PE MARGINEA PRĂPASTIEI

de

Dave Hunt

traducere de Doru Motz
4 august 2013

CUPRINS

CAPITOLUL UNU */5*
„Există un curent în afacerile umane…“

CAPITOLUL DOI */11*
O întâlnire neașteptată

CAPITOLUL TREI */17*
Mai ciudat decât ficțiunea

CAPITOLUL PATRU */23*
Încercarea credinței

CAPITOLUL CINCI */33*
Frângerea

CAPITOLUL ŞASE */39*
Situația se agravează

CAPITOLUL ŞAPTE */45*
„Prin foc şi prin apă“

CAPITOLUL OPT */51*
La răscruce

CAPITOLUL NOUĂ */55*
Predându-mă dragostei

CAPITOLUL ZECE */63*
O nouă atingere

CAPITOLUL UNSPREZECE */71*
„Adevărat că a înviat!“

CAPITOLUL DOISPREZECE */77*
„Îşi vor pune mâinile peste bolnavi…“

CAPITOLUL TREISPREZECE */85*
În sfârşit vinovat!

CAPITOLUL PAISPREZECE */91*
O mutare stranie

CAPITOLUL CINCISPREZECE */97*
În casa lui Dumnezeu

CAPITOLUL ŞAISPRECE */103*
Merced Encore!

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE */107*
Co-Uni-Bus

CAPITOLUL OPTSPREZECE */117*
Începe erezia Hunt

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE */123*
O schimbare a direcţiei vântului

CAPITOLUL DOUĂZECI */129*
Declaraţie de război?

CAPITOLUL DOUĂZECIŞIUNU */137*
O profeţie uimitoare

CAPITOLUL DOUĂZECIŞIDOI */145*
Persona Non Grata

CAPITOLUL DOUĂZECIŞITREI */153*
Excomunicat

CAPITOLUL DOUĂZECIŞIPATRU */159*
Un Dumnezeu care Se ascunde

CAPITOLUL DOUĂZECIŞICINCI */167*
Timpul şi curentul

CAPITOLUL DOUĂZECIŞIŞASE */173*
Adio America!

CAPITOLUL DOUĂZECIŞIŞAPTE */179*
„În urmă, va veni sfârşitul…“

Cuvânt înainte

De crezi în Dumnezeu, cartea aceasta te va provoca până la temelia şi rădăcinile credinţei tale.

De nu crezi în Dumnezeu, te va obliga să-ţi reevaluezi sincer motivul pentru care nu crezi.

Credinţa şi smerenia lui Dave Hunt cu privire la câteva din cele mai profunde probleme ale vieţii fac din lectura aceasta un text extrem de excitant, aşa încât să nu poţi să nu te simţi angajat.

HAL LINDSEY

CAPITOLUL UNU

„Există un curent în afacerile umane…“

În pofida perspectivei de faliment iminent, călcam uşor, cu gândurile netulburate, în timp de mergeam vioi de la parcarea de pe bulevardul Wilshire spre biroul meu din vechea clădire a băncii California, colţ cu Beverly Drive, în inima renumitei Beverly Hills. La urma urmei, eu nu eram un acţionar, nici măcar un funcţionar principal al corporaţiei ce se clătina, ci un *contabil public certificat*. Şi, cu toate că aveam sentimentul de preocupare pentru proprietari, dându-mi silinţele să le fac viaţa cât mai uşoară în aceste momente tulburi, mă simţeam bine să ştiu că nu sunt direct implicat – mai cu seamă în vremuri ca acestea. Am răspuns cu entuziasm sincer la salutul de „bun venit“ al operatorului liftului şi speram că voi fi în curând înapoi în biroul meu, iar nu în această vizită inopinată.

Încă savurând sentimentul de neimplicare, am părăsit biroul meu de la etajul al cincilea, parcurgând rapid cei câţiva paşi până la binecunoscuta uşă. Realizarea că toţi aşteptau febrili informaţia conţinută de geanta mea diplomat îmi dădea un sentiment de importanţă. Am făcut cu mâna un salut formal către recepţioneră, am deschis uşa, pătrunzând în atmosfera de obicei cufundată în tăcere a încăperii directorilor corporaţiei, strângând mâinile tuturor cu un aer bonom de aparentă nepăsare, ce a trezit pentru o clipă un zâmbet abia schiţat pe buzele auditorilor. Pe feţele tuturor se citea îngrijorarea – iar hainele lor neprotocolare păreau a fi un protest zadarnic la faptul că, la urma urmelor, era sâmbătă dimineaţa, când, în mod normal, s-ar fi găsit lucruri mai bune de făcut.

Aceeaşi încăpere răsunase de râsetele şi verdictele optimiste ale acestor oameni, ce stăteau acum cu umerii pleoştiţi, vorbind în tonuri estompate de gravitatea situaţiei. Am prezentat ultimele informaţii contabile, obţinute cu doar câteva ore în urmă. Sub presiunea extremă a creditorilor, fuseseră expediate cecuri, ce aveau să depăşească disponibilul din conturile bancare cu peste 100.000 de mii de dolari. În absenţa fondurilor suficiente să acopere cecurile, împiedecându-le să „ricoşeze“ în următoarele zile, putea să se lase cu penalizări penale. Peste 70.000 de mii de dolari erau datoraţi sub formă de taxe de fonduri, ajunse acum la scadenţă, iar oficialii federali sau statali erau aşteptaţi din clipă în clipă să sosească pentru a anula operaţiile curente ale corporaţiei.

Puţin timp a fost risipit în rememorarea sau speculaţiile inutile cu privire la ce s-ar fi întâmplat numai dacă s-ar fi urmat sau nu următorul curs de acţiune. Mulţimea problemelor imposibil de depăşit ne confrunta cu o concentrare de gânduri, într-o încercare frenetică de a supravieţui cu orice preţ. Aproape două milioane de dolari erau datoraţi sub formă de conturi scadente către creditori şi bănci, mulţi dintre aceştia ameninţându-ne cu falimentul, în absenţa unei plăţi integrale efectuate fără întârziere.

Un coşmar de frică a mai rămas din tot visul de bogăţie şi securitate ce-i atrăsese

cândva pe investitori spre aspirațiile ale căror rămăşiţe sfărâmate zăceau acum acoperite de feţele lor grave. Ambiţiile se sfărâmaseră, prefăcându-se în ţărână. Nimeni nu era de aşteptat să le amintească de neputința lor colectivă de a acoperi depăşirile bancare şi taxele delicvente, ba încă şi mai puțin de imposibilitatea de a face rost de cel puțin 15.000 de dolari necesari zilnic pentru a acoperi operațiile curente ale corporației. Căutarea febrilă de profituri iluzorii avea să devină curând o fugă din calea dezastrului ce avea să se abată dacă nu se găsea o cale de scăpare. Cu această întrebare uriaşă erau confruntați oamenii aceştia!

Fără excepție fiind cel mai tânăr din sală, ca unul care terminasem cursurile universitare cu doar cinci ani mai devreme, eram cu urechile ciulite la cuvintele celor cu ani îndelungați de experiență, în special în reliefarea ramificațiilor de ordin juridic, asprimea legii necruțătoare şi avertismentele cu consecințele posibile ce depăşeau cu mult doar simpla ruinare financiară. Un pas greşit putea însemna acuzații penale şi sentințe îndelungate de privare de libertate. Foarte mult timp s-a petrecut în mod solemn analizând aceste considerații neplăcute, dând naştere la un sentiment rău-prevestitor de o adevărată conflagrație generată de o alarmă nedisimulată.

Omul care administrase corporația de la început era un om de afaceri înalt, cu mustață roşie, de o vastă experiență, care părea să întruchipeze deopotrivă geniul şi energia nesfârşite. Siguranța lui de sine încrezătoare făcuse ambiţiile sale fantastice să pară realizabile chiar şi pentru cei mai conservatori directori. Sub dinamica sa conducere, afacerile se dezvoltaseră rapid – poate prea rapid!

El îşi pilota propriul său avion, un Bonanza de ultimă oră, iar noi zburasem împreună multe ore, împărtăşind aventuri de neuitat. În cadrul acestui proces, între noi se statorniciseră calde relații de prietenie. Fie că era vorba de zborul periculos într-un canyon, pentru a alunga o cireadă de vite de pe proprietatea unei companii forestiere sau aterizând la Los Angeles condus numai de instrumente, pe o vreme cețoasă, eu aveam încredere în capacitățile sale aparent nelimitate.

Însă cifrele reci pe care le examinasem şi tendințele zilnice pe care le observasem în ultimele luni relevaseră tot mai clar că imperiul cherestelei pus pe picioare de el se îndrepta spre colaps sigur. Memorandumuri de avertizare fuseseră expediate de biroul meu, bazate pe rapoartele contabile înmânate de diverşii contabili. La început, managerul respinsese concluziile mele, pentru ca într-un târziu dovezile să fie copleşitoare. La cererea sa urgentă mă mutasem cu doar douăzeci şi patru de ore preaviz împreună cu familia la Merced, cu numai două luni înainte, ulterior lucrând zi şi noapte ca parte a unei echipe ce se străduia să evite dezastrul cu orice chip.

Pentru ca apoi deodată, cu doar trei săptămâni înainte, managerul să se aplece peste biroul meu şi să-mi şoptească la ureche să-l urmez afară din birou, în magazie, unde puteam să stăm de vorbă liniştiți. Un ciudat sentiment de aprehensiune mă cuprinsese, cum ne-am croit drum printre maşinile de scris şi de calculat, printr-o uşă laterală în zumzetul maşinilor de prelucrat lemnul. Aerul răsuna de zgomotele stridente ale fierăstraierelor şi de urletul joagărelor funcționând la turație maximă. Căldura înăbuşitoare de august părea să ne învăluie fără oprelişte prin acoperişul de tablă gonfrată;

iar oamenii cărau mănunchiuri legate cu sârmă de leaţuri de pe cureaua de transmisie, spre un loc de depozitare. Un bărbat ce conducea un încărcător cu furcă stivuia de zor paletele din magazie, în timp ce altul încărca grămezile ce urmau să plece la bordul camioanelor. Nori de fum alb, uneori aprinşi de flăcări, erupeau spre cer, pentru ca apoi să se piardă într-un noian de forme şi mişcări ce păreau să cuprindă tot şantierul. Dincolo de toate acestea, cât se putea vedea cu ochiul, stive întregi de cherestea dansau cuprinse de valurile de căldură.

Totul în jur părea să evidenţieze prosperitate şi succes. Dar adevărul ieşise la iveală prin intermediul unui membru al personalului, iar zvonurile de colaps financiar se răspândiseră printre amploaiaţi în ultima lună. Acei magazioneri care se vedeau se tot întorceau de la munca lor pentru a se uita pe furiş la noi, conversând unii cu alţii împreună într-un colţ îndepărtat de lângă stivele de leaţuri, iar eu îmi dădeam seama că vechile zvonuri aveau să primească acum un nou avânt.

„Doresc să fii primul care să afli că îmi prezint demisia din postul de director general şi renunţ la fondul de acţiuni din momentul acesta“. Cuvintele sale au fost transmise urechilor mele ca vuietul a o sută de motoare ce sfâşiau tăcerea din aer. „De îndată ce voi reuşi să împachetez, voi urca la borul avionului personal, zburând în sud la Los Angeles ca să le dau de ştire celorlalţi acţionari“.

Stăteam acolo ţintuit locului neputând pricepe această decizie precipitată. Renunţase la o treime din fondul comun de acţiuni ce i se cuveneau pentru eforturile sale. A renunţa la asta mi se părea o adevărată nebunie. Era ultimul lucru la care mă aşteptam din partea lui. Îl priveam cu ochii neîncrezători în faţa sa tensionată. Era încă aceeaşi energie şi încredere în exterior, în timp ce mi-a explicat dorinţa sa de a renunţa la conducere în scopul de a-şi devota timpul integral actului de vânzare a activelor. Însă ochii lui trădau faptul că nu credea în posibilitatea acestui miracol. Ştiam că acesta era sfârşitul – prăbuşirea a tot ce ne străduiserăm amândoi să realizăm. Mândria şi încrederea mea în capacităţile sale însă mă împiedicau să recunosc adevărul faţă de el sau faţă de mine. Am încercat să-l conving de faptul că un căpitan de vas întotdeauna se scufundă odată cu vaporul său, dar el luase deja hotărârea finală şi mi-am dat seama că era de prisos să încerc să-l conving.

În decurs de o oră terminase de împachetat, conducând împreună până la aeroport în tăcere. A urmat o strângere prelungită de mână, în timp ce ne priveam intens în ochi. I-am închis cu zgomot uşa cabinei, sărind de pe aripa aparatului de zbor, ce se pregătea să decoleze. Încă nefiind în stare să înţeleg ce se întâmplase, am privit în zare, până ce el a dispărut, cuprins de valul de căldură ce la început a părut să distorsioneze forma aparatului, pentru ca puţin după aceea să-l înghită cu totul. Stând acolo, consternat şi întristat, mi-ar fi fost imposibil să concep ce s-a întâmplat câteva săptămâni mai târziu.

Un consultant în probleme de management, ce fusese angajat cu normă integrală în ultimele luni a fost imediat angajat să-i ocupe locul. Dar deteriorarea s-a accelerat, până când, în cele din urmă, situaţia a devenit insuportabilă, precipitând actuala şedinţă de excepţie a bordului de directori.

Aplecat pe marginea scaunului, gesticulând furios, fostul manager a explicat că

purta negocieri intense cu diverşi competitori interesaţi în achiziţia fabricii de cutii şi a două joagăre cu un preţ care asigura, cel puţin, rambursarea creditorilor. Apoi, cu glasul gâtuit de emoţie, a lansat un apel persuasiv către mine să încerc să ţin uşile deschise, oprind creditorii până putea el să încheie un act de vânzare.

„Dacă vei putea să ţii operaţiile în mişcare“, a conchis el, „eu cred că voi reuşi să fac o vânzare. Dacă nu, atunci nu ne va mai rămâne nimic de vânzare“. Ceilalţi directori şi-au alăturat glasurile lor la acest apel, şi era evident că discutaseră înainte de sosirea mea.

Complet perplex, am protestat că situaţia era totalmente imposibilă. Dar ei au insistat şi obligaţia morală pe care o simţeam în adâncul fiinţei mele m-a făcut să dau din umeri, într-un târziu, dându-mi asentimentul rezervat. Ei nu au pierdut timpul, secondând moţiunea şi introducând-o prin vot în analele tranzacţiei.

Mă simţeam ca un om care se înneacă, încercând să mai prindă ultima suflare de aer, în timp ce ieşeam din lift, îndreptându-mă spre ieşire; treptat m-a cuprins enormitatea gestului pe care-l făcusem. În câteva clipe am renunţat la statutul meu de auditor independent, devenind directorul general al câtorva corporaţii de care nimeni nu mai putea să mă împiedice să nu declar faliment. Iar în procesul acesta, mă angajasem la măsuri disperate ce presupuneau grave consecinţe cu legea – aceleaşi riscuri ce fuseseră tema multor acte de contemplaţie sobră în timpul şedinţei. Am început să mă văd în ochii mei ca un om ce tocmai s-a învoit să ia locul altuia la ghilotină.

Era acelaşi bulevard Wilshire pe care l-am străbătut în drum spre maşină, cu diferenţa că acum toate se schimbaseră radical. Sunetele circulaţiei de pe strada din jurul meu răsunau estompate, iar eu păream că mă deplasam ca într-un coşmar, anevoie, cu eforturi supraomeneşti. Un sentiment de spaimă m-a cuprins, că nu mai aveam nicio scăpare, că toate facultăţile mele mentale erau înăbuşite. Şi realizarea ce mă urmărea că îmi dădusem de bună voie consimţământul ca un prost îmi comprima stomacul, făcându-mă să mă simt cu capul în nori.

Dacă aş fi ştiut dinainte incredibilele evenimente ce aveau să urmeze, nicio forţă din lume n-ar fi fost în stare să mă determine să îmi iau acel angajament. A proceda aşa în mod conştient ar fi însemnat curată nebunie. Şi totuşi, privind în urmă din perspectiva prezentului, mă copleşeşte adânca convingere că nu puteam proceda altfel. Aşa sunt cotiturile curentului din iureşul afacerilor omeneşti!

CAPITOLUL DOI

O întâlnire neaşteptată

.

Merced se află la o distanță de 250 de mile nord de Los Angeles, în bogata şi prospera vale San Joaquin la umbra falnicilor Sierra Nevada, ale căror piscuri înzăpezite străluceau cu razele aurii ale zorilor răsăritului când am pornit la drum dis-de-dimineață în acea zi. Este o zi de şofat lungă şi obositoare, mai cu seamă dacă trebuie să faci calea întoarsă în aceeaşi zi. În efortul de a combate confuzia ce mă chinuia, am încercat să rememorez succesiunea evenimentelor care mă conduseseră la acest deznodământ.

Poate că ziua aceea din Portland, Oregon, ar putea fi numită adevăratul început. Jucasem ping-pong cu fratele meu Jim la subsolul casei noastre, când deodată sună soneria de la intrare.

„Te caută cineva, Dave“, strigă tatăl meu din capul scărilor.

Bărbatul care mă aştepta în *living room* se prezentă ca un reprezentant al cursurilor de la distanță La Sale ale Universității din Chicago, care mi-a explicat că venise să-mi înmâneze informațiile solicitate. Am privit în gol, fără să înțeleg nimic, dar tatăl meu a mărturisit că trimisese cererea în numele meu, ca răspuns la una din reclamele lor privitoare la cursurile de contabilitate. Omul era un comerciant neîntrecut şi după o scurtă conversație, m-am surprins pe mine însumi, care m-am învoit să iau cursul lor prin corespondență. Urma să fiu încorporat a doua zi, şi am judecat că aceasta îmi va da ceva de făcut în timpul stagiului militar.

În acest mod neverosimil am început să studiez contabilitatea, deşi anterior acelei zile nu-mi amintesc să fi acordat profesiei vreun gând întâmplător. Cum stăteam aşezat pe cufărul meu, lucrând la lumina palidă a barăcii la lecțiile ce au început să sosească în perioada de studiu introductiv, nu mi-aş fi imaginat că aceste studii, demarate aparent la întâmplare, aveau să constituie scena pentru viața mea viitoare.

Memoria mea a alergat la zilele acelea de la U.C.L.A. la terminarea stagiului militar. Oricât ar părea de ciudat, fără să manifest un interes profund sau vreo speranță de folos viitor, încă urmam cursul de contabilitate prin corespondență şi aproape că terminasem când am cunoscut-o pe Ruth în anul doi de facultate. Era o fată înaltă şi atrăgătoare, cu o statornicie de caracter pe care am admirat-o de la început. Am văzut în ea prilejul unei prietenii stimulante, lipsite de vreun amestec romantic pe care promisesem să-l evit.

Având înclinații analitice, mi-am luat un curs principal în matematici, ca formă de studiu în logică, urmând să studiez ulterior şi dreptul. Am rămas dezamăgit de episoadele romantice volatile ce păreau să bântuie relațiile dintre sexele opuse, şi am jurat să mă retrag într-o lume de realități tangibile şi verificabile, care speram că dovedea şubrezimea, dacă nu chiar de-a dreptul improbabilitatea experiențelor emotive.

Ajunsesem chiar la concluzia că dragostea este o iluzie, o proiecție a instabilității emotive; or, relația mea cu Ruth avea să fie liberă de asemenea nebunii! Noi am devenit

prieteni foarte apropiați și am început să petrecem mult timp împreună. Relația noastră părea a fi exact cum mi-o imaginasem.

Apoi într-o după amiază stăteam împreună într-un coridor al sălii de cursuri Royce Hall luându-ne la revedere pentru scurta vacanță de Ziua Mulțumirii. Cum Ruth s-a întors să plece, deodată cele patru zile până luni mi s-au părut o veșnicie. Urmărind-o cu dor pierzându-se în masa de studenți ce umpleau coridoarele, am simțit că s-a rupt ceva în mine, lăsându-mi în urmă un gol ce a început să mă doară cu o durere sfâșietoare pe care n-o mai cunoscusem înainte. Luptându-mă cu adevărul toată săptămâna următoare, în cele din urmă, am fost obligat să recunosc ceea ce nu-i puteam încă mărturisi lui Ruth – că mă îndrăgostisem de ea!

Nu exista nicio formulă matematică să definească starea aceasta, iar sentimentele din lăuntrul meu au sfruntat limitele ce mi le impusesem mai înainte. Aceeași forță misterioasă își exercita foarte evident puterea asupra lui Ruth – și deschizându-ne inimile unul altuia, o nouă bucurie a inundat viețile noastre.

Cel puțin pentru moment, mi-am pierdut orice preocupare de a analiza, începând, în schimb, să savurez minunata relație pe care o aduce dragostea în experiența umană. Învins de o dorință intensă de a-i fi pe placul lui Ruth, am descoperit o minunată eliberare de dorința în care toată viața îmi era centrată. Cu rețineri la început și cu o considerabilă uimire, mintea mea analitică s-a trezit la realitatea că dragostea, bucuria, pacea, satisfacția – lucrurile ce fac viața vrednică de a fi trăită – se aflau dincolo de limitele mândre ale înțelegerii intelectuale. Această realizare avea să formeze temelia recunoașterii insuficienței metodei științifice pentru care aveam atâta respect, și necesitatea experienței simple, dacă omul urmează să atingă realitățile supreme în viață.

Ca una care și-a finanțat educația singură, Ruth efectua acum studii postuniversitare. În pofida orelor îndelungate petrecute în îngrijirea copiilor mici, spălarea podelelor, călcatul rufelor și efectuarea altor munci ce-i asigurau acoperirea minimului de bani pentru nevoile sale imediate, ea fusese o studenta excepțională, obținând calificativul Phi Beta Kappa în cursul acestui proces. Harnica și frugala domnișoară m-a convins că a presta o muncă cinstită nu era sub demnitatea societății universitare. Ca dovadă, ea a scos în evidență faptul că era un birou de plasare a brațelor de muncă chiar pe campusul universitar și mi-a dat îndrumări cum să-l găsesc.

Acolo, postat pe afișier, erau înșirate joburile interesante din apropiere de Beverly Hills. Patronul solicita un absolvent universitar în contabilitate. Deși materia mea principală de studiu fusese matematica, era cursul acela prin corespondență în contabilitate care, probabil, îmi asigura calitatea de a fi acceptat pentru postul respectiv – or, jobul respectiv era singurul atrăgător. Am făcut cerere pentru obținerea sa, în ciuda protestelor consilierului de plasare, și după numai câteva zile am fost anunțat că am fost selectat. Cărțile pe care le-am studiat presupuneau diversele interese ale unui multimilionar.

Nu aveam bani să cumpăr un diamant, cum s-ar fi cuvenit, pentru cererea în căsătorie a lui Ruth, dar ea a declarat că nu dorea o verighetă de logodnă, doar un inel de căsătorie – o simplă verighetă de aur ca a mamei ei. Așadar Ruth a devenit o „mireasă de iunie“ în vara aceea a anului 1950. Părinții ei ne-au permis să locuim fără să plătim chirie într-o

căsuță din spatele căminului părintesc din Burbank. Scândurile îmbătrânite de vreme înfrumusețau cândva pereții șurei pe care tatăl lui Ruth o dărâmase și o rezidise pentru a da naștere unei pătrățoase și lipsite de imaginație, dar corespunzătoare nevoilor imediate, primei locuințe a căminului nostru.

Crescusem într-un mediu total diferit, dar asta nu mă împiedica să iubesc noua mea viață, devenind chiar un ucenic maleabil în școala de economii aflată sub tutela părinților lui Ruth, din care ambii descindeau din menoniți olandezi ce se deplasaseră din Olanda în Rusia și se refugiaseră în Canada pentru a scăpa de prigoana religioasă. Ba chiar mă deprinsesem să-mi spăl singur rufele – curățindu-mi singur costumul bleumarin de căsătorie într-o vană uriașă, uscându-l apoi într-un lămâi de lângă garaj. Oricât de mult l-aș fi ținut în aer curat, nu puteam elimina complet mirosul neplăcut, dar eu preferam să nu-l bag în seamă, când mă gândeam la banii economisiții din faptul că evitasem curățătoria. Și în timp ce costumul picura apă înapoi în vană, eu stăteam la umbră și discutam din Biblie cu tatăl lui Ruth, un vestitor devotat, nesalarizat, al Cuvântului, aparținând nu mai știu cărei denominații evanghelice. La weekenduri, mă încumetam să atac solul arid cu un hârleț, împrăștiind îngrășăminte, până când n-a mai rămas niciun fir de iarbă, ca să nu mai vorbind de flori, transformând pe dinafară căsuța cochetă ce Ruth se străduia s-o mențină în condiții excelente pe dinăuntru.

Am muncit în același job în ultimul an, în timp ce Ruth a predat la aceeași școală din Burbank pe care o frecventase în copilărie. Ambiția mea era să devin un avocat pledant, dar părea o nebunie să dau cu piciorul în toate orele acelea petrecute studiind contabilitatea. Oricum, dreptul și contabilitatea erau o bună combinație și astfel după absolvire am acceptat un post la o firmă de contabilitate din centrul orașului Los Angeles pentru a îndeplini cerințele uceniciei. Am trecut cu bine examenul de stat, primind ulterior licența de contabil public certificat [echivalentul unui șef contabil superior, în nomenclatura românească, n. tr,].

Sosise timpul să înaintez cu studiile de drept: dar eram căsătoriți de aproape patru ani, aveam un copil și încă unul pe drum. Ruth nu mai putea preda din cauza noilor responsabilități. Perioada de scutire de chirie luase sfârșit, ceea ce nu făcea decât să adauge la cheltuielile noastre. Prin urmare, mi se părea nerealist să încerc să mă înscriu la cursurile facultății de drept. Am optat pentru încercarea de a studia pe cont propriu pentru luarea examenului de drept, înainte de a apărea o nouă lege care elimina posibilitatea de a lua examenul de drept doar cu pregătirea aceasta. Iar apoi, dându-mi demisia de la firma de contabilitate, am început să merg de la un birou de avocatură la altul, să văd dacă nu cumva m-ar fi angajat, eu urmând să studiez dreptul seara. Am aflat curând că aceasta era o practică aparținând trecutului.

În cadrul ultimei încercări, am făcut apel la foștii mei patroni din Beverly Hills să văd dacă nu cumva aceștia puteau să facă uz de relațiile lor în favoarea mea, pe lângă una din firmele de avocatură ce îi reprezenta. În schimb, ei m-au convins să deschid un birou de avocatură vis-a-vis de ei în clădirea Băncii California. Taxele percepute pentru examinarea numeroaselor lor corporații depășeau cheltuielile mele; în plus, aveam timp disponibil de a studia dreptul și a-mi dezvolta propria practică de contabilitate, pe măsură ce se adăugau noi clienți.

Era o varietate de întreprinderi deținute de foștii mei patroni, și foarte rapid responsabilitățile mele au cuprins natura unui consultant în probleme de management, pe măsură ce am fost chemat să fac o evaluare critică a diverselor întreprinderi de sub până jos. Era o sarcină pe care am primit-o cu entuziasm. Când imperiul lor de cherestea amenința să se prăbușească, cum am arătat anterior, familia noastră aflată în creștere, care acum cuprindea trei copii, ultimul numai de o lună, s-a mutat la Merced, acordându-mi-se un preaviz de numai douăzeci și patru de ore. Acolo ne-am stabilit temporar, într-o casă din lemn în cartierul oamenilor de afaceri.

Ruth stătea pe prispa din fața casei, îmbrăcată într-o fustă drăguță de bumbac și o bluză din același material, când am sosit eu cu mașina cu puțin timp înainte de asfințit. Aștepta cu inima la gură, în timp ce eu am urcat aleea, așezându-mă cu picioarele sprijinite de bara vopsită în alb. După un scurt salut, copiii au alergat înapoi la joacă, la leagănul din nucul dintre casă și stradă. Vocile lor stridente aminteau de veselia lor, acum că zăpușeala aproape insuportabilă din timpul zilei scăzuse cu câteva grade.

„Și?“ a spus Ruth după ce am tăcut câteva minute. „Ceva *s-o fi-ntâmplat* la ședința aceea?“

„Multe și încă prea multe!“ am răspuns eu sec. „M-au făcut director general!“

„Adică director general *a ce?* Parcă spuneai că întreaga operație stă să se prăbușească din clipă în clipă. Fă-mă să-nțeleg, te rog: ei vor să dea vina pe tine, nu-i așa? Doar nu ai acceptat? Vom merge sigur înapoi la Burbank săptămâna viitoare, nu?“ Și a așteptat, neputând să mă privească.

„Ruth, nu am avut de ales. M-au rugat să încerc să țin ușile deschise pentru doar câteva zile, până vor încerca să vândă totul“.

„Sigur!“ a exclamat ea, cu vocea tremurândă. „Parcă și văd pe cineva apropiindu-se să cumpere o întreprindere ce dintr-o ochire se vede că e pe ducă!“

„*Well*, par să existe vreo câteva perspective *fierbinți*, gata să cumpere toată șandramaua“, am spus eu molcom, gândindu-mă cât de golite de sens trebuie să fi sunat cuvintele mele. „Oricum, așa cred proprietarii“. Și am dat să-i cuprind mâna, pe care însă ea și-o retrăsese la timp. „Crede-mă, n-o să dureze mult“.

Ultimele raze de soare luminau acum prispa, sub ramurile nucului ce se legăna în ritmul leagănului copiilor. Am explicat în detaliu, expandând ce s-a întâmplat în ședința de urgență, încercând s-o reasigur pe Ruth că întreprinderea fie se va prăbuși, fie va fi vândută atât de rapid încât ne vom putea muta înapoi cât de curând.

Am discutat apoi ce-o să facem în eventualitatea că lucrurile se vor întâmpla mai lent decât ne așteptam – despre casa pe care continuam s-o închiriem în Burbank, despre mobila de acolo, despre responsabilitățile mele față de ceilalți clienți din Beverly Hills, despre seriozitatea de a amâna studiile de drept. Însă cele mai înfricoșătoare temeri și statisticile cele mai sumbre le-am păstrat pentru mine. N-avea rost s-o încarc pe Ruth cu aspectele financiare ale crizei, care n-ar fi făcut decât să exacerbeze îngrijorările ei.

O mare sfârșeală mă cuprinsese, și m-am simțit golit de orice putere de a mai discuta. Și așa am alunecat într-o tăcere, privindu-ne copiii cum se jucau în amurgul ce ne cuprindea. Când Ruth i-a chemat, în cele din urmă, înăuntru, făcându-le baie, înainte de

a-i conduce la culcare, m-am bucurat că sunt din nou singur, numai cu gândurile mele. Uşor am trecut în dormitorul nostru. Deşi afară era încă zăpuşeală, am închis uşa, căzând pe genunchi la marginea patului.

Copleşit de problemele insurmontabile cu care aveam să fiu confruntat la reluarea activităţilor luni dimineaţa, instinctiv am fost condus la rugăciune, crezând din obişnuinţă îndelungată că asta se cerea acum, şi totuşi, nu prea aşteptând vreun rezultat tangibil, oricât de tare m-aş fi rugat. Îngenunchind în disperare lângă pat în seara aceea, mă simţeam dezolat şi devastat de realizarea cinică a faptului că *răspunsurile* la rugăciune păreau inutile – ba chiar irelevante – pentru sistemul care-mi fusese imprimat, întrucât orele de rugăciune funcţionau atât de uşor şi fără ele.

Versetele biblice pe care învăţasem să le citez din fragedă copilărie şi credinţa într-un Dumnezeu aflat undeva sus în cer, pe care învăţasem să-L mărturisesc cu atâta încredere, mi se păreau acum fioros de impractice în faţa a 100.000 de dolari scrişi pe cecuri fără acoperire, ce aveau să sosească la bancă în următoarele zile. Iar vinerea viitoare, când amploaiaţii aveau să se prezinte şi li se va spune că nu sunt bani în bancă să fie plătiţi – ei bine, cum voi sta eu în faţa lor? Sau când vor apărea autorităţile să închidă operaţiunile din cauza taxelor delicvente pe statele de plată? Care erau riscurile *personale* implicate în noile mele responsabilităţi? Cât de real era pericolul închisorii?

Această ultimă întrebare mi-a dat fiori reci; şi discuţia solemnă ce se concentrase în jurul ei în camera directorilor îmi răsuna în memorie ca o batjocură obsedantă a prostiei mele comise prin acceptarea cu atâta uşurinţă a propunerii făcute. M-am dat înapoi îngrozit de stupiditatea mea fără seamăn. Mă îndemnase oare mândria mea de sine, în speranţa că voi deveni un erou prin aceasta? Fiecare întrebare pe care o înfruntam nu făcea altceva decât să-mi mărească starea de confuzie.

Şi astfel gândurile mă urmăreau, ciocnindu-se, pentru ca apoi să se retragă, până când cuprins de totală disperare şi extenuare am izbucnit în plânsete înăbuşite, ca să nu mă audă Ruth, fără să mă mai pot opri. De ce fusesem un prost atât de mare încât să mă învoiesc să încerc imposibilul? O, dac-aş putea trăi din nou acea clipă fatidică! Şi totuşi nu mă forţase nimeni. Fusese propria mea greşală. Nu aveam niciun drept să mă rog. Dar dacă această rugăciune ar da rezultate – aş preda totul lui Dumnezeu, dacă m-ar scăpa.

Iar creditorii: mulţi dintre ei aveau să fie ruinaţi. De asemenea şi amploaiaţii. Ce tragedie ar însemna aceasta, dacă şi-ar pierde slujbele! Gândeşte-te, Dave, la familiile lor! Astfel am încercat să îmbrac apelul meu disperat după ajutor divin în respectabilitate, ce speram că va justifica adevărata povară a rugăciunii – întrucâtva o evadare pentru *mine*. Da, mai presus de toate, pentru *mine!*

Deodată, în mijlocul nesfârşitelor şi în mare parte egoistelor mele rugăminţi, o voce audibilă a invadat neliniştea conştiinţei mele: „Nu te teme, căci am să te trec cu bine prin acest necaz".

Îmi vorbea acest *Dumnezeu* mie? Într-o clipă gândul mi s-a părut ridicol! Dar de undeva din adâncurile fiinţei cuvintele au fost rostite din nou.

Precis mi-am pierdut minţile, mi-am zis, şi un cumplit sentiment de groază m-a cuprins. „Trebuie să mă stăpânesc", am spus pe jumătate cu voce tare, deschizându-mi

ochii şi încercând să mă focalizez asupra obiectelor familiare ce se ascundeau acoperite de umbre, străduindu-mă să mă concentrez asupra realității obiective. Însă acelaşi glas a rostit aceleaşi cuvinte din nou şi, spre dezorientarea mea, am descoperit că promisiunea de a mă susține care mă impresiona putea fi privită obiectiv ca având o sursă complet independentă de gândurile mele.

În timp ce încercam să analizez rațional ce mi se-ntâmpla, treptat am devenit conştient de o Prezență în spatele vocii – o Prezență care umplea universul. Şi deodată am ştiut cine era. O pace cât se poate de remarcabilă s-a înfăşurat în jurul meu ca o pătură. Am aflat un loc de adăpost în mijlocul unei furtuni dezlănțuite. Eram sigur că totul va fi în ordine. Atât de sigur eram încât parcă priveam în viitor la un fapt deja împlinit.

Eram înfăşurat de un copleşitor simț de a şti ceea ce era deasupra şi dincolo de pricepere. Nu doar dintr-o deducție logică provenind dintr-un univers ordonat în care ştiam că există Dumnezeu, nici din argumente teologice, după cum nici pentru că Biblia îmi spunea că este aşa. *El îmi vorbea mie personal!*

Uneori luasem în considerare problema că Dumnezeu va trebui să stabilească în mod necesar o comunicație semnificativă cu omul. Dacă tuna cu o voce provenită din înaltul cerului, scepticul o putea explica în sensul unui fenomen natural cauzat de fantastica coincidență a undelor sonore aleatorii formând accidental cuvinte, poate chiar dintr-un tunet; psihiatrul l-ar pune pe seama unei halucinații create de o proiecție a subconştientului; în timp ce superstițioşii ar putea atribui vocea unui duh rău. M-am gândit adesea la profeții din Vechiul Testament: de unde ştiau ei că Dumnezeu le vorbea cu adevărat? Aceasta îmi provocase o problemă serioasă în trecut – dar acum asemenea considerații erau pe loc reduse la tăcere de ceea ce experimentam în amurgul şi solitudinea acelui opresiv de încălzit dormitor.

Era foarte asemănător cu vremea când mă îndrăgostisem. Ştiam atunci că dragostea aceea era reală, în pofida tuturor îndoielilor şi negațiilor mele anterioare. Acum, cu o certitudine şi mai profundă, era o recunoaştere şi o asigurare nestrămutate în inima mea ce era mai reală decât podeaua de parchet pe care eram îngenuncheat, sau pătura albă ce-mi absorbise lacrimile. Iar faptul că certitudinea pe care o experimentam era complet dincolo de capacitatea mea de a înțelege părea surprinzător de irelevantă.

Cursul prin corespondență, ce pătrunsese în viața mea atât de aleatoriu, pentru ca apoi să mă califice pentru slujba cu normă parțială de la colegiu, dorința ei de a studia dreptul care mă adusese înapoi la foştii mei patroni, noua mea asociere cu ei, care apoi mă condusese la problemele actuale – fiecare era o legătură în lanțul de evenimente ce-mi juca acum prin minte într-o rapidă dar vie procesiune. Era viața mea, la urma urmei, parte dintr-un plan suprem? Având 3,5 miliarde de locuitori pe planeta pământ şi o infinitate de combinații posibile de evenimente în fiecare din viețile lor – era amețitor numai să te gândeşti la o asemenea improbabilitate.

Am vrut să-mi spun că era o idee absurdă. M-am gândit la războaie şi crime de viol şi pofte dezlănțuite, la frustrații şi dureri inimaginabile din istoria omenirii. Erau şi acestea în planul lui Dumnezeu? Gândul îmi repugna. Atunci cum putea viața mea – orice viață

– să fie parte dintr-un destin mai cuprinzător? Am renunțat la efortul de a înțelege. Știam doar atâta că mi se făcute promisiunea de către Cineva care nu putea minți!

CAPITOLUL TREI

Mai ciudat decât ficțiunea

.

Luni era începutul unei agonizante, de neuitat experiențe. Dincolo de cecurile ce fuseseră deja expediate creditorilor, depășind contul nostru de la bancă cu 100.000 de dolari, am fost obligat să continui să cheltuiesc 125.000 de dolari în fiecare săptămână să mențin fiabilitatea întreprinderii. Contabilii au rămas perplecşi când nu numai că i-am obligat să scrie cecuri fără acoperire pentru achitarea balanței de plăți, ci, de fapt, au semnat cecurile şi le-am spus să le expedieze!

Când a venit ziua de vineri am semnat statul de plată al salariaților fără să știu dacă vor sosi fondurile necesare care să le acopere la bancă, pe deplin conştient că este un delict să efectuez plăți cu cecuri fără acoperire. Acesta a devenit tiparul vieții mele. Nu posed nicio justificare, cu excepția puterii ciudate a Vocii aceleia pe care o auzisem, care zi şi noapte mă obliga să cred incredibilul – că în pofida tuturor evidențelor contrarii, vor fi suplinite fondurile necesare pentru cecurile pe care trebuia să le scriu, până să ajungă la bancă. Şi exact aceasta s-a şi întâmplat!

De cel puțin două ori pe zi am pus pe managerul de birou să alcătuiască o analiză minuțioasă a conturilor bancare, şi am purtat acest raport la zi pretutindeni pe unde mergeam. Încă am câteva din aceste fişiere ca amintiri, astăzi ele prezentând o imagine total incomprehensibilă. Iată, în scrisul sau de mână, în mare şters, dar încă legibil, sunt cifrele care nu mint, zi după zi, neacoperiri bancare ce ajungeau frecvent la 50.000 şi 100.000 de dolari. Şi totuşi, niciunul din ele nu a „ricoşat“!

La început am încercat să-mi spun că o mare parte din ceea ce se întâmpla putea fi explicat ca o simplă coincidență. Pregătirea mea în matematică şi formarea mea în contabilitate însă cerea o explicație logică. Dar a fost aceeaşi logică aplicată la legile probabilității care, în cele din urmă, a condus la concluzia că nu puteau continua să apară coincidențele zi după zi, împiedicând dezastrul!

Cum zilele acestea de echilibristică se transformau în săptămâni, unul dintre directorii acționari, care era şi contabil public certificat, a privit cu un ochi sceptic, dar justificat de critic. Alarmat de cărarea pe care o urmam, în cele din urmă, el mi-a scris o notă, care, printre alte lucruri, avea următoarele de spus:

> Am fost de atâtea ori pe marginea prăpastiei în ultimele luni încât mă întreb dacă nu ți-ai dezvoltat între timp filosofia că ceva o să se ivească întotdeauna îl ultimul moment. Trebuie să recunosc că aşa s-a întâmplat întotdeauna, dar cred că ne-am încercat norocul până la limită şi, de-acum, ne putem aştepta să ne lase din clipă în clipă.

Niciodată n-am nu m-am obosit să explic de ce „norocul“ nu avea nimic de a face cu

explicația. Cum puteam să-l fac să înțeleagă ceea ce eu însumi nu prea înțelegeam? La scurt timp după redactarea acelei note, fiind convins că a sosit sfârșitul, el și-a dat demisia, renunțând la fondul de acțiuni ce i se cuvenea aproape pe nimic.

Erau zile de nesfârșită agonie pentru mine, petrecute în activități febrile, nu doar stând și așteptând să se întâmple minuni. Am muncit zi și noapte cu scopul de a strânge bani din împrumuturi, volumul sporit de vânzări, grăbirea ritmului de rambursare a banilor datorați, etc. Călătorind în permanență, de la biroul unui creditor la altul, încercam să le liniștesc preocuparea și să-i pacific prin efectuarea de plăți limitate la intervale maxime. Urmăream timpul, dar cele mai bune eforturi ale mele nu erau nici pe departe adecvate. Și totuși, așa cum relevă nota managerului, ceva se întâmpla întotdeauna, scoțându-ne de pe marginea prăpastiei în ultimul moment.

Adesea mijlocul prin care venea izbăbirea era ceva foarte simplu, neexistând nimic care să-l califice drept miraculos – cu excepția momentului când avea loc izbăvirea. Am învățat să nu aștept o soluție extraordinară până când toate speranțele obișnuite nu erau epuizate. Zi după zi, când făceam tot ce puteam, iar credința părea o nebunie, o imposibilitate, eu *pur și simplu* așteptam, știind cu certitudine că era total irațional în fața tuturor circumstanțelor, ca, înainte de a fi prea târziu, izbăvirea să sosească. Și ea venea, întotdeauna în ultima clipă. Alegerea timpului în sine mi se părea cea mai mare minune dintre toate care se întâmplau.

Să presupunem că oamenii de știință ar putea explica că un vânt puternic combinat cu maree excepțional de mari ar fi putut face posibilă trecerea copiilor lui Israel peste Marea Roșie ca pe uscat. Tocmai faptul că vântul a venit exact la timpul când a fost nevoie de el cu disperare – nu cu cinci minute mai devreme sau mai târziu – care a făcut faptul să pară obișnuit. Și să mai presupunem că arheologii ar descoperi dovezile unui cutremur puternic și rezultatul alunecării apelor Iordanului amonte, menite să „explice“ cum a secat râul Iordan, pemițând copiilor lui Israel să umble pe albia uscată, intrând în țara promisă. Toate acestea s-ar fi putut să fie o simplă împrejurare fericită.

Dar când zidurile Ierihonului s-au prăbușit exact în clipa când Iosua i-a spus poporului ce a promis Domnul; iar când asemenea potrivire perfectă de timp devine un tipar de viață, atunci e nevoie de mai multă credință să acorzi credit nesfârșit pentru asemenea fapte petrecute la momentul potrivit zeului lipsit de principii numit Coincidență decât e să te îbcrezu într-un Creator iubitor și inteligent.

Eu nu posedam credință îndeajuns ca să fiu un ateu – să cred că pură șansa a fost arhitectul sau inginerul universului, pe care știința l-a descoperit a fi fantastic de bine organizat și echilibrat, și complex de compatibil în design și funcție de la particula subatomică până la cea mai îndepărtată galaxie. Întrucât universul e atât de vast însă, am găsit că este respingător să ne gândim la un Creator infinit, preocupat cu afacerile pământești obișnuite ale oamenilor. Aceasta mi s-a părut a fi cutenzanța supremă umană. Dar singura alternativă era să aducem omagiu superstițios dumnezeului Conincidență – or, aceasta în numele logicii și al rațiunii, eu nu puteam face.

Concepția mea despre miraculos ar fi presupus să cadă bani din cer sau să se materializeze pe birou în fața mea, sau –de ce nu? – să-și facă loc în potmoneul meu, suprin-

zându-mă când aveam să-l deschid. Aceasta a fot tocmai natura evenimentelor ce *nu* s-au întâmplat. Dar în acest punct trebuie să dau exemple ale unor evenimente ce *s-au întâmplat* nu o dată, nici de două ori, ci aproape zilnic.

Stăteam în biroul meu într-o dimineață tipică, luptându-mă cu veşnica problema a numerarului, încercând să planuiesc inteligent calea de ieşire din criză pentru moment, dar eram conştient că era ca o sită prin care curgea apa, când secretara mea m-a sunat să-mi spună că la telefon era Beverly Hills. Era managerul de operații de la banca noastră, care mă informa că cecurile ce sosiseră în dimineața aceea pentru a fi prelucrate depăşeau disponibilul de bani cu vreo 7.300 de dolari.

„Ai vreo depunere aflată pe drum care să acopere această sumă?“ a întrebat el cu politețea caracteristică a celor din profesiunea bancară.

Am simțit o uşurare că nu au sosit mai multe cecuri la bancă în dimineața aceea! Dar ştiam că acestea aveau să fie trimise înapoi către creditori, inscripționate „fonduri insuficiente“, decât dacă voi putea declara că o depunere este pe drum. Şi am recitit ultima depunere, pentru a putea spune decă lipsea vreuna.

„Dă-mi voie să verific cu contabilul care se ocupă de contul acela“, am spus eu, „şi te voi suna înapoi“.

Ştiam unde se află fiecare dolar, că nu avem nicio depunere în tranzit, şi că depăşirea noastră de la bancă era de cel puțin zece ori 7.300 $! *Timpul* mă presa, adesea târguindumă pentru o chestiune de câteva minute, măsurând viața după răstimpul scurt pe care-l puteam pune între mine şi dezastru.

Tocmai am pus telefonul în furcă, m-am lăsat pe spate în fololiul meu, cu un suspin de sfârşeală, şi am început să discut cu Domnul această nevoie urgentă – amintindu-I că nu îngăduise încă niciunui cec să „ricoşeze“ – când vocea secretarei de pe interfon tocmai mă anunța că doi oameni au sosit să mă vadă. Am eliminat pentru moment din minte problema bancară, rugând-o pe secretară să-i poftească înauntru. Erau un fermier din partea locului împreună cu fiul său, în căutare de un camion de care să se folosească la tracțiune şi la alte treburi la fermă.

Erau oameni simpli, cu privirea clară şi cu o simplitate ce se citea pe fețele lor, pe care munca cinstită a solului le-o imprimă oamenilor. Păreau nelalocul lor în biroul meu. Făcându-le semn să se aşeze, tatăl şi-a dres glasul pregătindu-se să ia cuvântul.

„Am auzit că aveți un autocamion de vânzare“, a spus el. Şi şi-a petrecut mâna de-a lungul borului pălăriei sale, pe fața sa citindu-se o întrebare.

„Da, aveam de gând să-l pun la vânzare“ am răspuns eu surprins. „Dar este curios că m-ați întrebat despre asta, deoarece numai aseară m-am decis să-l scot la vânzare!“

Tânărul mi-a explicat că este prieten bun cu Ben, care răspundea de lucrările de afară, cu care discutasem posibilitatea vânzării camionului chiar cu o zi mai înainte. În seara precedentă, la ora de rugăciune, menționasem chestiunea.

Am ieşit în curte şi ne-am uitat la uriaşul camion diesel de culoare galbenă. Camionul împreună cu remorca sa erau prea mari pentru scopurile noastre şi încărcăturile pe care le aveam de transportat prea mici. Le-am explicat că de aceea m-am gândit să-l vând, cu ceea ce consideram eu a fi un preț bun: 8.500 de dolari. După o examinare scurtă şi

incompletă, s-au consultat împreună cu voci scăzute, spunându-mi că nu-şi pot permite să plătească decât 7.500 de dolari.

„Aţi câştigat un client, dacă veţi putea reduce cu o mie de dolari suma cerută“, a spus tatăl.

Camioanele de mâna a doua nu se vând uşor, clienţii fiind rari, şi am conchis că o pasăre în mână valorează cât două pe gard.

„S-a făcut“, am spus. Am strâns mâinile, mergând după aceea la biroul meu. Mă pândea o anumită îndoială, ca şi când ar fi fost prea uşor de făcut tranzacţia.

„Va mai dura două sau chiar trei săptămâni să obţinem actele respective de la Comisia de Utilităţi Publice şi de la bordul de stat cu privire la *egalizaţii* şi să vă transfer toate actele în numele dvs.“, am spus când eram aşezaţi din nou la birou. „Sper că nu va întârzia prea mult aceasta pentru dvs.“

„E în ordine. Nu ne grăbim“, a răspuns tatăl. „Daţi-ne de ştire când e gata camionul şi vom veni să-l luăm. Până atunci, sper să nu vă supăraţi dacă fiul meu vine să verifice motorul şi să-l pornească din când în când?“

„Nu e nicio problemă. Veniţi ori de câte ori doriţi. Noi nu vom folosi camionul şi Ben vă poate da cheile“. Eram îngrijorat ca nu cumva să găsească un motiv că anuleze târgul, dar încercam să nu arăt asta în afară.

„Între timp“, am continuat eu, „n-aţi putea să ne daţi un avans? În felul acesta, voi şti că e într-adevăr e vândut şi n-am să-l ofer nimănui altuia. Cred că o mie de dolari va fi suficient. Cât de repede mi i-aţi putea da banii aceştia?“

Eram sigur că va trebui să transfere fonduri dintr-un cont de economii în contul curent, înainte de a efectua depozitul. Cât priveşte restul de bani – ei nu solicitaseră încă termenii, dar eu bănuiam că vor întinde rambursarea pe o perioadă de timp îndelungată.

Tatăl a scos din buzunar un cec bancar pe care l-a completat în faţa mea. Nu-mi venea să cred ce vedeam: 7.500 de dolari!

„Ce doriţi să fac cu acest cec?“ am reuşit să spun. „Eu nu pot să vă livrez camionul mai devreme de două-trei săptămâni“.

„Depuneţi cecul la banca dvs.“ a fost răspunsul oarecum sec. „Daţi-ne de ştire când s-a efectual transferul şi vom veni să luăm camionul“.

Ţinând de cec cu amândouă mâinile, l-am privit din nou şi apoi m-am uitat la el cu uimire. Era atât de improbabil ca un fermier local să poată scrie un cec de 7.500 de dolari dintr-odată – încă şi mai puţin ca, şi dac-ar fi putut, îmi va plăti suma integrală cu câteva săptămâni înainte! În definitiv, de ce ar achita cineva în toate minţile pentru un autocamion înainte de a fi eliberat de autorităţile de impozitare? Ar putea fi taxe sau amenzi restante de achitat, ceea ce înseamnă că nu ar putea fi luat în primire decât după săptămâni de zile.

I-am condus pe tată şi fiul din nou în curte, dându-le prilejul să privească din nou vehiculul. A fost greu să mă stăpânesc, la întoarcere, să nu sar în sus de bucurie. Şi, grăbindumă înăuntru, am înmânat cecul uneia dintre contabile, urmărind-o cum completează un formular de depuneze, şi am rugat-o să-l expedieze imediat. Când a fost încheiată această operaţie, am dat un telefon la bancă.

„Am verificat cu departamentul de contabilitate, şi dânşii m-au asigurat că au o depunere de 7.500 de dolari pe care dvs. încă nu i-aţi primit“, am raportat bucuros. „Negreşit voi fi acolo mâine dimineaţă. V-aş fi recunoscător dacă aţi reţine acele cecuri până soseşte şi acesta din urmă“.

Dacă acesta ar fi fost un caz izolat, am fi putut explica o perfectă potrivire de timp, Dar viaţa mea era acum plină de atâtea întâmplări „miraculoase“ încât ele deveniseră un tipar minunat de consecvenţă ce se putea explica doar de pe o anumită bază. Einstein a spus că descoperirile progresive ale ştiinţei l-au forţat pe om să tragă concluzia cu privire la originea universului pe care numai credinţa o putea pricepe. El a văzut credinţa ca un pas dincolo de credinţă, dar totdeauna în direcţia spre care indicau dovezile şi logica disponibile. După ani de accptare formală, o asemenea credinţă invadase lumea mea imediată şi devenise ingredientul cel mai vital din viaţa mea.

Uimitoarele şi repetatele izbăviri de ultimul minut i-au determinat pe acţionari şi amploaiaţi să exclame cu mirare: „Omul de sus negreşit urmăreşte interesele tale“ sau „Precis ai un înger păzitor“ sau „Cineva acolo sus trage sforile pentru tine“.

Un lucru este să postulezi pe Dumnezeu ca explicaţie pentru originea universului nostru – şi cu totul altul să vezi în afacerile zilnice ale vieţii cotidiene o serie continuă de evenimente reclamând acelaşi postulat. De ce au început să se întâmple aceste evenimente ciudate în viaţa mea? În lunile de criză ce au urmat, o nouă conştienţă de scop depăşind soluţia la problema mea imediată au început să crească în adâncul sufletului meu, ascunzându-se uneori, apoi ţâşnind deodată, pentru ca să mă surprindă din nou cu noi străfulgerări.

CAPITOLUL PATRU

Încercarea credinței

.

În decembrie, aproape patru luni de când mă învoisem „să iau hățurile“ pentru câteva zile – o chinuitoare aventură de trăire zilnică pe muchea păpastiei – am găsit, în cele din urmă, un posibil client pentru unul din gaterele noastre. Aceasta era departe de ce speram noi – o vânzare dintr-odată a tuturor lucrurilor – dar putea fi de ajutor imens dacă putea fi încropit. Fabrica de cherestrea fusese construită cu o capacitate de 45 de milioane de *board feet* după standardul stabilit de Serviciul Forestier, pe care fostul manager şi-l însuşise în condițiile unei oferte secrete de la o uriașă firmă de pe coasta de vest, ce solicitase vânzarea fabricilor sale. Pentru a obține înapoi o mare cantitate de lemn de calitate şi a recâştiga monopolul complet de care beneficiau de atâta vreme în acest domeniu, conducerea acestui complex de companii părea dispusă să cumpere recent construita dar prost administrata noastră fabrică, intenționând s-o închidă şi s-o dezmanteleze. Ei puteau s-o achiziționeze cu zece cenți la dolar, în cadrul unei vânzări de faliment; dar contabilul meu şi cu mine am pornit pe dată spre San Francisco, hotărâți să semnăm contractul înainte ca ei să descopere condiția deplorabilă în care ne aflam.

Nici nu făcuserăm bine prezentările la prima noastră întâlnire din luxosul birou al fondatorului şi preşedintelui boardului, când acest ascuțit la minte vechi veteran, ce urcase scara succesului din greu, i-a uimit pe toți insistând să ne dea un cec de 50.000 de dolari – ca „să pecetluiască târgul“, cum s-a exprimat domnia sa! Era un om de afaceri aspru şi „uns cu toate alifiile“, care nu-şi clădise imperiul corporatist la poziția de cel mai mare de felul său de pe Coasta de Vest prin această filantropie demențială!

Când avocatul său şi funcționarii din conducerea corporației, care stăteau cu el la imensul birou, şi-au revenit din şocul inițial şi-au prezentat obiecțiile față de o procedură de afaceri atât de neprotocolară. Avocatul său i-a reamintit că nu aveam încă niciun acord preliminar, iar afacerea nu avea să fie parafată, chiar dacă semnam un contract, existând multe precondiții de împlinit. Însă el n-a putut fi convins să-şi schimbe ciudata hotărâre ce pusese stăpânire atât de brusc şi inexplicabil asupra minții sale.

Când terminase de rostit ultimul cuvânt emfatic, *„dealul*“ a fost pecetluit neținându-se cont de nicio obiecție, noi urmând să ridicăm un cec de 50.000 de dolari a doua zi de la biroul central din Los Angeles al corporației subsidiare ce urma că cumpere fabrica. Numi venea a-mi crede urechilor – că avea să ni se înmâneze aproape de două ori suma de 27.000 de dolari de care aveam nevoie ce avea să ajungă la bancă în dimineața următoare, conform expertizei contabile pregătite de şeful de birou.

Era prima oară când a apărut un surplus, eu savurând tensiunea temporar ridicată în timpul lungii călătorii cu maşinea înapoi la Merced. Când m-am întors la birou seara târziu însă, am găsit pe birou un bilet prin care managerul biroului îşi cerea scuze pentru greşala pe care o făcuse în calculele sale. În realitate, aveam nevoie de 50.000 $ până a doua zi!

Coincidență?

Peste câteva zile am primit un alt memorandum de la biroul nostru din Beverly Hills, o copie pe care o am şi acum ca amintire din zilele acelea incredibile.

> Îmi dau seama că ai fost nevoit să expediezi cecul la Forestiere, şi sunt convins că era neîndoios necesar. Dar ideea centrală este: aveai vreo aşteptare *rezonabilă* de a putea să-l poți acoperi astăzi? Dave, am abuzat de norocul nostru în întâmpinarea plăților echivalente cu recipise *anticipate*. De fapt, am sentimentul că în ultimul timp au fost puse în circulație cecuri fără a avea vreo idee dacă vom primi fondurile nesare de a le acoperi sau nu. În plus, a trebuit să facem față erorii de 23.000 de dolari în balanțele bancare. Cred că va trebui să te împotriveşti tuturor presiunilor de a mai elibera cecuri până când vei şti că banii sunt disponibi în numerar.

El avea dreptate. Acțiunile mele erau contrare oricărei rațiuni. Mă încrezusem copilăreşte în promisiunea ce mi se dăduse pe genunchi în acea epocală seară din septembrie anul trecut – ceva ce nu împărtăşisem nimănui, deoarece suna atât de mistic! Cine avea să creadă o poveste despre un „glas“ de la Dumnezeu?

Citind mai departe memorandumul, am descoperit, spre consternarea mea, că purtarea mea fusese dată în vileag în fața acționarilor. Unul dintre ei ridicase acest cec de 50.000 de dolari, aducându-l la bancă pentru a fi depus, descoperind însă spre consternarea lui că întreaga sumă, *pe care ştia că n-o puteam visa înainte că ni se va da*, era necesară pentru împiedecarea numeroaselor cecuri de a „ricoşa“! Directorii au fost luați la refec de către managerul băncii şi avertizați că acest fel de practică nu va mai fi tolerată. Memoul a fost urmat de două convorbiri interurbane. Urechile mele răsunau de reproşurile pline de mânie, presărate cu preziceri îngrozitoare că toți vom înfunda puşcăria, dacă voi continua să procedez în felul acela.

Până am pus receptorul jos la finele celei de-a doua convorbiri, am rămas îngrozit de-a binelea, clătinat de gândul: *Dar dacă n-am fi primit cei 50.000 de dolari? Ce s-ar fi întâmplat atunci?*

Intensa presiune emotivă de a trăi zilnic pe marginea prăpastiei încet-încet mă frângea. Calea de rezolvare a problemei părea doar o pauză până când încă un nou obstacol insurmontabil trebuia depăşit. Viața îmi devenise o incredibilă experiență pe care n-o puteam împărtăşi cu nimeni, nici măcar cu soția sau cu prietenii mei cei mai apropiați. Nu avea rost să discut despre necazurile mele, deoarece nimeni nu le înțelegea, şi mai puțin fiind capabili să ajute. Şi totuşi, lucrurile acestea mă împovărau atât de mult încât am descoperit că mi-este cu neputință să acord atenție altui lucru. Am devenit tot mai retras într-o lume fără nicio legătură cu viața normală din jurul meu, şi a început să-mi fie greu că comunic cu oamenii pe plan social. M-am dus tot mai rar în Beverly Hills şi am încercat să evit comunicațiile cu acționarii la telefon sau prin memorandum.

Încercam să împart banii la creditori, nefavorizând pe niciunul, deoarece aceasta putea constitui temeiul pentru faliment obligatori, transferând conducerea întreprinderilor în mâinile creditorilor. Mulți dintre ei refuzau să aştepte plățile făcute în cadrul programului

şi aşa sărac pe care-l ofeream, postându-se să colecteze ce le era datorat imediat şi în întregime. Membri ai serviciului de *marshals* trimişi de creditori au început dea târcoale băncilor noastre însoțiți de ordine de confiscare, luând în primire absolut orice fonduri se găseau în conturile noastre. Dacă situației i se permitea să continuie, ar fi dus la sistarea oricărei activități din partea noastră.

Nu mi-a mai rămas decât un lucru de făcut: Am deschis câteva conturi la diferite bănci în propriul meu nume. Nimeni nu ştia sursa de proveniență a fondurilor; şi întrucât nu era nicio legătură vizibilă între aceste conturi şi corporațiile afectate, niciun creditor nu a îndrâznit să se atingă de ele. Prin intermediul acestor conturi personale, am efectuat plăți de milioane de dolari necesare pentru buna funcționare a corporațiilor.

Un asemenea cont deschis în numele meu personal era depăşit cu 56.000 de dolari, înainte de a face prima depunere de 50.000 de dolari – şi aceasta s-a făcut printr-un cec bazat pe un alt cont ce era la fel de „golit“ de fonduri. Oamenii spun: „Dumnezeu le vine în ajutor celor care se ajută pe ei înşişi“ – numai că eu am început să-l ajut pe Dumnezeu! Datorită manipulațiilor mele, o bancă a ajuns să mi-o spună verde în față că nu mai voia să aibă nimic de a face cu niciunul din conturile mele!

Prins în mreaja propriilor mele manevre disperate, m-am trezit atras într-o tot mai adâncă înfăşurare în această înfricoşătoare afacere. Mai multe dureri au început să apară în jurul inimii, iar teama crescândă a început să mă urmărească cu privire la faptul că Ruth se va trezi într-o bună zi văduvă, aflând spre marea ei consternare că soțul ei decedat deținuse mai multe conturi la diverse bănci, despre care n-a suflat nicio vorbă, unele din ele având depăşiri de mai bine de 100.000 de dolari! Toată şandramaua se va prăbuşi atunci, iar familia mea va ajunge pe drumuri, întregile mele corporații ajungând la faliment.

M-a chinuit gândul obsedant de a încerca să-i explic situația lui Ruth, dar acțiunile mele păreau atât de irațională încât n-am găsit cuvintele sau curajul de a le descrie.

În cele din urmă, îngrijorat la disperare despre familia mea şi preocupat morbid de sănătatea mea aflată aparent pe ducă, m-am hotărât să fac ceea ce biroul din Beverly Hills insistase de atâtea ori să fac: să nu mai scriu cecuri până când nu mă asiguram că banii sunt intrați în bancă. Mi-am zis că din punct de vedere legal, cât şi ca o bună practică de afaceri, acesta este singurul lucru pe care ar fi trebuit să-l fac, dar în adâncul sufletului, ştiam că schimbarea din *modus operandi* se datora fricii şi necredinței. Tensiunea de a aştepta până în ultimul moment să se întâmple o minune devenise mai mult decât puteam suporta.

Fostul director aranjase împrumutul unor sume mari de bani pe baza buştenilor şi a inventarelor de lemn, în cadrul unui sistem numit „warehousing“ [textual: *înmagazinare*, n.tr.]. Anumiți membri ai personalului nostru au fost scoşi de pe statele de plată, devenind angajați ai companiei de „warehousing“ care îi asigura garanția creditorului că inventarele erau în siguranță în custodie. Aceşti oameni numărau şi marcau cu o etichetă specială acea porțiune anumită a inventariului pe care suma de bani urma să se bazeze. După aceea, marfa respectivă nu putea fi mutată sau vândută până când nu era rambursat împrumutul. Dar întrucât situația s-a înrăutățit, managerul începând să expedieze porțiuni ale inventarului fără să achite eliberarea lui – ceea ce constituie o infracțiune penală – promițând sa-

lariaților în cauză că împrumutul va fi rambursat „peste câteva zile“ din fondurile derivate prin vânzarea articolelor eliberate. Dar plata promisă era deviată uneori spre alți creditori, care depuneau presiuni să fie plătiți. O veche zicală spune că „roata care scârțâie este unsă“, aplicându-se exact la această situație. Întrucât omul de la care împrumutasem nu știa ce se întâmplă, se spunea că nu a „scârțâit“ – încă! Îl felul acesta, treptat s-a acumulat un deficit, pe care am reușit să-l acopăr ori de câte ori se făcea numărătoarea, eliberându-se cecuri bazate pe conturile depășite. Deși aceasta era împotriva rațiunii și a practicii de afaceri standard. câtă vreme *credeam*, la bancă întotdeauna soseau cecurile la timp.

La numai câteva ore după ce luasem hotărârea de a înceta să mai eliberez cecuri fără fondurile necesare la bancă, auditorii [controlorii fiananciari] au descins asupra noastră. Stăteam neputincios în biroul meu, în timp ce ei au verificat simultan inventarele la cele patru fabrici diferite răspândite de-a lungul dealurilor Sierra Nevada. S-au primit telefoane disperate de la magazionerii din fiecare localitate, rugându-mă fierbinte să acopăr deficitul cum făcusem și înainte. Dar credința se transformase în frică. Am ales să fiu confruntat cu consecințele unui deficit de 50.000 de dolari, mai degrabă decât să risc ca cecurile „să ricoșeze“.

Sunând interurban, am încercat să iau legătura cu omul de la care împrumutasem fonduri în trecut, pentru a mă ruga de el, numai că am aflat că fusese transportat de urgență la spital în ziua precedentă pentru o operație inopinată de apendectomie.

Întrucât era imposibil să-l contactez pe omul de la care doream să mă împrumut la spital, m-am urcat imediat în mașină, ducându-mă spre nord cu scopul de a „explica“ marele decalaj lipsă ce-l descoperiseră auditorii, celor doi parteneri din biroul San Rafael. Nemaifiind niciodată la San Rafael până atunci, am urmărit indicatoarele rutiere foarte atent, în timp ce șofam. Însă ele păreau rău prevestitoare din punct de vedere profetic. Sub fiecare semn „San Rafael“ pe fiecare indicator erau scrise clar cuvintele: „San Quentin“[1] cu o săgeată indicând aceeași direcție!

[1]Sediul renumitei închisori din California.

CAPITOLUL CINCI

Frângerea

.

Partenerii din San Rafael păreau tot atât de năuciți ca mine, iar călătoria mea acolo nu a produs niciun rezultat, decât că mi-a imprimat extrema gravitate a necazului meu. Mă aşteptasem la niţică înţelegere şi căldură din partea lor, întrucât lucraserăm împreună la vânzarea de lemn vreo câteva luni şi se starorniciseră nişte relaţii de prietenie între noi. Dar acum mă tratau de parcă aş fi avut o boală respingătoare! Risipite au fost respectul şi încrederea, prietenia bine-dispusă. Acum eu eram, în mod clar în ochii lor, un om care nu trebuia crezut; un şarlatan dovedit, al cărui cuvânt era suspect.

Am încercat să explic cum s-a ivit insuficienţa, că eram o persoană cinstită, care dorea să-i plătească şi că aveam nevoie de ajutorul şi înţelegerea lor. Dar cu cât vorbeam mai mult, cu atât mai confuz deveneam şi mai puţin convingător îmi apăream chiar şi propriilor mele urechi. Sub acuzaţia de conspiraţie criminală pe care oamenii aceştia o îndreptau împotriva mea, pe un ton scăzut, m-am foit incomod în scaunul meu, cu mâinile transpirate copios, abia rezistând impulsului de a mă ridica şi o lua-o la fugă.

Zdrobit şi îngrozitor de speriat, am revenit la Merced după ce am telegrafiat biroului din Beverly Hills să-mi aranjeze un interviu cu partenerul meu supraveghetor, ai cărui bani i-am luat împrumut. El era programat să iasă din spital la weekend şi să se ocupe de această chestiune.

Nu i-am spus nimic lui Ruth, decât că trebuia să fiu în Beverly Hills la prima oră luni dimineaţa. Ea a crezut că acesta e un prilej minunat să evadăm din Merced, aşa încât am urcat în maşină cu copiii sâmbătă dis-de-dimineaţă pentru a petrece weekendul cu părinţii ei în Burbank. Am vizitat o sumedenie de prieteni duminică şi am reuşit cumva să mă concentrez asupra conversaţiei, reuşind să-mi ascund noua şi respigătoarea teamă ce mă apucase – închisoarea! Nu prea mă îndoiam de verdictul ce avea să-l dea tribunalul, dacă era să ajung până acolo.

Omul cu care eram confruntat, de partea cealaltă a unui impunător birou, luni dimineaţă era palid şi încruntat, stând ţeapăn, iar nu relaxat şi bine dispus cum mi-l aminteam din vizitele anterioare. Fusese evident eliberat din spital prea devreme, un lucru pe care mi-l imputa pe lângă criza financiară. Stând lângă el se afla şeful diviziei de *warehousing*, care se deplasase pe calea aerului din San Francisco. Dacă se putea aşa ceva, maniera sa era şi mai ameninţătoare, iar eu m-am simţit deosebit de înfrânt când mi-a spus că magazionerii erau ameninţaţi cu închisoarea pentru rolul jucat ce ieşise la iveală.

Ultima speranţă iluzorie de oarecare indulgenţă pe care o întreţinusem în timpul weekendului s-a stins şi ea în urma puţinelor cuvinte ale creditorului nostru. De la bun începutul discuţiei noastre, el a făcut cât se poate de clar că nu se va mulţumi decât cu plata integrală a tot ce-i datoram. Acesta era dreptul lui în eventualitatea neîndeplinirii condiţiilor cerute, şi el era hotărât să-l pună în aplicare, insistând asupra acţionarilor să achite pretenţia sa.

În zadar am încercat să explic că e imposibil ca acționarii să-i plătească ceva întrucât deja au împrumutat corporației tot ce aveau. Am explicat detaliat cât de disperată era condiția noastră financiară, rugându-l să nu întreprindă nimic care să ne ruineze complet – ocolind cu băgare de seamă cuvântul „faliment“. Dar el a fost total lipsit de înțelegere, ba încă fiind şi mai înfuriat de apelurile mele la compasiune şi timp suplimentar.

Şi a respins cuvintele mele cu afirmația că nicio raționalizare nu putea schimba faptul că era un deficit şi că eu eram responabil pentru acesta; şi mi-a reamintit că toate inventariile erau ale lui, în absența banilor pe care îi împrumutasem pe baza lor. Am stăruit şi am pledat, până când el a bătut cu palma în birou, explodând într-o furie incontrolabilă.

„Îți închipui că sunt atât de nebun încât să cred ce spui? Nu te amăgi! Nu vreau să mai am de-a face cu tine sau cu oamenii de teapa ta. Să fii aici mâine până la ora zece cu ultimul bănuț pe care mi-l datorezi, altfel înfunzi puşcăria! Stai acolo şi te scuzi de parcă n-ai şti ce ai făcut! Îți spun eu ce-ai făcut – ți-ai câştigat o celulă la San Quentin! Şi, pentru numele lui Dumnezeu, dacă nu-mi plăteşti tot ce-mi datorezi, voi avea eu grijă să ocupi locul ce ți se cuvine!“

Venele îi erau umflate pe templele şi gâtlejul său, paloarea feței i se transformase în roşu aprins, iar el lupta să respire când a terminat. Ochii președintelui companiei de *warehousing* care stătea lângă el m-au lăsat să înțeleg că discutaseră în prealabil înainte de a sosi eu.

Negreşit, asta nu putea să mi se-ntâmple *mie!* Amuțisem, de nu mai puteau scoate un cuvânt. Am rămas acolo pentru ceea ce se părea o veşnicie, de parcă o mie de reflectoare erau îndreptate asupra mea, iar eu eram ținta atenției întregii lumi – o ființă ticăloasă, de nimic, total detestabilă. Gânduri doar pe jumătate concepute alergau de colo-colo, călcându-se unul pe altul într-o confuzie lipsită de sens, din care încercam să extrag o singură idee rațională.

Opt sute de mii de dolari până mâine dimineață? Nu pot nici măcar îndeplini statul de plată de vineri, dacă nu se-ntâmplă o minune, mi-am spus. *Poate că nu-i datorăm chiar atâta. Poate este mai aproape de 700.000 de dolari*. M-am gândit să sun interuban la Merced să verific suma exactă, ca şi cum asta ar fi în măsură să risipească confuzia ce mă-nvăluia.

Şi apoi, din depărtare mi se părea, am auzit o voce recitând mecanic cifrele fatale până la ultimul bănunț, cu o finalitate ce mă anunța că interviul se terminase. A fost o luptă enormă să mă ridic în picioare, ba şi mai greu să stau în picioare. Simțindu-mă de parcă orice picătură de sânge mi s-a scurs din trup, am descoperit că am nevoie de toată concentrația de care sunt în stare să-mi fac picioarele să se mişte în direcția uşii. Cumva am reuşit să-mi iau rămas bun de la ei, cu stângăcie evadând din fața celor două perechi de ochi sfredelitori.

Lumea de afară era scăldată în strălucirea soarelui de dimineață. Era luni 18 martie 1957, una din acele înmiresmate, glorioase zile de primăvară, în care era o victorie doar să fii în viață! Aerul fremăta sub bătaia unei dulci adieri, fiind căldicel, fără urmă de *smog*[1] în atmosferă. Era o veselă vioiciune în natură ce părea să comunice cu pietonii grăbiți şi masele de automobile claxonânde. Chiar şi clădirile păreau alerte, vii şi profund interesate

de soarta trecătorilor. Frumusețea şi emoția tuturor lucrurilor din jurul meu parcă-şi bătea joc de apăsarea posomorâtă şi greoaie din lăuntul meu, care făcea autocompătimirea mea să fie mai intensă şi mai insuportabilă.

Am mers ca într-o transă de-a lungul bulevardului South Beverly Drive spre Wilshire, absent la viața cotidiană şi la punctele de reper din care făceam cândva parte activă. O îngrozitoare frică îmi sfâşia sufletul, amintindu-mi de cumplitele avertismente ce fuseseră discutate în asemenea detalii la şedința de urgență a directorilor în septembrie anul trecut. Acesta era pasul greşit de care mă temusem, fără însă să cred că mi s-ar putea întâmpla tocmai mie!

Numeroasele şi incredibilele minuni survenite în ultimele luni păreau distorsionate şi ireale, eclipsate de negura disperării ce-mi învăluia gândurile. Eram prea amorțit să mă rog. Încercările prin care trecuserăm deja erau o nimica toată pe lângă amenințarea închisorii ce mă păştea acum. Nu aveam nicio speranță de a reface deficitul de 50.000 de dolari până a doua zi dimineață, iar cât priveşte achitarea plății integrale, nici nu puteam să mă gândesc la asta.

Vederea conturului cam pătrățos al clădirii băncii California ocupând colțul străzilor Wilshire şi Beverly Drive în depărtare m-a lovit cu un val de nostalgie. Pentru o clipă, amintiri melancolice mi-au invadat memoria, amestecându-se cu gândurile despre ce aş fi putut fi, dacă n-aş fi fost prins în această capcană. Viața ar fi fost atât de minunată dacă n-aş fi încercat să ajut într-o situație cu totul deznădăjduită. Resentimentul împotriva celor care apelaseră la mine să procedez aşa alterna cu autocondamnarea pentru că am spus „da". În inima mea s-a născut răzvrătirea împotriva unui Dumnezeu care putea să-mi plănuiască destinul în felul acesta. Şi totuşi, în acelaşi timp, nu puteam să tăgăduiesc realitatea întâlnirii mele cu El şi a făgăduinței pe care mi-o dăduse.

Fără prea multă tragere de inimă, am recunoscut că mândria invadase viața mea, ca unul care avea biroul în inima cartierului Bevely Hills şi dorința egoistă ce mă condusese să particip cu toată inima la un sistem economic şi social, care măsoară succesul în termeni materiali, răspândinşi-şi onorurile asupra celor suficienți de naivi să fie devotați valorilor sale false. Aici este rege dolarul, răsplătindu-şi cu loialitate supuşii – batalioane de experți în impozite, avocați de drept probativ, manageri de afaceri şi contabili, înainte de a fi preluați de complexele sisteme de impozitare în posesiunea temporară a unor generații succesive de oi oarbe aflate pe aceeaşi cărare absurdă!

Dar am părăsit toate acestea ducându-mă la Merced, încercând să le vin în ajutorul altora. Negreşit acesta nu putea fi egoism. Iar acum cărarea aceasta avea să se sfârşească în închsoare? Când mă condamnam, când mă justificam – mă zbăteam cuprins de confuzie.

Trecând de partea de vest a străzii colț cu Charleyville, m-am întors o jumătate de bloc spre sud, la birourile unui acționar major, recunoscător pentru faptul că clădirea băncii cu obsedantele amintiri era în urma mea, acum nevăzută. În cele din urmă, am început să mă rog, mărturisind că eram un copil iritabil care nu cunoştea ce înşelăciune zace în inima lui, dar mereu gata să arate greşelile tutoror celorlalți. Am pledat pentru îndurare ca un copil ce urma să-şi primească pedeapsa.

„Te rog, Tată, nu îngădui să mi se întâmple aceasta…*Te rog!*“

Şi am continuat să repet acest strigăt deznădăjduit în timp ce mergeam cu liftul, aşezându-mă apoi la biroul meu, până când şi cuvintele şi-au pierdut sensul, eu rămânând cu agonia inimii, ce continua să geamă cufundată în autocompătimire.

Tot restul zilei a trecut ca un coşmar, în care încercam să alerg, dar nu reuşeam să mă mişc decât cu greutate sub povara terorii ce pusese stăpânire pe mine. Mi-am notat diverse cifre pe hârtie, pentru ca apoi să mototolesc hârtia şi s-a iau de la capăt. De câteva ori m-am surprins stând acolo şi privind în gol, fără să-mi dau seama de cât timp fac asta.

Am fost trezit din aceste momente de privire în gol de vocea fostului manager, pe care îl înlocuisem. M-am uitat la el, cum era nonşalant şi lipsit de griji, stând la taifas cu o secretară din sala de recepţie. Conversaţia lor era punctată frecvent de râsete puternice. Lăuntrul meu se revolta la auzul acestei veselii. Ridicându-mă parţial de la biroul meu, am simţit cum mă tensionez, gura uscându-mi-se de parcă ar fi fost plină de vată. M-am aşezat la loc frustrat, mânia mea sfârşind într-un val de deznădejde. Ce rost avea să dau vina pe El?

Ca un animal hăituit, tupilat şi gata s-o ia la fugă, neputându-se însă hotărî încotro s-o ia, eram zdrobit, timorat şi disperat. Dar în lăuntrul meu, în ciuda oribilului necaz, am constatat că o credinţă ce nu-mi aparţinea mă susţinea când n-am mai fost în stare să cred deloc, şi mi-a adus în gândurile mele repetate atenţionări despre Vocea ce-mi rostise de multe ori acea promisiune că mă va scoate la liman. Acum amintirea acelei voci părea singura mea legătură cu realitatea.

Cu multă dificultate, am reuşit să aduc vreo câteva contribuţii la conversaţia din jurul mesei de seară. La terminarea cinei, le-am spus lui Ruth şi părinţilor ei că sunt foarte obosit, scuzându-mă pentru retragere. În singurătatea dormitorului, cuprins de adâncimile disperării, am strigat către Dumnezeu.

Cumva magazionerii, care erau salariaţii noştri, trebuiau apăraţi. Să fie plecarea mea la închisoare singurul mod în care puteau fi salvaţi? Ei s-au bizuit pe făgăduinţele fostului manager – de asemenea, şi pe alte mele, trebuie să recunosc. Eu nu raportasem lipsurile, care nu fuseseră descoperite în timpul vizitelor anterioare ale auditorilor, întrucât eu eram manager. Asta era de ajuns să plaseze întreaga responsabilitate asupra mea, indiferent de circumstanţele atenuante. Intenţia mea fusese bună, numai că eu călcasem legea – şi dovezile de primă mână erau suficiente pentru condamnarea mea. Mi-am îngropat faţa în mâini, iar trupul mi s-a cutremurat de hohotele înfundate de plâns.

„O, Dumnezeul meu! O, Dumnezeul meu! Tu mi-ai promis că mă vei scoate la liman. Da, asta ştiu! Cum ai putea să îngădui să mă duc la închisoare? Cum va arăta asta pe fişa mea personală – eu, un conducător de şcoala duminicală şi vestitor înflăcărat al Cuvântului lui Dumnezeu? Eram un om însemnat cu fierul roşu pe veci – un fost puşcăriaş! Nu, hotărât lucru, aceasta nu putea fi voia Ta. Nu poate fi…*nu poate* fi!”

Dar s-ar putea totuşi să fie. Am alungat gândul din mintea mea, însă ecoul m-a lovit cu tot mai mare insistenţă. Dar dacă închisoarea era voia lui Dumnezeu?! Voi lupta împotriva lui Dumnezeu? Poate face asta vreun om? Eram frânt şi timorat. Fusese în urmă cu şase luni, pe marginea unui pat din Merced… cu Vocea care s-a auzit, făgăduinţele şi minunile

care au urmat. Ştiam că nu e decât un răspuns: trebuia să încuviinţez.

„Doamne, Tu ai promis să mă treci cu bine prin toate acestea“, am rostit în surdină. „Ştiu la fel de sigur ca propria mea existenţă. Tu mi Te-ai dovedit-o de nenumărate ori. Nu pot să mă-doiesc de asta acum. Nu pot înţelege de ce ai dori Tu să mă duc la San Quentin, dar dacă este voia Ta?…”

Îmi imaginam procesul, condamnarea, cu familia plângând când îmi luam rămas bun, cu uşile închisorii trântindu-se în urma mea. Acest noian de scene succesive îmi copleşeau gândirea. Aproape m-am înecat când următoarele cuvinte mi-au apărut pe buze, dar ele au venit totuşi.

„Dacă este voia Ta, voi… merge… la San Quentin sau oriunde ai dori Tu să merg“. Cum am rostit aceste cuvinte, un zăgaz pare să se fi spart, eliberând şi inundând ceea ce considerasem a fi „drepturile“ mele la autodeterminare ca individ.

După câteva clipe de intensă disperare, un calm straniu s-a furişat în cameră, înfăşurându-se în jurul meu. Ultimul lucru pe care doream era să stau de vorbă cu cineva. Deşi nu putea fi trecut mult de ora opt, mi-am îmbrăcat pijamaua şi m-am urcat în pat. Cum am atins cu capul perna, un cântec a început să-mi domine gândurile:

Du povara ta la Domnul, şi las-o acolo.
Dacă te vei încrede şi nu te vei îndoi,
Negreşit El te va scoate la liman.
Du povara ta la Domnul, şi las-o acolo!

Acesta a fost ultimul lucru pe care mi l-am amintit, până când am fost trezit de razele calde ale dimineţii, pătrunzând prin fereastră în odaie.

CAPITOLUL ŞASE

Situația se agravează

.

Până să mă-mbrac şi să mă pregătesc de micul dejun, temerile şi sentimentele de neputință al zilei precedente reveniseră. Cu cât încercam să-mi imaginez ce formă ar putea lua vreo izbăvire de ultimul moment în satisfacerea nevoii din dimineața aceea, cu atât mai neverosimilă mi se părea minunea celor 700.000 de dolari. Promisiunea de a mă duce la San Quentin de bună voie era cât se poate de reală în lumina dimineții. Încercam să cred că tot ce se cerea de la mine era predarea voinței mele, dar nu am fost în stare să prind din nou avântul de credință pe care l-am simțit în mintea mea înainte de a adormi în seara pecedentă. Atât rațiunea, cât şi bunul simț îmi spuneau că asemenea credință nu însemna decât a confunda dorințele cu realitatea, nefiind de niciun folos pentru confruntarea la care trebuia să mă prezint cu mâna goală.

Odată consumat micul dejun, tatăl lui Ruth a dat scaunul puțin mai la distanță de masă, într-o poziție mai comodă şi a deschis Biblia mare şi bine uzată ce stătuse în dreapta sa în timpul mesei. Un om evlavios a cărui vârstă se apropia de 80 de ani, complet naiv față de treburile acestei lumi, lui nu-i plăcea să discute despre nimic care nu se afla în Scriptură, cunoscând Biblia în detaliu de la Geneza la Apocalipsa. El a început să citească cu voce tare din primul capitol al cărții Iosua, care era atât de potrivit necazului în care mă aflam! În timp ce citea, curajul şi credința au reînviat în mine.

„Cum am fost cu Moise, aşa voi fi cu tine: nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi… Oare nu ți-am poruncit? Fii puternic şi curajos; nu te teme, nici nu te descuraja, căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine oriunde vei merge“. Apoi a închis Biblia, începând să se roage, încredințându-l pe fiecare lui Dumnezeu şi rugându-L în special să aibă grijă şi să mă călăuzească în orice situație aş înfrunta în ziua aceea. A fost o rugăciune simplă de copil, exprimând o preocupare necomplicată, dar sinceră pentru alții. Mi-au dat lacrimile simțind profunda înțelegere a acestui om scump ce mă aducea înaintea lui Dumnezeu.

Încă îmi răsunau cuvintele din cartea Iosua în urechi, când am intrat în biroul din Beverly Hills ca să mă întâlnesc cu doi dintre acționarii noştri, ce urmau să mă însoțească la întâlnirea cu creditorul nostru. Ei se baricasaseră în conferință cu ceilalți directori în spatele uşilor închise în biroul lor particular când am sosit eu, şi nu au reapărut până când a sosit timpul pentru ca noi să ne prezentăm la întâlnirea noastră. Discuția lor îndelungată şi secretă mi-a dat speranță că ei vor fi găsit un mijloc de a procura ceva fonduri.

„Aveți vreo soluție – vreo sursă de numerar?“ am întrebat eu, cum am ieşit din lift şi am început să parcugem mica distanță. „Poate că dacă am putea să strângem 50.000 de dolari pentru a acoperi deficitul, John ar putea continua aranjamentul îndeajuns cât să ne acorde timpul necesar să vindem inventariile“. Vocea mea era plină de speranță. *Fii tare şi plin de curaj*, mi-am reamintit.

„Chiar dacă am putea strânge 50.000 de dolari – şi pe aceştia nu-i putem strânge“ – a urmat răspunsul, „suntem încă în neachitarea datoriei, ceea ce face ca întreg împrumutul

să fie rambursabil, bun de plată. Știu că lui John îi pare rău că s-a băgat în afacerea asta. Doar tu însuți ne-ai spus așa ieri când ați terminat ședința. El va preluat lemnul brut și cheresteaua și le va vinde, încercând să recupereze cât mai mult. Nu te lăsa amăgit să crezi că ne va mai acorda controlul asupra inventariilor după acest episod!“

„Crezi că ne va închide operația cu totul“, am rostit eu pe un ton scăzut. „Întreaga șandrama se va prăbuși“.

„Trebuia să te gândești la asta mai devreme!“

„Crezi că ne va da în judecată, pe lângă pierderile suferite?“ Am adresat această întrebare celui mai vârstnic dintre cei doi, care era un jurist cu mulți ani de experiență. „Vreau să spun, dacă acceptă inventarul, asta va acoperi, probabil, tot ce-i datorăm, dacă nu se grăbește și nu obține prețuri bune. Nu crezi că asta îl va satistace? Ce rost ar avea să trimită pe cineva la închisoare?“

„Mi se pare că se va lăsa cu faliment“, a spus el. „Tu ai rezistat mai mult decât oricare credeam noi că va fi în stare, dar am ajuns la sfârșit. E o șansă într-o mie că s-ar putea să parafăm o vânzare, dar acum este…“

„Asta se va lăsa cu închisoare pentru magazioneri“, l-am întrerupt eu. Or, nu putem permite una ca asta să se întâmple!“

„Va însemna închisoare pentru funcționarii corporației, pentru noi toți“, am răspuns eu sec. Curajul de care încercam să dau dovadă deodată s-a risipit, lăsând în urmă un vid pe care frica îl umplu. Un sentiment familiar de amețeală m-a cuprins, iar stomacul părea că mi se contractă, până ce am simțit că aș fi putut striga de durere. A început să-mi ia toată concentrația doar să mă mișc în direcția cuvenită.

John era, dacă se mai putea, și mai posomorât la față decât în ziua precedentă. Nimeni nu a făcut nicio încercare de a schimba amabilități. Președintele firmei de *warehousing* rămăsese peste noapte, ocupând acum același loc pe care îl ocupase și mai înainte, alături de John, care părea palid. Mi-a trecut prin cap iarăși, în timp ce ne ocupam locurile în fața biroului său, că a fost lăsat să meargă acasă din spital prea devreme!

Cel mai în vârstă dintre cei doi acționari a deschis conversația cu afirmația că noi doream să ne splălăm rufele murdare și că, dacă ni se va acorda timpul suplimentar, vom reuși să acoperim deficitul. A recunoscut că nu știe cum, dar a promis că-l va rezolva. El a vorbit într-un mod faptic, nespunând nimic diferit și neoferind nimic altceva decât oferise douăzeci și patru de ore în prealabil în același birou. Dar, terminând aceste remarci, întreaga atmosferă din sală s-a schimbat dintr-una de ostilitate și suspiciune într-una de căldură și prietenie. Odată stomacul meu era zdruncinat de frică, dar în clipa următoare a fost relaxat și încrezător.

Nu exista absolut nicio explicație logică pentru ceea ce am văzut, care m-a uluit – dar orice mi s-a întâmplat mie s-a întâmplat și celorlalți din cameră! Toți erau relaxați, lăsându-se pe spate în scaunele lor, zâmbind cu voie bună. Toți au început să vorbească deodată și să-mi spună ce treabă bună făceam, că „aceste lucruri de întâmplă uneori“. Aproape m-au făcut să mă gândesc că în clipa următoare au să se ridice și o să-mi cânte: „*For he's a jolly good fellow“*!

În cele din urmă, John a luat cuvântul, zâmbind bine-dispus, spunând ceva de felul că ştia că se putea bizui pe noi. Părea ca un vis frumos. Or, dacă nu era, atunci cândva trebuie să fi fost! Am simţit o ciudată veselie şi îndemnul brusc, nebun de a-l ruga pe John să ne acorde reguli liberalizate de *warehousing,* care ne-ar fi permis să împrumutăm *alţi* bani de la el. Când pe jumătate în glumă, pe jumătate apologetic l-am rugat, el s-a învoit atât de repede încât am ştiut pe dată că e un miracol. Până şi preşedintele companiei de depozitare părea satisfăcut!

Revenit la Merced, m-am confruntat cu sarcina de a vinde gaterul în conformitate cu ceea ce semnaseră ambele părţi. Era o limită până la care trebuia să predăm titlul de proprietate şi, pe măsură ce se apropia ziua aceea, tot mai clar mi se părea că acest lucru nu va fi posibil. Între timp, conducerea competitorului/vânzătorul nostru şi-a dat seama de dificultatea noastră şi de posibilitatea de a obţine aceste bunuri la un preţ mult mai convenabil în cadrul unei vânzări de faliment. Ei au devenit foarte inflexibili în pretenţia lor ca noi să ne ţinem de litera complexei înţelegeri, lăsând să se înţeleagă că dacă nu vom îndeplini toate cerinţele la timp, inclusiv aprobarea creditorilor noştri pentru vânzare, atunci târgul se va anula.

Ultimele zile dinaintea termenului limită au fost petrecute aproape în întregime în biroul avocatului meu; sau, dacă nu, pe drum, contactând creditorii noştri, încercând să-i conving să accepte condiţiile vânzării. Mulţi creditori păreau convinşi, în ciuda tuturor explicaţiilor şi promisiunilor mele, că noi încercam să-i ducem cu preşul, drept care se opuneau vânzării. Cineva a trimis şeriful la gater cu un ordin de sechestru. Totul a fost plasat sub pază: buştenii, cheresteraua, echipamentul şi toate celelalte. Nu se va permite nicio vânzare până nu vom putea achita pretenţia în întregime – ceea ce era imposibil!

Când a sosit ziua finală, şeriful încă poseda totul; şi atât de mulţi creditori refuzaseră încât am renunţat să mai încerc să le obţin consimţământul. Nu era nicio speranţă. Nu numai că nu aveam să obţinem banii rezultaţi din vânzarea proprietăţii, dar acum eram obligaţi să plătim înapoi întreaga sumă de 50.000 de dolari ce ni se dăduse în avans (şi pe care am cheltuit-o încă înainte de a o primi!); or, aceasta era imposibil. Cu şeriful ocupând toate lucrurile, nu puteam pune în mişcare gaterul. Era doar o chestiune de ore până când toţi creditorii aveau să se năpustească asupra noastră ca vulturii asupra unui stârv ce încă mai dădea semne de viaţă. Cu asta se încheia totul – rodul amar al tuturor luptelor şi chinurilor mele de atâtea luni. Pur şi simplu, aveam să ne prăbuşim cu totul, iar gaterul, cheresteaua şi buştenii puteau fi achiziţionaţi în cadrul unei licitaţii pentru o fracţiune din preţul stipulat în contractul nostru. Evident, asta urmăreau cumpărătorii prezumtivi.

Iar, de data aceasta, în loc de un creditor ameninţându-mă cu închisoarea, aveau să fie zeci de creditori, fripţi sub pierderile inevitabile ei înşişi, şi luptând cu furie, hotărâţi să-l facă pe cineva să plătească – dacă nu în numerar, atunci cu pielea lui. Tribunalul de faliment avea să examineze în amănunt fiecare mişcare pe care o făceam – sub presiunea creditorilor mânioşi, toţi fiind hotărâţi să mă facă să plătesc cu câţiva ani din viaţa mea!

Hotărârea mea nouă de a nu mă-ndoi nicicând fusese deja rău zdruncinată. Mi se părea că toate miracolele nu făcuseră niciun bine. Fiecare încurcătură nouă era mai imposibilă decât cea precedentă!

M-am trezit dis-de-dimineață în ultima zi, obosit, de-a dreptul frânt, şi m-am îndreptat spre Scripturi, ca de obicei. Biblia s-a deschis la Psalmul 66. Când am ajuns la versetul 10, cuvintele m-au izbit cu o forță deosebită, ca şi când citeam un mesaj personal adresat mie pentru acea zi:

> Căci Tu, Doamne, ne-ai dovedit; Tu ne-ai încercat, cum se încearcă argintul. Tu ne-ai prins în plasă; Tu ne-ai aşezat necazul pe coapsele noastre. Tu i-ai pus pe oameni să călărească peste capetele noastre…

Asta era istoria ultimelor şase luni din viața mea. Eram într-o mreajă din care nu era scăpare. Chiar şi miracolele nu păreau să facă altceva decât să mă treacă dintr-o criză într-alta. Am îndurat încercări şi conflicte pe care n-aş putea să le împărtăşesc cu nimeni. Oriunde mă îndreptam, oamenii „călăreau peste capetele noastre". Inevitabilii creditori erau peste tot – cu insulte, amenințări furioase şi presiuni insuportabile. Nu puteam decât să absorb loviturile şi să strig către Dumnezeu, ca să-mi dăruiască curaj, amintindu-mi de promisiunea Lui.

Citind în continuare, mi s-a părut că aceste versete fuseseră scrise ca să-mi explice că încercările pe care le experimentam aveau cu un scop anumit. Dumnezeu mă rafina cum este rafinat argintul – curățindu-mă pentru un scop viitor în voia Sa. Mă simțeam ca unul care fusese deja în foc de multă vreme. Dar următoarele cuvinte ale Psalmului îmi spuneau că adevăratul foc încă nu sosise:

> …am trecut prin foc şi prin apă: dar Tu ne-ai scos şi ne-ai dat belşug.

Doream din tot sufletul acel loc de „belşug". Dar ce însemna acel „foc" şi acea „apă"? Am recitit versetele din nou de mai multe ori, din ochi începând să-mi şiroiască lacrimile, în timp mă cuprindea convingerea că întocmai cum se împlineau cuvintele acelea în viața mea, exact aşa era literalmente un foc şi o apă prin care trebuia încă să trec. Abia după aceea avea să se împlinească, în cele din urmă, promisiunea de izbăvire a lui Dumnezeu.

Sughițuri de plâns nestăpânit m-au cuprins, în timp ce simțeam din nou atingerea Creatorului într-un fel ce nu e cu putință de explicat celor care nu au experimentat niciodată aşa ceva. El îmi vorbea – de data asta prin Cuvântul Său – în mod limpede şi decisiv. Ştiam, dincolo de orice îndoială, că eram în mâinile Sale; El mă crease şi mă iubea intens şi dorea să-mi curățească viața de toate acele lucruri care stăteau în calea scopului Său final. Dar acest foc şi această apă – când şi cum vor veni *acestea?*

Am încheiat vânzarea gaterului în cursul după amiezii aceleia, în pofida tuturor obstacolelor, şi, în bucuria mea, am uitat pentru moment de mesajul Psalmului 66. Cu doar câteva minute înainte de termenul final, toate piesele detaşate şi imposibile deodată s-au potrivit la loc, după ce avocatul meu şi cu mine ne resemnaserăm că orice speranță era de prisos. Am primit un cec substanțial prin poştă a doua zi, pe care am reuşit să-l împart între creditori, luându-mi presiunea care mă apăsa, cel puțin pentru moment. Lucrurile au

părut mult mai luminoase pentru multe zile după aceea!

Cum treceau săptămânile, separându-mă de acea profundă convingere că vorbele psalmistului erau o revelație de evenimente reale ce urmau încă să se întâmple în viața mea, am început să mă gândesc că focul și apa trebuiau interpretate simbolic, nu literal, și că, prin urmare, eu deja le experimentasem în încercările din ultimele luni.

Însă aveam să aflu că, de fapt, cu totul altfel stăteau lucrurile!

CAPITOLUL ŞAPTE

„Prin foc şi prin apă“

.

„Oare cum a putut să nu ne placă Merced!“ a exclamat Ruth cu însufleţire, în timp ce maşina noastră urma drumul şerpuind de-a lungul malului de nord al lui Bear Creek. Această plimbare la marginea oraşului devenise distracţia noastră de predilecţie. Ne plăcea arcul de copaci înalţi, cu frunze mari ce se îmbinau de fiecare parte a drumului, formând o boltă de ramuri mult deasupra capului. Iar casele luxoase ce străjuiau pârâul de ambele părţi, multe din ele cu docuri particulare, unde peluzele bine-îngrijite mergeau până la râu, era un izvor permanent de admiraţie şi invidie. I-am strâns mâna lui Ruth, rostind: „Poate într-o bună zi şi noi vom avea o casă pe aici“. Drept răspuns, suspinul ei mi-a confirmat că acesta era şi deliciul ei suprem.

„Crezi în ceea ce spui, tăticule?“ a întrebat Davy, vârându-şi părul blond şi cârlionţat între noi, de pe scaunul din spate. El era deja foarte practic pentru cei şase anişori ai săi şi un gânditor foarte serios.

„Eu o vreau pe aceea“, strigă Janna din tronul care ce şi-l încropise cu perne în spatele automobilului combi. Impetuoasă, dar stăruitor de hotărâtă, ea se dovedise în cei patru ani de când sosise a fi un membru al familiei cu care nu se glumea uşor.

Karen, cel mai mic copil al nostru, în vârstă de doi ani, care stătuse liniştită lângă Janna, acum s-a ridicat în picioare, stând acolo incertă în timp ce maşina lua virajele, încercând să vadă ce anume interesa atât de mult pe ocupanţii maşinii. „Vai, uite animalele!“ strigă ea voioasă, arătând cu degetul spre grădina zoologică ce abia se putea zări printre copaci, de partea cealaltă a pârâului.

„Este aceea o biserică?“ a întrebat Davy, arătând, spre apusul soarelui, clădirile care indicau că, în sfârşit, ne îndreptam spre casă.

„Nu cred, Davy“, am spus eu. „S-ar putea să fie, dar mă îndoiesc“.

„Ei bine, dac-ar fi o biserică, ar crede la fel ca noi?“ Îşi înclinase capul din nou peste spătarul scaunului din faţă, încercând să mă privească. El era întotdeauna plin de întrebări şi am zâmbit, întrebându-mă ce-i trecea prin minte de data aceasta.

„Asta ar depinde de ce fel de biserică este“, am răspuns eu prudent. „Sunt o mulţime de biserici diferite, care nu cred la fel“.

„Nu toate bisericile cred la fel?“

„Nu, nu cred; deşi multe din ele sunt foarte similare“.

„Cred toţi oamenii care vin la biserica din casa noastră la fel cum credem noi?“

Mica adunare a credincioşilor *Plymouth Brethren*[1] din Merced se întrunea în casa noastră şi, desigur, Davy participa la toate întrunirile. M-am gândit o clipă şi am decis că nu e chip să-l pun sub semnul îndoielii.

„Da, cred că da“, am răspuns eu într-un târziu, sperând că acesta era răspunsul pe care-l aştepta.

„Ei bine, dacă şi-au învăţat cu toţii lecţia“, a rostit el foarte cirrcuspect, „atunci de ce se mai adună în continuare?“

În pofida noastră, Ruth şi cu mine am izbucnit în râs. Încercam încă să-i explic lui Davy de ce aveam atâtea întruniri, cum l-am înfăşurat în aşternutul lui şi am îngenuncheat la patul lui pentru rugăciunea de seară. Culcându-mă eu însumi, câteva ore mai târziu, m-am întrebat câtă vreme va mai trebui până îmi voi învăţa şi eu lecţiile *mele!*

Între timp, aproape un an trecuse de când am preluat conducerea corporaţiilor, şi încă ne bizuiam pe depăşiri, trecând de la o criză la alta. În ziua aceea, sosise încă una. Vândusem mai multe încărcături de lemn unei companii forestiere din Reno cu circa zece zile înainte, când poşta de dimineaţă mi-a adus o înştiinţare din partea băncii noastre că cecurile emise însumând 10.000 de dolari fuseseră returnate cu inscripţia „fonduri insuficiente“. Încercasem să-l contactez la telefon, dar fără succes. Evident, omul mă evita.

Nu era de făcut decât un singur lucru: să traversez munţii Sierra şi să mă deplasez la Reno, să încasez datoria. Am pus deşteptătorul să mă trezească la ora 2 dimineaţa, întrucât doream să-l prind pe clientul meu acasă înainte de a lua micul dejun.

Dar nu deşteptătorul m-a trezit, ci telefonul. Am sărit din pat şi m-am grăbit să iau mesajul înainte de a trezi restul familiei, bâjbâind prin întuneric, pipăind suprafaţa servantei. Am apucat telefonul repede, tocmai când suna a treia oară.

„Alo?“

„Domnul Hunt?“ Era o voce tensionată, emoţionată, respirând în convulsii scurte şi ascuţite. Am simţit cum îmi bate inima repede, sesizând emoţia de la celălalt capăt al firului.

„Dle Hunt! A izbucnit un incendiu la maşina de geluit… şi se răspândeşte rapid… ar fi bine dacă aţi putea veni cât de curând!“

„Aţi chemat pompierii?“

„Harvey e la telefon luând legătura cu ei chiar acum“.

„Şi introdu şi furtunurile noastre!“ am strigat eu, dar conversaţia se terminase.

Şuieratul lugubru aş unei sirene a început la distanţă, apoi alta şi aşa mai departe în succesiune rapidă, în timp ce mi-am pus pantalonii şi cămaşa, căutându-mi cheile de la maşină. Am rostit o explicaţie grăbită lui Ruth şi am tâşnit-o pe uşă afară, peste gazon până la maşină. Aerul rece mi-a izbit ochii şi faţa, trezindu-mă de-a binelea.

Cuprins de surescitare, am căutat minute preţioase cheia care se potrivea în contact. Sunetul sirenelor abia dacă se mai auzea, până să trag maşina de la bordură, luând-o pe străzile adormite. Când, în sfârşit, am dat de drumul care ducea la fabrica de ambalaje, am văzut o mare parte din bolta cerească plină de flăcări ce se suiau tot mai sus. Mi se părea că incendiul cuprinsese mai mult decât secţia de geluire. Aveam circa cinci milioane de *board feet* de cherestea depozitaţi la uscare şi se părea că întreaga cantitate era cuprinsă de flăcări, ba încă şi secţiile învecinate.

„Am trecut prin foc şi prin apă – am trecut prin foc –” Acea frântură aproape uitată a ţâşnit din adâncuri, dominându-mi gândurile! Am apăsat pedala acceleratorului până la podea, aplecându-mă înainte peste volan, văzând cu greu detaliile de la bază crescând, de un roşu aprins, până hăt departe în orizont.

Era tocmai în mijlocul sezonului nostru celui mai activ, fabrica funcţionând în două schimburi. A o închide în acest timp al anului, fie numai şi pentru puţin timp, însemna un adevărat dezastru. Şi fiecare leaţ trebuia să treacă mai întâi pe la maşina de giluit, pentru a fi fasonat pe toate părţile, înainte de a fi tăiat la lungimea corespunzătoare şi împachetat pentru transport. Dacă maşina de giluit era distrusă, asta însemna sfârşitul. Mergând şi văzând flăcările jucând cu furie, mi-am spus că nu era posibil ca maşina de giluit să fi supravieţuit.

Conducând maşina nebuneşte, holbându-mă la iadul dezlănţuit, cu stupoare, nevenindu-mi să cred, am început să discut cu Domnul literalmente: „Acesta este focul despre care mi-ai spus, dar maşina de giluit s-a prăpădit – şi încă asta nu e totul – şi-apoi, drept să spun, nu văd cum se integrează asta în planurile Tale. După ce am văzut toate lucrurile prin care m-ai trecut, nu se poate să mă mai îndoiesc de Tine, dar…“

Ştiam că maşinile de stins incendiile nu erau decât cu trei-patru minute înaintea mea, şi totuşi, parcurgând ultimele două mile, focul a încetat să se răspândească, începând să se stingă rapid. Până să ajung eu la poarta întreprinderii, trecând de biroul meu, ultimele flăcări erau stinse. Am sărit din maşină, croindu-mi drum printre oameni şi furtunuri, ca să văd pagubele create în lumina puternică a reflectoarelor pompierilor.

Echipamentul de giluit era năpădit de cenuşă şi înnegrit de trunchiurile care sfârâiau şi suflau, în timp ce şuvoaie de apă săltau, în căutarea punctelor fierbinţi rămase. Acoperişul din tablă se topise, cu excepţia fragmentelor ce se încăpăţânau să se agaţe de grinzi, proiectate pe fundalul de stele ce străluceau pe cer. Mai multe echipamente puteau fi văzute stând în picioare, fâsâind şi emiţând aburi pri cenuşă.

Când furtunurile fuseseră închise toate, ne-am îndreptat spre maşina de giluit, acel echipament atât de fin ce tăia lemnul cu aşa de mare precizie. N-am descoperit niciun defect la maşina propriu-zisă, când am examinat-o cu atenţie, la lumina lanternelor, deşi totul în jurul ei era complet ruinat, iar firele electrice fusese arse.

„Aduceţi-l pe electrician aici să conecteze noi fire la maşina de giluit“, i-am spus superintendentului de fabrică, care tocmai sosise. „Avem un echipament de sortare la Strathmore. Trimite-ţi unul dintre camioane cât mai repede, trezindu-l din somn pe şofer. Cât despre mine, eu trebuie să mă duc la Reno chiar acum, iar la sosire înapoi doresc să aud vestea bună că maşina de giluit a intrat din nou în funcţiune în schimbul de dimineaţă“.

Călătoria la Reno a fost un succes, cum a fost şi incendiul. Alte echipamente de care nu aveam nevoie au fost distruse complet. Singurul echipament de care nu ne puteam lipsi, deşi fusese în centrul focului, a fost unicul supravieţuitor!

Celor ce văzuseră focul cuprinzând maşina de giluit nu le-a venit să creadă că rămăsese neatins de flăcări. Dar când firele noi au fost legate la maşină, aceasta a pornit fără nicio problemă, dovedindu-se în condiţie perfectă. Ceea ce părea la început un dezastru s-a dovedit la sfârşit o binecuvântare deghizată. Peste câteva săptămâni am primit din partea companiei de asigurări o reglementare substanţială în numerar (dându-ni-se plata pentru echipamentul care nu ne mai trebuia) tocmai la timp pentru a ne ajuta să obţinem *clearance* la bancă pentru unele cecuri!

Aşadar focul descris de Psalmul 66 s-a dovedit a fi literal, la urma urmelor. Nu am

mai pus la îndoială cum versetele acestea scrise cu secole în urmă s-au potrivit direct la viața mea. Nici nu-mi imaginam acum apa prin care urma să trecem încă va fi mai puțin reală. Dar nu aveam nicio idee despre cum sau când va veni și, oricum, nu prea era timp să mă gândesc la asta.

Fiindcă vânzarea primului gater nu furnizase destui bani pentru achitarea tuturor datoriile cum promisesem, mulți creditori ne amenințau cu înființarea unei comisii de administrație în condițiile falimentului. Dar, la țanc, am reușit să vând și celălalt gater al nostru, pentru un preț bun menit să-i liniștească, momentan, pe creditorii noștri cei mai dificili, prin împărțirea sumelor rezultate între ei. Nevoia de a vinde al doilea și ultimul gater însă m-a lovit cumplit, lăsându-mă deprimat zile întregi. Era ca și când aș fi pierdut o bucată din mine însumi.

Șofând dis-de-dimineață din Merced, am sosit cu câteva ore înainte de ora convenită pentru predarea fabricii către noii ei proprietari. Am urcat până în vârful grămezii de lemne – pini mari de zahăr [*Pinus lambertiana*] și ponderosa, cedri și brazi albi, de peste un metru în diametru – descărcați din autocamioane și stivuiți până sus. cât putea cuprinde macaraua. De aici din vârf am avut o privire de ansamblu asupra întregului joagăr și asupra valurilor care ondulau în bătaia vântului.

Am dat frâu liber memoriei, nutrind nostalgii amestecate, amintindu-mi de tresărirea de bucurie prilejuită de falnicii copaci căzând în pădure cu un troznet de crengi rupte și pietre care zboară; țipătul ascuțit al drujbelor tăind și ajustând bușteni la lungimea potrivită pentru a putea fi transportați; utilaje uriașe ce-i trăgeau prin pădure, așezându-i în autocamioane. De câte ori nu am privit descărcatul bușteni, cu plescăitul lor în lacul deversat, azvârlind un val de apă pulverizată, cu scoarță de copac și așchii în căderea lor!

Este ceva în legătură cu prelucrarea bușteni ce îți pătrunde în sânge. Numai să privești bușteni fiind tractați din apă și plasați pe platforma joagărului cu rapiditate, felii imense de lemn tăiate cum taie cuțitul prin unt, îți dă senzația secerișului unor secole de creștere, umplându-te cu o tainică uimire. Am urmărit cu emoție palpitantă gaterul în ziua aceea din nou, cum stăteam cocoțat în vârful grămezii, în așteptarea cumpărătorilor.

Amestecul de aromă picantă de bușteni proaspăt tăiați și scândură, cu rumegușul emanând în aerul ușor de dimineață, mă umplea de fericire. Păream intoxicat de o dorință pasionată ce nu avea să se împlinească – să fac din această fabrică de cherestea o afacere profitabilă, în stare să concureze cu alte gatere din zonă în lupta pentru partea ce ni se cuvenea din vânzarea de produse forestiere, dovedind astfel că am răzbit împotriva tuturor sorților potrivnici.

Începusem să doresc mai mult decât supraviețuirea. În lăuntrul inimii mele zăcea ambiția necinstită de a capitaliza harul lui Dumnezeu în scopuri strict personale – a-mi asuma subtil creditul pentru ceea ce am realizat și a-mi clădi reputația de a fi un expert în administrarea companiilor aflate în insolvență. Era așa de ușor să uit că fără repetatele miracole un tribunal de faliment și-ar fi dat de mult sentința finală asupra inadecvatelor mele eforturi.

Stând acolo în vârful grămezii de bușteni, inspectând fabrica și șantierul – adică împărăția mea – în ziua aceea, simțind acut dezamăgirea ambițiilor frustrante, am descoperit

tainice pofte egoiste înflorind în inima mea plină de mândrie. Oare nu-I făgăduisem lui Dumnezeu cu lacrimi doar câteva luni înainte că voi face orice dorea El – ba chiar să merg la închisoarea de la San Quentin?! Dar această fabrică de cherestea mă împotrivisem cu îndârjire s-o păstrez cu orice chip.

Coborând de pe grămada de buşteni, m-am plimbat printre stivele înalte de lemn pus la uscat. În cele din urmă, într-un colţ al ocolului, mi-am mărturisit Lui încăpăţânata voinţă proprie, dar nu puteam renunţa la efortul de a pierde o ambiţie ce-mi era atât de dragă. Când am predat fabrica noilor proprietari doar câteva minute mai târziu, mă simţeam gâtuit, încât aparent nu puteam rosti niciun cuvânt. Însă ajutat de îndelungatul obicei de a practica ipocrizia, am reuşit să apar nonşalant, urându-le succesul pe care mi-l doream mie însumi.

Iarna următoare a plouat ca niciodată de când biroul metereologic a început să ţină statistici, ploile continuând primăvara şi inundând întreaga suprafaţă a fabricii – până şi biroul meu. Când furnizorii noştri de lemn, antreprenori mărunţi independenţi, trebuiau să fie ieşiţi la pădure, recoltând buşteni şi fasonându-i pentru a fi expediaţi la Marced, nămeţii de zăpadă erau prea înalţi pentru muncile forestiere, chiar şi în colinele de la poalele munţilor.

Săptămână de săptămână, fermierii au fost împiedicaţi să-şi sădească recoltele, deoarece terenurile au devenit nişte lacuri mâloase. Avantajul Californiei asupra restului ţării îl constituie decalajul vremii pentru coacerea roadelor. Fără aceasta, nu s-ar merita să cultivăm parcele imense, căci până să se coacă roadele, produsele agricole din Est ar fi disponibile la preţuri care ar face imposibil să concurezi ce ele şi atât de puţine cutii de ambalaj produse de fabrica noastră ar fi necesare. Am dus cu vorba pe creditorii noştri în timpii morţi ai iernii, cu promisiunea unui reviriment când va veni primăvara. Dar când acesta nu s-a materializat, am dat din colţ în colţ. Întreaga noastră operaţie zăcea sub diverse straturi de apă, iar producţia încetase.

Ca o ultimă speranţă, am mers cu maşina la Fresno în vederea unei lungi întrevederi cu Fran, distribuitorul nostru principal, cu gândul de a-l convinge să-mi dea câteva comenzi majore, până se va retrage apa, precum şi un împrumut substanţial care să mă susţină între timp. Însă el însuşi era atât de afectat financiar de condiţiile atmosferice, încât nu avea de ajuns *business* să se ajungă la toţi. Am stăruit că nu eram în poziţia să mai rezistăm nicio zi, pe când ceilalţi producători aveau forţa financiară pe care să se bazeze. Argumentul acesta s-a dovedit greşit, căci nu părea decât să-l convingă de faptul că ne vom scufunda, indiferent de ajutorul pe care ni l-ar putea acorda. Mi-a spus-o pe şleau că suntem un risc instabil – unul pe care nu şi-l putea permite.

Fran mă ajutase de multe ori în trecut. Acum însă, când el avea nevoie de ajutor mai mult decât mine, m-a refuzat fără menajamente. Falimentul nu mai era o fantomă care să mă sperie, ci o realitate adânc săpată în sufletul meu.

Afară pe câmp deschis, la nord de Fresno, conducând înapoi la Merced, terenul îmbibat de ploi, de ambele laturi ale Şoselei 99 prezenta o imagine dezolantă. M-am gândit la magazia inundată de ploile neîncetate. Se putea merge cu barca pe culoarele create de

ape, al căror nivel urca tot mai sus în fiecare zi, lemnul absorbind umezeala, strâmbând şi ruinând o mare parte din inventarul meu de produse finisate. Propriul meu birou era de asemenea inundat, fabrica însăşi zăcând cu circa 30 de cm de apă. Motoarele de sub podea erau complet înghiţite de apă. Adevăratele pagube produse de ape nu se puteau estima până la retragerea apelor. Aşa-numitul loc de uscare a lemnului părea acum un lac.

Chiar dacă înceta să plouă a doua zi, dura câteva săptămâni până ce îndepărtam stricăciunile, curăţind terenul de gunoaie. Dar pe atunci era prea târziu. Trecusem prin foc, aceasta fiind, după câte se pare, apa; dar promisiunea că vom ajunge la un loc bogat părea mai imposibilă de împlinit decât oricând.

La douăzeci de minute nord de Fresno, ploaia s-a înteţit într-atâta încât mi-a fost greu să văd la câţiva metri înaintea mea, fiind obligat să conduc maşina la pas. Asta n-a făcut decât să adauge la lovitura de graţie pe care o primisem în urma cererii de ajutor de la Fran şi a refuzului său categoric de a mă ajuta. Umilit de înfrângere, o nouă fantomă a închisorii a început să mă tortureze, până când m-am lăsat în voia disperării crase.

Nu era nicio speranţă, nicio scăpare, decât poate *sinuciderea*. Deodată această alternativă de neimaginat, ca o reptilă respingătoare, s-a furişat în mintea mea chinuită, stând acolo milă după milă, în pofida tuturor eforturilor mele îngrozite de a o alunga.

Cum înaintam ca melcul într-un potop ce ameninţa să mă ia cu el de pe şosea, m-am simţit sub puterea opresivă a persuasiunii care trebuie să îndoaie minţile oamenilor ce sunt gata să-şi ia viaţa. Să fi fost acest sfârşit infam gata să încununeze acele optsprezece luni? Chiar dacă reuşeam să alung gândul sinuciderii, nervii suprasolicitaţi cereau cu insistenţă să fie eliberaţi cu orice preţ, încât am înţeles cât de apetisantă mi se părea moartea, o dulce evadare – numai dacă cineva putea crede că acesta este sfârşitul la toate!

[1]Echivalentul aproximativ al Creştinilor după Evanghelie din România.

CAPITOLUL OPT

La răscruce

.

Săptămâna viitoare, ceva l-a determinat pe Fran să se răzgândească, el trimițându-mi câteva comenzi – plus un împrumut considerabil! Vremea s-a schimbat dintr-odată, un soare cald strălucind pe un cer albastru fără nori, care a uscat peisajul în mai puțin timp decât ne-am fi așteptat. Am reluat producția. Am primit un telefon, invitându-mă la sediul principal al unuia dintre cei mai mari distribuitori de ambalaje din industrie. Ca urmare a acelei întrevederi, am dus înapoi la Merced o listă lungă de comenzi, în măsură să pornească din nou fabrica noastră! Trecuserăm prin „foc şi prin apă"… iar acum, dintr-un motiv pe care nu-l puteam desluşi, lucrurile s-au derulat tot mai bine în decursul verii şi începutul toamnei.

Apoi, în ianuarie 1959, s-a întâmplat un lucru ciudat. Un om interesat să cumpere fabrica de ambalaj şi toate celelalte lucruri care ne-au mai rămas a venit să mă vadă la Merced! Dar el n-a fost singurul. În următoarele două săptămâni, am mai primit trei oferte. După ce am căutat un cumpărător pentru fabrica noastră de lăzi timp de doi ani şi jumătate fără niciun semn de interes, am fost deodată confruntat cu o lungă procesiune de persoane interesate. Eram ca o adolescentă surprinsă şi fâstâcită care începuse să i se dea atenție din parte peţitorilor. Noi eram curtați convingător, dar prețul oferit era întotdeauna prea scăzut.

Ştiind ce disperați eram să ieşim dintr-o situație proastră, numeroşi agenți receptivi la posibilitatea de a câştiga un profit rapid ne-au ispitit cu oferte ieftine pentru întregul pachet – inclusiv terenuri, fabrica, autocamioanele şi absolut tot. Acționarii erau dornici să vândă oricui le promitea numerar suficient ca să-i poată plăti pe creditori integral. Eu însă m-am pronunțat împotriva soluției, insistând să aşteptăm până în vară, prelucrând lemnul brut în produse finisate, când prețurile urmau să se stabilească odată cu sosirea căldurii, iar apoi să vindem fabrica în culmea sezonului, când optimismul va fi în plin avânt.

În primăvara şi începutul verii anului 1959, vânzarea inventarelor progresa conform planului. În cadrul acestui proces, a devenit tot mai evident că, în sfârşit, creditorii vor fi plătiți cu toții, iar experiența extrem de neplăcută a veşnicelor depăşiri de la bancă şi a crizelor din ultimii trei ani va lua sfârşit. Aceasta s-ar fi cuvenit să aducă un val de uşurare şi bucurie – dar, în schimb, o ciudată şi neaşteptată frică a început să-mi tulbure gândurile! Nu am vrut să se termine problemele! Mi-a fost teamă să nu mă mai aflu pe marginea prăpastiei – temător de succesul final ce părea că ne aşteaptă imediat dincolo de orizont. Greutățile acestea fuseseră uşa prin care am pătruns într-o lume unde literalmente se întâmplau minuni, în care Dumnezeu era real. Dar cum putea fi aceasta adevărat în împrejurări obişnuite? Aş rămâne cu o credință formală şi searbădă, care se mulțumeşte cu rugăciuni pioase şi cântece despre un Dumnezeu care se ascunde în cer, aşteptând să-i confrunte pe oameni după moarte, dar care nu joacă niciun rol în viețile lor aici jos pe pământ. Temerile mele s-au dovedit profetice.

În august 1959, sub direcția competentă a companiei Milton J. Wershow din Los Angeles, am vândut la licitație toate bunurile rămase – utilaje și echipamente, terenuri și clădiri. Încrezători că vor veni timpuri de succes, cumpărătorii s-au întrecut unul pe altul, încât unele utilajele s-au vândut cu mult peste prețul inițial. Însă la câteva săptămâni după licitația organizată, optimismul s-a evaporat, iar prețurile pentru utilaje vechi au început să scadă. Vânduserăm la momentul potrivit și suma totală de bani lichizi pe care am realizat-o a depășit oferta pe care acționarii fuseseră gata s-o accepte în februarie cu vreo 180.000 de dolari. În sfârșit toți creditorii au fost plătiți integral, și încă ne-au mai rămas bani de cheltuială!

Eram în culmea bucuriei, cum era și normal. Și totuși, am avut un sentiment de vagă neliniște, asemenea unui alergător care înaintase foarte mult la o cursă lungă de teren, doar pentru a descoperi că undeva pe traseu o apucase pe drumul greșit. Rugăciunile mele își pierduseră sensul realității. Nu mai era nevoie să spun lucruri cum ar fi: „Doamne, dacă nu sosesc 50.000 de dolari la bancă mâine de «undeva», o mulțime de cecuri vor ricoșa… nota aceea de plată de 100.000 de dolari, care mâine ajunge la scadență! Tu știi că n-am cu ce s-o achit… Doamne, dacă nu faci Tu *ceva*, am să-mi pierd mințile“. Duceam dorul acestor rugăciuni. Cum treceau zilele fără ele, simțeam că am pierdut ajutorul și sfatul intim al unui Prieten de încredere apropiat – pur și simplu pentru că nu mai aveam nevoie de El.

Acționarii erau nerăbdători să revin la Los Angeles, continuând să administrez corporațiile și alte organizații surori. Însă primul lucru pe care mi l-a ordonat bordul de directori după licitație a fost să mă odihnesc. După ei, aveam nevoie de așa ceva cu stringență și au stăruit să nu mă gândesc la *business* nicio clipă pentru o lună întreagă!

Era ca și când aș fi cunoscut familia mea încă o dată. Am petrecut ultimele săptămâni ale vacanței de vară a copiilor la picnicuri pe lacul din afara orașului Merced, scurte călătorii la vechi orașe de minerit în colinele abandonate după goana după aur de la mijlocul anilor 1800, precum și o vizită la parcurile Yosemite și King's Canyon National Park care totdeauna ne atrăsese, fiind atât de aproape de munții Sierra.

Construiserăm o casă – prima noastră casă – la marginea orașului, unde o livadă de migdali fusese subdivizată în loturi rezidențiale. Într-un colț al uriașului nostru lot în formă de prăjitură, ce era un drum înfundat, lângă un gard de leațuri de cedru tăiat la unul din joagărele noastre, am crescut porumb, căpșuni, pui și curcani. Întreaga grădină era plină de migdali, care înfloreau cu flori de un alb strălucitor primăvara și acopereau gazonul cu un strat alb înmiresmat când venea luna martie, și până în aprilie. Aveam și un canal de irigație, în care copiilor le plăcea să se scalde, participând la multe aventuri palpitante pe care le împărtășeau cu prietenii lor de joacă din împrejurimi. Am fost fericiți acolo. Și îmi ridicam privirea de la lectura biblică de dimineață, peste câmpiile mănoase pline de vite care pășteau, și mai departe spre dealurile acoperite cu flori sălbatice, și munții Sierra ce străjuiau în depărtare, cu un colorit roz ce prevestea zorile. Speram că nu voi fi nevoit să părăsesc niciodată orașul Merced și prietenii ce ni-i făcuserăm acolo.

Dar patronii mei au presupus că mă voi muta cât de curând, și mi-au promis o primă mare, ca stimulent dacă voi putea continua să administrez aceleași corporații, ce se

descotorosiseră între timp de bunurile lor din industria lemnului, conducându-i spre noi investiții. Deşi Ruth şi cu mine nu le spuseserăm un „nu“ final, ştiam că Los Angeles era ultimul loc de pe planetă căruia i-am fi spus „căminul“ nostru. Acel loc părea ca Sodoma şi Gomora în comparație cu aerul curat şi inocent din Merced, şi cu nici un chip nu voiam să concepem să ne ducem familia noastră tânără în climatul sofiscticat şi delicvent al sudului Californiei.

Într-o noapte mi-a apărut într-un vis un balon uriaş şi locuitorii lumii îşi aveau gurile lor ataşate la milioane de supape cu care era acoperită suprafața exterioară. La început, am crezut că oamenii au umflat un balon ce reprezenta lumea, întrucât suflau încontinuu, de parcă viața lor depindea de asta. Dar urmărind cu fascinație mai îndeaproape, am realizat îngrozit că oamenii nu suflau aer în lume ca s-o țină unflată. Globul era un foale uriaş ce pompa aer în ei şi extrăgea aer din ei, cum atârneau ei neputincioşi, ataşați inextricabil de glob, gâfâind şi suflând anevoie. La început fețele tinerilor păreau vesele şi emoționate, dar pe măsură ce acest proces se prelungea la maturitate, dezamăgirea, oboseala şi, în final, tortura se puteau distinge pe fețele tuturor. Deodată o voce din cer a recitat un poem îndelungat, care a tălmăcit ceea ce am văzut.

Trezindu-mă din vis, îmi amintesc doar refrenul poeziei: „Şi cum erau etalate acele ființe umane – da, cum erau etalate acele ființe umane? Pe tot cuprinsul uriaşului balon, ei se opinteau cântând melodia, până la capătul serenadei!“

Melodia era de un realism înspăimântător, lăsându-mă cu sentimentul de disconfort latent, că a mă muta înapoi în zona metropolitană a Los Angelesului ne va sorti la suflarea gâfâită a melodiei, asemenea celorlalte milioane de oameni prezenți acolo. Or, eu voiam ca viața să se merite să fie trăită, cu scop şi sens. Dar ce-a mai rămas acum din toate acestea? Ținta spre care mă luptasem trei ani de zile fusese atinsă – iar acum eram ca un vas fără cârmă, cu nicio destinație în care să plece.

Familia noastră a plecat cu maşina spre sud ca să petreacă ultima săptămână a vacanței cu părinții lui Ruth. Am găsit-o pe mama ei în pat, grav bolnavă. Fratele lui Ruth, Leonard, medic, s-a oprit pentru o scurtă vizită în seara acelei zile, vocea sa trădând o profundă îngrijorare şi anunțându-ne că boala ei s-ar putea să dureze foarte mult. Citind printre rânduri, situația părea şi mai gravă. Tatăl lui Ruth nu se simțea nici el bine. Regresase foarte mult de când îl văzusem ultima oară cu doar câteva săptămâni înainte. Evident era nevoie de prezența lui Ruth în aceste împrejurări. În pofida hotărârii noastre de a nu mai reveni, Los Angeles avea să devină din nou căminul nostru.

La sfârşitul acelei săptămâni, înainte de a reveni la Merced, am participat la serviciul de duminică dimineața pentru prima oară la Plymouth Brethren Bible Chapel de la capătul de vest al văii San Fernando. A fost o încântare deosebită să constatăm că presbiterul principal era un vechi prieten, Dr. Dennis Miller, care în urmă cu douăzeci de ani fusese nun când Ruth şi cu mine ne-am căsătorit.

La revenire, în timpul lungii călătorii spre nord, Ruth şi cu mine am discutat fericiți despre numeroşii prieteni cu care am reînodat relațiile la serviciul din dimineața aceea, şi de primirea caldă pe care ne-au făcut-o. Dacă era necesar să ne mutăm la Los Angeles, atunci nu era nicio îndoială în mintea noastră că doream să ne aşezăm în apropiere de

Canoga Park, pentru a ne putea alătura acestei adunări entuziaste, aflată în plină creştere. A fost o călătorie relativ uşoară din Vale spre noile birouri corporatiste din Brentwood. După cum nu era prea departe ca Ruth să vegheze îndeaproape asupra părinților ei, în Burbank. După ceva căutare, am cumpărat o casă în Woodland Hills, lângă Dennis şi Barbara, mutându-ne acolo în mai 1960, doar cu o lună înainte de a zecea aniversare a căsătoriei noastre.

Prima noapte în noul nostru cămin am stat treaz în pat pentru mult timp. Gândurile mi-au zburat la o serie de evenimente incredibile pe care le trăisem în Merced, mirându-mă de faptul că multe din ele deja mi se păreau vagi şi aproape ireale.

În ziua precedentă, m-am dus cu maşina din nou la fabrica de ambalaje pentru a-mi împrospăta memoria, sperând să prind iarăşi acel sentiment al miraculosului pe care-l avusesem atât de pregnant până nu demult. Însă noul proprietar nu făcea nimic cu proprietatea şi, în condiția ei părăginită, părea fără nicio legătură cu o parte foarte semnificativă a vieții mele ce îmi aluneca acum printre degete în trecutul irecuperabil.

Poarta era acum încuiată – o poartă la care nu mai aveam cheia – altminteri, aş fi hoinărit prin curtea şi clădirile pustii în căutarea unor zile şi evenimente apuse. Stătusem în afara zidului înalt, simțindu-mă trist şi stânjenit de neputința de a făuri o punte semnificativă între amintirile obsedante a trei ani plini de miracole şi clădirile pustii, ale căror priviri seci le găseam o reflectare a golului pe care-l resimțeam în lăuntrul meu.

Acum iată-ne în Los Angeles, locuind chiar în oraşul pe care voisem să-l evităm cu tot dinadinsul. Se părea o lume totul nouă, ciudat de ruptă de experiențele din Merced. Putea oare să înlocuiască ceva dorul meu după anii ce tocmai se încheiaseră? M-am hotărât că nu are rost să-mi exersez imaginația cu privire la asta. Viața se afla în viitor, nu în trecut; şi doream foarte mult să cred că viitorul era bun.

Cel puțin, ne-am întors la firma şi confortul unor prieteni vechi. Gândul acela mi-a adus o pace liniştită. Am zâmbit în întuneric.

Ştiam sigur un lucru: eram exact acolo unde ne voia Dumnezeu. Gândindu-mă la asta, m-am simțit în siguranță şi fericit. Dacă aş fi ştiut însă ce mă aştepta, inima mi s-ar fi umplut de o tristețe inexprimabilă.

CAPITOLUL NOUĂ

Predându-mă dragostei

Stabilindă-mă în rutina lumii de afaceri şi a vieţii bisericii, viaţa mi-a adus probleme interne, care au adeverit acurateţea presimţirii pe care o resimţisem când am plecat din Merced. La biserică mă regăseam unindu-mă la cântări sau discuţii despre un Dumnezeu care a făcut fapte mari pentru oameni ca Daniel, David şi Pavel – dar care acum părea să facă tot posibilul să stea în afara treburilor omeneşti. Acel vid al ortodoxiei moarte, dar conştiincioase de care m-am temut era acum asupra mea. Tânjeam după dovezi noi că Dumnezeul istoriei nu fusese alungat din lume ca o glumă proastă, lăsată cu totul în mâna oamenilor egoişti, dar vedeam puţine dovezi contrarii.

Devenise la modă printre teologi să se spună că „Dumnezeu este mort“. Ziarele şi revistele de mare circulaţie supralicitau relatarea. Cel care mă purtase prin acele incredibile experienţe la Merced cu siguranţă era foarte viu – dar nu mai primeam niciun mesaj de la El. Minunile pe care le trăisem aproape zilnic în cei trei ani anteriori dispăruseră într-un trecut ce era tot mai greu să-l corelez cu viaţa din Los Angeles.

Ca un corolar la teoria „Dumnezeu este mort“, circula prin presă a „o gândire radicală de căpetenie“ că Dumnezeu fusese aruncat afară din propriul Său univers de către descoperirile ştiinţifice, şi că omul „modern“ nu mai avea nevoie de un „ipotetic Dumnezeu“ pentru a explica orice; pe când oamenii de ştiinţă îmi spuneau exact opusul, că pentru fiecare uşă pe care o deschide ştiinţa, sunt cel puţin zece uşi nedeschise de cealaltă parte. Am descoperit că oamenii în general, şi teologii în particular, erau atât de impresionaţi de orice lucru ştiinţific încât cu încredere de copil ei priveau la ştiinţă pentru ceea ce în însăşi natura lucrurilor nu se putea produce. Aselenizările nu au aruncat vreo lumină asupra problemelor morale cu care este confruntat omul, iar un doctorat în fizică nucleară nu putea să-l facă pe un om mai iubitor sau mai bun. Adevăratele ingrediente ale vieţii – pacea, bucuria şi capacitatea de a iubi şi de a fi iubit – s-au dovedit tot atât de iluzorii oamenilor moderni ca întotdeauna.

N-am văzut nicio dovadă că în urma realizărilor tehnologice este mai multă compasiune în lume sau o mai mare disponibilitate ca oamenii să împartă cu cei nevoiaşi. După cum nici educaţia şi nici prosperitatea nu i-au adus omenirii fericire. Am cunoscut milionari sofisticaţi care aveau totul – cu excepţia păcii minţii. Şi pe aceasta nu ştiau unde s-o găsească.

Nici nu mi s-au părut lucrurile mult mai bune în sânul bisericii. Am rămas deziluzionat, nu numai de calitatea slabă a propriului meu angajament, ci şi cu ipocrizia creştinismului fundamentalist în general Era atâta mândrie, egoism, sentimente rănite, lupte pentru întâietate, dezacorduri meschine, gelozie, resentimente şi bârfe! Cea mai gravă era lipsa de dragoste altruistă şi preocupare autentică pentru cei subprivilegiaţi din jurul nostru. Sub masca de a fi „despăţiţi de ce este rău“, am reuşit să ne ţinem la distanţă de

cei care aveau cel mai mult nevoie de dragostea lui Cristos, despre care intonam cântări atât de frumoase! Am fost tot mai dezgustat de superficialitatea, contradicțiile şi ipocrizia creştinismului secolului al douăzecilea. Dar am simțit o aproape insuportabilă foame şi sete ca Hristosul cel viu să mă umple, cum evident îi umpluse pe primii ucenici. Această dorință după realitate a fost făcută cu atât mai convingătoare cu cât mi-au murit o seamă de membi apropiați ai familiei.

Mama lui Ruth a fost prima. Ea a trecut la Domnul curând după ce am sosit în Woodland Hills. În chip miraculos, ea părea să n-aibă nicio durere, până la sfârşit, în pofida cancerului ce-i răpise în măsură atât de mare trupul. Am privit neajutorați cum a slăbit vertiginos, părând să se ofilească, până când, în cele din urmă, s-a stins cu totul.

Cu vreo nouă luni mai târziu, a murit şi tatăl lui Ruth. Ultimul lui an pe pământ l-a petrecut în casa noastră. Deşi Ruth rareori menționa aceasta, ştiam că o durea imens să-şi vadă tatăl stând singur zi de zi, săptămână de săptămână, fără să fie vizitat de vreun frate de la *Exclusive Brethren* [„frații exclusivişti", n. tr.] printre care lucrase cu credincioşie ani mulți de-a rândul ca evanghelist ambulant. Aceşti oameni n-au vrut să vină la nunta noastră pentru că eram asociat cu o ramură diferită a grupării Plymouth Brethren! Ruth fusese izolată de prietenele ei cele mai bune – singurele pe care le avea pe atunci – pentru că a îndrăznit să împărtăşească dragostea creştină cu alții din afara cercului îngust de ortodoxie specializată în mijlocul căreia crescuse.

Tatăl lui Ruth fusese cel care o conduse la această larghețe; însă el revenise, în cele din urmă, la constrângerile fostei sale asociații. După ce a trecut printr-o serie de umilitoare retractări, el a fost „readus la turmă", de-acum un bătrân frânt. Am urmărit cu compasiune senilitatea care începea să-şi pună amprenta, reacții confuze, funcții trupeşti deteriorate – şi m-am întrebat ce simțea în toate zilele acelea de absență totală a vizitatorilor, niciun prieten căruia să-i pese sau cu care să împărtăşească ori care să-i dea binețe şi să-i strângă mâna. Să fi fost în independența lui din trecut, chipurile iertată, sau în casa mea elementul ce-l izola de „prietenii creştini"? Cred că era şi una, şi alta – şi un aprig dispreț pentru neprihănirea lor de sine îmi ardea inima.

În furia resentimentelor mele, aş fi denunțat acest fel de creştinism ca fiind o fraudă vulgară, numai că ştiam că Isus nu S-ar fi purtat în felul în care se purtau aceşti aşa-zişi „creştini". Dar aceasta m-a determinat să regândesc de ce creştinii erau atât de diferiți de Cel al căror Nume l-au preluat, şi am văzut că vina împotriva lui Isus era mai mare decât vina împotriva oamenilor. Apoi am încetat să mai spun „ei" şi am recunoscut în sine că şi *eu* eram un creştin de aceeaşi teapă – iar mânia şi frustrarea mea s-au întors asupra mea însumi.

Când a murit tatăl lui Ruth, am jurat că voi fi un urmaş fidel al lui Isus – însă acest jurământ, ca multe altele ce-l precedaseră, nu a făcut decât să sporească frustrarea mea adăugând încă o țintă nerealizată şi nerealizabilă.

Următoarea a fost mama mea. Cam la un an după ce ne-am mutat în casa noastră nouă, ea şi tatăl meu au sosit pentru o vizită. După numai câteva săptămâni şi ea a murit. Era cancer din nou.

N-am să uit niciodată cum cu câteva clipe înainte de a muri, aducându-i apă să-i ud

buzele şi gâtlejul, ea a zâmbit cu aşa o gentilețe şi lumină în ochi, spunându-mi să nu mă preocup de ea, că e *all right*. Am stat pe marginea patului, privind-o în față, şi i-am ținut mâna până şi-a dat duhul. Deodată ochii ei n-au mai privit nicăieri – o lumină părea că s-a stins înăuntru. Buzele ei arse erau întredeschise într-o încremenire ce n-o mai putea tulbura nimic; mâna pe care o țineam s-a răcit şi atunci am lăsat-o jos.

Dragostea pe care şi-o exprimase de atâtea ori familiei şi prietenilor cu cuvântul şi fapta nu putea fi explicată niciodată în termenii moleculelor de proteine şi al reacțiilor chimice lipsite de sens ale unui organism mecanic evoluat. Umorul ei, pasiunea ei pentru ordine, candoarea ei tranşantă când se cerea – toate acestea erau mai mult decât trupul fără viață ce zăcea acum înaintea mea. Aceasta fusese casa ei – numai că ea se mutase din ea. Cum stăteam pe marginea patului, uluit de moartea ei, mi-am reamintit că într-o bună zi şi eu am să plec.

Familia noastră şi pretenii plini de compasiune au parcurs acelaşi drum la acelaşi salon funerar şi cimitir de trei ori în mai bine de un an. Şi de fiecare dată conştiința mi-a fost răvăşită de gânduri agitate, cum stăteam acolo ascultând serviciul funerar. Mi-am reamintit atât de pregnant de scurtimea vieții şi de ce groaznic de puțin am realizat ce se putea numi cu adevărat durabil. Atâta din viață era o conversație insipidă ce încerca să facă mult din puțin, şi atâta timp şi energie erau petrecute în hrănirea, îmbrăcarea şi îngrijirea trupurilor ce erau destinate mormântului şi inevitabilei putreziri. Am fost izbit de repulsie de frumusețea pretinsă a căminului funerar, cu florile sale abundente, ce păreau a fi partea finală a unei conspirații inconştiente perpetuate de oameni în toate stadiile vieții cu scopul de a tăinui adevărul despre noi înşine. În cinismul meu, mi se părea că absolvirea, promovarea, căsătoria şi alte „realizări“ nu erau decât pietre de hotar de-a lungul călătoriei spre mormânt.

Eram pe punctul de a dispreți totul în civilizație: goana după *lucruri* destinate unui trup trecător şi neglijarea sufletului etern. De fapt, eram în aşa o dispoziție sufletească încât consideram toate muzeele drept culmea nebuniei „închinării la obiecte“. Nu era nevoie de altă dovadă a pervertirii simțului nostru de valori decât să vedem spectacolul unei linguri îndoite şi corupte ce fusese aruncată de proprietarul său roman acum 2.000 de ani – în prezent ocupând un loc de cinste în vitrina muzeului, prețuită la valoarea sutelor de argintării şi păzită cu străşnicie de amploaiați, în timp ce era admirată şi privită cu invidie de hoardele de oameni, ale căror sertare din bucătărie conțineau zeci de linguri cu mult mai valoroase decât „acel obiect rar din vechime“. Ştiam că realitatea *trebuie* să se afle în altă direcție, dar n-o puteam găsi – cu siguranță nu în biserică şi nu în religie.

Cu cât mai convins eram de ipocrizia mea şi de eşecul de a trăi preceptele pe care le propovăduiam, cu atât mai mult mă dezlănțuiam împotriva altora criticându-le interpretarea tradițională, lipsită de viață a Scripturii pe care o consideram, în parte, responsabilă de acest eşec. Întotdeauna fusesem o persoană arțăgoasă şi această calitate a început să iasă în evidență în relația mea cu Frații, dintre care nu puțini erau tot atât de dispuşi să argumenteze ca şi mine.

Frații [echivalentul creştinilor după Evanghelie, n.tr.], în comun cu alte confesiuni, sunt extrem de mândri de corectitudinea lor doctrinară, şi astfel foarte sensibili la orice

implicație că ar putea fi ceva greșit în viața sau învățătura lor. Și astfel remarcile mele au generat mai mult decât o explozie, în punerea sub semnul întrebării a unor puncte de interpretare pe care Frații de frunte din Valea de Vest le considerau indiscutabile. Întrucât nu aveam niciun remediu pentru propriile mele eșecuri, nu puteam fi decât negativ și critic la adresa altora.

Argumentele s-au încins de mai multe ori la studiul biblic de la mijlocul săptămânii, parcurgând totul de la deosebirile definite de Frați dintre împărăția lui Dumnezeu și împărăția cerurilor (eu negam că ar fi vreo deosebire) până la predestinație și liberul arbitru, eu înclinând spre acesta din urmă. Dar îmi rezervam cele mai tăioase remarci pentru denutarea pe față a inconsecvențelor care mă întristau în propria mea viață. Când Ruth, uneori cu lacrimi în ochi, mă mustra, rugându-mă să nu-i mai înțep pe Frați, fiindcă altminteri o să ne pierdem toți prietenii, încăpățânarea mea ieșea la iveală într-o autojustificare. În loc să-i urmez sfatul, argumentam în dorința de a demonstra că nu era deloc greșala mea.

Bucuria inițială cu care fuseserăm primiți în West Valley începuse să se acrească printre Frații de acolo. La urma urmei, mă dovedisem a fi un scandalagiu disruptiv. Chiar și relația mea foarte apropiată cu Dennis a început să sufere. Asta mă făcea să mă simt foarte mâhnit.

Spre sfârșitul verii anului 1961, m-am trezit cu o durere acută în piept, care s-a acutizat. Am început să simt mâncarea și, în cele din urmă, chiar și apa trecând de aparenta obstrucție pe la jumătatea stomacului când înghițeam. Recuoscând aceasta ca o condiție foarte periculoasă, Ruth mi-a făcut programare la un doctor de interne. A durat aproape trei săptămâni până a fost posibil să-l văd. Între timp, cum continua durerea să crească, am devenit convins că aveam cancer în fază terminală.

Stând în cabinetul medicului, așteptând sora să-mi strige numele, îngrozit de ce ar putea să releve testele, am urmărit scene din viața mea perindându-se într-o procesiune continuă prin mintea mea. Deodată am început să cânt: „Doamne, mă predau azi Ție cu toată ființa mea!/O, nu mă lăsa la nimeni să mă ia din mâna Ta!/Tot ce am Îți dau!/tot ce am Îți dau!/Ție, Doamne, bun părinte,/tot ce am Îți dau!“ Dar, ca-ntotdeauna, după ce s-a evaporat entuziasmul primei ore, am ajuns să trăiesc din nou pentru mine. Erau păcate în viața mea pe care nu voiam să le spun pe nume; iar la rădăcina tuturor era un înfiorător egoism ce mă orbea față de totul, cu excepția propriilor mele dorințe. Fiind confruntat cu moartea în după amiaza acelei zile, crezând din toată inima că zilele care mi-au mai rămas pe acest pământ sunt numărate, întreaga mea perspectivă și sistemul de valori au suferit o drastică revizuire. O, ce intensă era amărăciunea de a fi trăit atât de mult pentru momentele din trecut, cu prea puține gânduri de a trăi în maniera ce mă făcea cel mai fericit când venea clipa să plec din această lume!

Examenul medical a fost lung și dureros. Doctorul părea foarte solemn și preocupat. Abia peste câteva zile aveau să fie cunoscute rezultatele testelor; dar nu era nevoie de nicio dovadă clinică pentru a mă convinge că eram „un om pe ducă“.

În noapte aceea m-am trezit că nu puteam să trec printr-o altă sesiune de plânsete obișnuite și strigăte după ajutor și îndurare, cărora le spuneam întotdeauna „rugăciune“. În schimb, am început să meditez la ce era greșit cu rugăciunea așa cum o știam eu, și de

ce pentru aşa de puţini oameni ea părea să dea rezultate. Oare nu cumva modul nostru de abordate era greşit? Cei mai mulţi dintre noi Îl vizualizam pe Dumnezeu ca un fel de fiinţă super, a cărui funcţie principală era să ajute fiinţele umane să obţine ce doresc, iar în situaţii excepţionale să ne izbăvească din necaz. Privind înapoi peste viaţa mea, am observat că rugăciunea fusese cel mai adesea o tehnică religioasă pentru încercarea de a-L face pe Dumnezeu să ţină cu cauza *mea* şi să binecuvânteze planurile *mele*. În lumina aceasta, majoritatea întrunirilor de rugăciune la care am participat erau în principal grupuri de oameni care-I recomandau lui Dumnezeu cum trebuie făcute lucrurile – iar „dulcele ceas al rugăciunii“ era petrecut în încercarea prin multă repetiţie să-L influenţăm să facă ca totul să iasă după cum doream noi.

Era la modă ca diverşi episcopi şi conducători religioşi să publice şocanta afirmaţie că niciodată n-au reuşit să facă rugăciunea să dea rezultate. Aceasta nu era ceea ce numim o mărturisire deoarece nu se recunoştea nicio scădinţă din partea lor. *Rugăciunea* era aceea care nu funcţiona, iar implicaţia era clară că această stare de lucruri se reflecta foarte prost asupra lui Dumnezeu – de parcă n-ar mai fi fost în funcţie – de fapt, n-ar fi fost nicicând. Desigur, asta îi făcea pe mulţi alţi oameni care aveau aceeaşi problemă să se simtă comozi şi „normali“ întrucât episcopul cutare şi cutare nu a reuşit să facă rugăciunea să dea rezultate, înseamnă că nu e greşala nimănui, la urma urmei. Cu cât meditam mai mult la asta – ştiind ce reprezentau aceşti oameni care „nu reuşiseră să facă rugăciunea să dea rezultate“ – cu atât mai mult se întărea credinţa mea în Dumnezeu că realizez că El nu cedase şi nu se acomodase planurilor lor. Am devenit şi mai recunoscător că nu Se acomodase nici planurilor mele; având în vedere felul de rugăciuni pe care le rosteam adesea, cel mai rău lucru care mi s-ar fi întâmplat ar fi fost dacă El le-ar fi dat ascultare.

Citisem mai multe cărţi despre ce înseamnă „a crede“ şi „gândirea pozitivă“ care îţi dădeau impresia că acestea erau puteri magice, de aşa natură încât dacă *credeai* în ceva, atunci se întâmpla negreşit. De parcă universul nu s-ar afla sub controlul lui Dumnezeu, ci evenimentele viitoate ar putea fi determinate de oricare din noi, numai să intrăm în acord cu „aceste mari principii cosmice“ şi să *credem* destul de tare! Prin contrast cu aceasta, mă gândeam la esenţa rugăciunii pe care Isus şi-a învăţat ucenicii s-o spună: „Vie împărăţia *Ta*, facă-se voia *Ta* pe pământ ca şi în cer“. Şi m-am întrebat: „Pot eu să spun că am început să mă rog până ce nu sunt dispus să mă plec cu smerenie înaintea lui Dumnezeu – Cel care ştie cel mai bine pentru că m-a creat, şi Care, prin urmare, trebuie să conducă tot spectacolul?“

Aceasta era problema cu care eram confruntat în noaptea aceea: „*Cine* va decide în final viaţa şi destinul meu?“ Argumentasem adesea că dorinţa după scop şi sens care sălăşluieşte în fiecare inimă umană era, în realitate, o chemare după Dumnezeul care ne-a creat. Atunci de ce n-am intenţionat serios să-I dau voie lui Dumnezeu să-Şi facă voia în viaţa mea, ci întotdeauna plănuiam să fac ca lucrurile să iasă cum voiam eu?

Întotdeauna concepusem păcatul în termenii anumitor fapte interzise sau al eşecului de a face alte lucruri pe care ne îndemna datoria să le facem. Dar acum am ajuns să-mi dau seama că păcatul era să trăiesc pentru sine, în loc de Dumnezeu – şi că-L jefuisem pe Dumnezeu de însuşi scopul pe care l-a avut în vedere când m-a creat. Luasem viaţa şi

ființa aceasta pe care mi-a încredințat-o el mie ca administrator, îndrăznind s-o folosesc în scopurile mele personale. Am văzut egoismul trufaş ca rădăcina oricărei probleme în omenire, cauza oricărui haos şi ruina din orice relație dintre soț şi soție, vecini şi națiuni; omul este în principal stăpânit de voința proprie, iar nu de Dumnezeu, şi astfel trăieşte în contradicție cu destinul său adevărat şi al altora.

Mărturisind voința proprie în noaptea aceea, am primit o uluitoare descoperire care mi-a schimat viața: *În jefuirea lui Dumnezeu de scopurile Sale pentru mine, m-am jefuit pe mine însumi de ce era cel mai bun!* Întrucât Dumnezeu este infinit mai înțelept decât mine şi mă iubeşte cu adevărat, atunci urmează că voia Sa trebuie să fie fericirea supremă! În mod clar, a pierde planul lui Dumnezeu înseamnă a pierde însuşi scopul existenței mele! Nici nu e de mirare că de atâtea ori m-am simțit gol şi neîmplinit, de parcă ar fi lipsit ceva esențial. Deodată am ştiut că predarea în fața voii lui Dumnezeu este cel mai înalt act al rațiunii, singurul lucru ce are sens pentru orice om!

Din străfundurile inimii mele m-am rugat: „Doamne, Îți dau înapoi ființa mea. Îmi pare rău pentru felul în care am trăit pentru mine însumi. Acum vreau să împlineşti în mine scopul pentru care m-ai creat şi pentru care L-ai dat pe Fiul Tău să moară pe cruce. Îți dau trupul meu şi tot ce sunt să Te foloseşti de ele cum vei găsi de cuviință de aici înainte".

Încrezător în dragostea Sa, am promis că mă voi încrede bucuros în judecata Sa, chiar atunci când calea s-ar putea să pară aspră sau să se depărteze de cărarea pe care ar fi ales-o creierul meu minuscul. Am văzut că fără această predare nu aveam să fiu decât o ființă lamentabilă – un om torturat de conştiința sa, încredințat nu lui Dumnezeu, ci eului propriu… şi ipocriziei de a profesa ascultarea de învățăturile unei Cărți a cărei fiecare pagină îmi condamna modul de viață.

Mi se părea că acum aveam o nouă descoperire despre tot ce însemna „crucea". Nu doar un loc unde Isus a murit pentru mine acum o mie nouă sute de ani, cu atât mai puțin un simbol purtat în jurul gâtului sau cocoțat în vârful unor catedrale impunătoare – ci un loc unde aveam să ajung la sfârşitul meu, al planurilor mele şi, într-un act de credință şi supunere, să mor împreună cu El. Isus a spus: „Dacă te agăți de viața ta, vei pierde totul în final; dar dacă renunți la ea, dându-Mi-o în mâna Mea, atunci vei afla viața adevărată pentru care ai fost creat". Nerăbdător, I-am spus Domnului că voiam să fac acest schimb – nebunia mea pentru înțelepciunea Lui, păcatul meu pentru neprihănirea Lui, voința mea proprie pentru dragostea Sa.

O, cum doream să cunosc dragostea lui Dumnezeu! Dar ce *este* dragostea? Încă nici acum nu eram mai aproape de a şti decât în acea zi la U.C.L.A., când dragostea mi-a inundat inima, chiar dacă intelectul meu o nega. Dragostea umană pe care Ruth şi cu mine am împărtăşit-o în anii ce au urmat a fost minunată. Cu toate acestea, au fost timpuri de neînțelegere, de sentimente rănite, şi de egoismul care a întunecat relația noastră, făcându-mă să mă ruşinez când vedeam că se datorau propriilor mele greşeli.

Dăruindu-mă lui Dumnezeu în noaptea aceea, am simțit un neastâmpăr ciudat în lăutrul meu, care părea să spună că adevărata dragoste – care negasem cândva că există – este atât de minunat de măreață şi bună încât o veşnicie nu ne-ar fi de ajuns s-o gustăm, şi să

Dumnezeu Însuşi trebuie să fie originatorul ei şi singura ei suflare de viaţă.

Am întâlnit odată un om căruia i s-a spălat creierul într-o închisoare chineză. El repetase papaliceşte toate expresiile cerute pentru a fi pe placul celor care-l ţineau prizoner, chiar să nege existenţa lui Dumnezeu şi să afirme că omul nu ar fi decât produsul întâmplării, neavând suflet, într-un univers impersonal. Dar după eliberarea sa şi câteva luni de odihnă în libertate, el a negat tot ce s-au străduit chinezii să-l înveţe. Dacă l-ar fi frânt complet, el ar fi continuat să laude sistemul lor – dar el ar fi fost numai o parte dintr-un om, jefuit de puterea de a alege prin intermediul torturilor, drogurilor şi al presiunilor psihologice care-i distruseseră personalitatea şi voinţa. În aceste condiţii, n-ar fi putut fi numit un convertit adeavărat la comunism; iar a câştiga o lume de asemenea oameni n-ar fi constituit o victorie, ci o deznădăjduită înfrângere[1].

Ştiam că împărăţia lui Cristos nu avea să fie zidită pe asemenea temelie falsă, ci pe dragoste autentică, izvorâtă din inimă. Puterea de a iubi sau de a reţine iubirea – acest drept divin fusese dăruită tuturor oamenilor. Acum eu eram convins că numai în acest cel mai înalt act al fiinţei Sale – prin dăruirea Sa completă în mâinile lui Dumnezeu ca răspuns la dragostea lui Dumnezeu – putea omul să experimenteze culmea cea mai înaltă în individualitate şi libertate. Numai atunci poate fi omul cu adevărat liber „să facă ce este plăcut“ trăind, printr-o unire cu Dumnezeu bazată pe dragoste, plinătatea vieţii pentru care a fost creat.

Ceea ce fusesem orb de atâţia ani, vedeam acum cu o claritate ce îndepărta orice îndoială şi aprehensiune. Cu o finalitate care ştiam că nu se va schimba niciodată, I-am dat lui Dumnezeu inima mea. M-am predat iubirii Sale. Dacă însemna să trăiesc pe acest pământ sau să mor, m-am *predat* Lui pe deplin şi pe veci!

[1]Îndrăznesc să spun că Dumnezeu a făcut o adevărată minune, punându-mi de mai mult timp năzuinţa de a traduce tocmai experienţa de care pomeneşte regretatul frate Dave Hunt, cu misonarul englez din Tibet.

CAPITOLUL ZECE

O nouă atingere

Era ca primăvara în noiembrie! Vechile îngrijorări şi tensiuni ce mă chinuiau de ani de zile au fost acum înlocuite cu o pace lăuntrică, care desfidea orice descriere. Era ca şi cum am fi petrecut o viaţă întreagă luptând împotriva adevăratului meu destin, pentru ca apoi, printr-o singură întoarcere de o sută optzeci de grade, să mă aflu într-o lume nouă, în ton cu universul şi cu Dumnezeul creaţiei.

Durerea din piept a dispărut treptat şi, împreună cu ea, şi altele. Când a venit raportul final al medicului, acesta spunea că nu s-a găsit nimic. Poate că durerea a fost psihosomatică, transmisă de tensiunea internă a luptelor împotriva conştiinţei mele şi a voii lui Dumnezeu. În inimă am simţit că am fost vindecat, însă nu puteam fi sigur. Dar interesul meu pentru subiectul vindecării fusese trezit, iar eu m-am apucat să-l studiez minuţios din Scripturi.

Treceam prin Evanghelia după Matei la studiul biblic de miercuri seara de la Capelă. Lucrarea de vindecare a lui Isus era interpretată într-un fel care explica foarte convenabil miraculosul ca un semn „temporar“, potrivit pentru evrei şi pentru „epoca apostolică“, nu însă şi pentru perioada modernă. Această teorie, pe care-o acceptasem de atâta vreme, a început să mă neliniştească.

„De ce nu mai avem vindecări ca acestea în biserica de azi?“ am întrebat într-o seară, punând întrebarea retoric înaintea grupului, aproape incidental.

La început s-a presupus că ridicasem întrebarea pentru ca unii dintre lideri să poată expune pe marginea dispariţiei minunilor. Însă când am continuat să pun întrebări, dintre care unele erau stânjenitor de dificile de răspuns fără să forţeze Scriptura, ortodoxia mea pe această temă a devenit suspectă. Exasperarea între presbiteri, între care şi Dennis, că un om atât de bine educat ca mine, care fusese crescut în sânul Adunărilor, ar putea să pună întrebări atât de disruptive, treptat s-a transformat într-o neagră suspiciune că nu aş fi „atât de corect din punct de vedere doctrinar“ asupra tuturor punctelor, cum crezuseră ei cândva.

Ruth m-a sfătuit să păstrez aceste întrebări disruptive pentru mine, prevenindu-mă că îmi pierdeam prietenii prin această dragoste de dezbateri. Era mai cu seamă preocupată cu privire la relaţia noastră cu Dennis şi Barbara.

„Dennis obişnuia să fie prietenul tău cel mai bun“, a început Ruth într-o seară, după ce a insistat să mă aşez jos să discut cu ea ceea ce simţea ea că e o alienare progresivă. „Însă s-a întâmplat ceva între voi doi – asta nu se poate nega!“

„El este încă cel mai bun prieten al meu“, am replicat eu furios, iritat de persistenta ei înţepătura în acelaşi loc dureros. Mi se părea că mă cicălise cu privire la această chestiune săptămâni de-a rândul. „Nu ştiu care e problema. Eram fericit să trăiesc în apropiere de el, în aceeaşi adunare… dar nu ştiu cum se face că nu mai părem să avem atât de multe

lucruri în comun“.

„Da, aşa e. Ţie şi lui Dennis vă plăcea să discutaţi Scriptura împreună. Şi încă aţi face-o şi acuma, dacă mi-ai fi ascultat sfatul. Sigur că acum vedeţi lucrurile diferit – numai că nu e nevoie să exprimi tot ce gândeşti. În special când ştii că provoacă disensiuni“.

„Şi ce propui pentru a reînvia prietenia noastră?“

„Păi să facem *ceva* frumos împreună. Ca, de exemplu, în vara aceasta poate că le-ar face plăcere să petreacă o săptămână cu noi la Redwoods“. În ochii lui Ruth se putea citi o licărire. Acesta fusese cândva unul din locurile noastre favorite, civilizat, dar izolat; tocmai în inima parcului naţional Yosemite, dar decongestionat de mulţimile de vilegiaturişti ce năpădeau valea din iunie până în septembrie.

Aşadar în iulie 1962 familia Miller a închiriat o cabană în apropiere de a noastră, petrecând o încântătoare vacanţă acolo. În mijlocul râului era un bazin mare pentru înot şi o mulţime de trasee pentru plimbări răcoroase sub pinii cei falnici. Ba era şi o spectaculoasă cascadă în apropiere. Ne puteam sui de-a lungul ei şi sta pe bolovanii uriaşi, în imediata apropierii de împroşcarea cu apă rece ca gheaţa, urmărind coloanele maiestuoase de apă, până când ni se părea că întreg muntele se mişcă.

Lucruri ciudate s-au întâmplat ca atunci când i-am condus pe Dennis şi pe cei doi feciori mai mari ai lui, împreună cu Davy al meu, spre un loc singuratic de pe şoseaua ce străbătea codrul mergând spre râu. „Foarte puţini oameni coboră până *aici*“, le-am spus eu, luptându-ne prin bălăriile ce ocoleau canioanele dificile. „Vă iau cu mine unde omul alb rareori a păşit. Credeţi-mă va fi o aventură fabuloasă să pescuim aici!“ Numai că de îndată ce am ieşit din desiş la râul ce ne stătea în faţă, ne-am trezit înconjuraţi de corturi şi de o mulţime de oameni! Serviciul Forestier prelungise drumul de la locul de tabără în sus pe râu de când am fost eu pe-acolo ultima dată. Ne-am distrat de minune pe seama mea.

S-au petrecut şi incidente înfricoşătoare. Unul din ele a avut loc la câteva mile înapoi pe traseul de înapoiere. Unul din băieţii lui Dennis a arucat cu undiţa, când cel de-al patrulea şi cel mai mic copil al meu, Jon, ce avea doar trei ani pe atunci, deodată a scos un ţipăt. Întorcându-mă imediat să văd ce s-a întâmplat, am rămas îngrozit să văd cârligul de undiţă în trei ace atârnând de ochiul lui Jon. Am sărit pe bolovanul mare pe care Jon dădea din picioare, scoţând ţipete de groază. Apucând momeala cu atenţie, s-a desprins singură, căzându-mi în mâini. Din pleoapă se scurgea sângele, însă din fericire cârligul nu atinsese pupila.

„Mulţumesc, Doamne, mulţumesc“, am spus de repetate ori, luându-l pe Jon în braţe şi strângându-l strâns la piept. Am pornit-o înapoi spre cabană, zdruncinaţi de-a binelea, dar recunoscători.

Fie că prăjeam la *barbecue* hamburgeri pe prisma Millerilor, sau că ne uitam cum prăjeau *marshmallow* în cuptorul nostru noaptea sau stăteam împreună sub cascada ce se rostogolea în bazinul de înot, familiile noastre au împărtăşit o vacanţă neuitată. Ne-a plăcut atât de mult experienţa încât Dennis şi cu mine i-am adus pe băieţii noştri înapoi pentru o excursie de călărit sus în munţi. Relaţia noastră părea tot atât de apropiată cum fusese înainte. În septembrie Dennis le-a recomandat presbiterilor ca eu să fiu numit superintendent al şcolii duminicale. S-a supus la vot numirea mea şi mi-am luat în primire

noile îndatoriri în prima duminică din octombrie. Ruth era mai fericită acum şi se simţea mai sigură cu prieteniile pe care le închegasem la West Valley.

Într-o seară din toamna anului 1962, pe când Ruth şi cu mine îi conduceam pe Dennis şi pe Barbara acasă de la un restaurant, ş-a ivit din nou subiectul vindecării. De data aceasta, Dennis l-a ridicat, probabil cu speranţa să dea un exemplu de eroare grosolană, crezând că va rezolva odată pentru totdeauna chestiunea în mintea mea. El ne-a relatat despre conversaţia pe care a avut-o cu unul din pacienţii săi, care frecventa biserica episcopaliană Sf. Marcu din Van Nuys. Potrivit spuselor acestui om, rectorul bisericii, Părintele Dennis Bennett, recunoscuse în public că avusese experienţa „vorbirii în limbi", fenomenul răspândindu-se printre mai mulţi membri ai bisericii. Deşi Părintele Bennett fusese obligat să-şi dea demisia, luând calea unei alte misiuni în altă parte, ciudatele lucruri continuau. În case particulare aveau loc adunări, în care se practica vorbirea în limbi, observându-se, se spunea, şi vindecări. În vocea lui Dennis se putea citi disprețul, în timp ce povestea ce-i spusese pacientul acesta în timpul vizitei la biroul său, dar în dorinţa de a afla mai multe despre vindecări, mai că n-am observat aceasta.

„*Wow*, asta e ceva!" am exclamat eu. „Să zicem că e adevărat! S-ar putea să nu fie, dar aş dori să mă duc la una din acele întruniri cel puţin să văd ce se-ntâmplă. N-ai vrea să mergi cu mine?"

Disprețul din vocea lui Dennis s-a transformat în mânie. M-a luat în derâdere pentru că am făcut acea sugestie, completamente de neconceput pentru o persoană de asemenea calibru printre *assemblies* [aproximativ „adunări"]! Nu eram eu oare la curent cu invazia insidioasă, pe furiş a penticostalismului în sânul fiecărei denominaţii? Un semn sigur al zilelor de pe urmă!

După ce am predicat împotriva rătăcirilor penticostalismului, m-am cutremurat instinctiv că a mă înclina în *acea* direcţie mi-ar păta reputaţia printre Fraţi [asemenea „creştinii după Evanghelie"]. M-am grăbit să explic faptul că am fost doar curios să ştiu ce se petrece în cadrul acestor întruniri, dar, desigur, era prudent să stau deoparte! Şi astfel i-am lăsat pe Dennis şi pe Barbara acasă, spunându-le noapte bună, aruncându-i lui Dennis ultimele cuvinte menite să-l asigure de ortodoxismul poziţiei mele şi pentru a mă reabilita în ochii lui, de teamă ca acum să nu mă privească într-un fel cu sporită suspiciune.

Săptămâni de-a rândul după aceea, am fost foarte atent la ce spuneam înăuntrul şi în afara întrunirilor adunării, dându-mi toate silinţele să-mi refac reputaţia de susţinător al vederilor tradiţionale ale Fraţilor. Dar, în acelaşi timp, n-am putut scăpa de întrebările care-mi dădeau târcoale în tainicele clipe de adevăr. Am studiat Biblia zi şi noapte în efortul de a o face să fie pe potriva interpretărilor standard pe care le-am învăţat din copilărie. Una câte una am examinat argumentele celor mai populari dintre evanghelici, care pretind să explice de ce nu sunt minunile pentru ziua de azi: şi unul câte unul am fost constrâns să le dau la o parte ca fiind nebiblice.

Cu cât mă străduiam mai mult, cu atât ştiam că nu voi putea niciodată accepta interpretarea tradiţională. Când, în cele din urmă, mi-am recunoscut asta, a fost ca şi când m-am privit în oglindă şi am văzut un hoţ.

Cam pe vremea predării mele dragostei lui Dumnezeu, una din prietenele noastre a

suferit o operație de cancer. Un an mai târziu a început să piardă din greutate din nou. M-am oprit într-o după amiază s-o vizitez acasă şi am descoperit că fusese brusc internată în spital. Mama ei soacră m-a întâmpinat la uşă, profund deprimată. Am discutat un timp, tema discuției ajungând, în cele din urmă, la chestiunea vindecării. Ea mi-a spus că oamenii de pe tot cuprinsul Statelor Unite şi Canadei din cadrl Adunărilor se rugau pentru această femeie. „Ştim că Domnul este în stare s-o vindece", a spus ea cu nostalgie.

„Bineînțeles că e în stare!" am răspuns eu puțin iritat, mai supărat pe propria mea necredință decât a ei. „Ştim că Dumnezeu poate face orice. Chiar şi un ateu ar spune că dacă ar *exista* un Dumnezeu, el ar putea face orice. Dar cred oamenii cu adevărat că Dumnezeu o *va* vindeca?" Aceasta devenise preocuparea mea de căpetenie – să am credința să primesc de la Dumnezeu.

Ea şi-a plecat capul la întrebarea mea, rămânând în tăcere câtva timp. În ochi avea lacrimi şi o deznădejde patetică în glasul ei când a luat din nou cuvântul. „Nu, nu cred că noi credem cu adevărat!"

Sosind acasă, i-am spus lui Ruth despre vizita mea şi despre conversația pe care am avut-o. Ea nu era foarte agreabilă cu noile mele vederi despre vindecare, şi uneori îmi spunea pe față acest lucru. Fusese înzestrată cu o logică nestânjenită, care pune îndată punctul pe *i*.

„De credința câtor oameni este nevoie?" a întrebat ea tăios. „De ce nu poți fi *tu* acela care să crezi? Alminteri cred că ar trebui să încetezi să mai faci speculații asupra unor asemenea lucruri!"

M-am roşit de jenat ce am fost, şi din nou am simțit acea teamă familiară, nerezonabilă pentru poziția şi numele pe care-l purtam printre Frați.

„Şi oricum", a adăugat Ruth pe gânduri, „de une ştii că este voia lui Dumnezeu s-o vindece? Priveşte-l pe Pavel… el nu a fost vindecat!"

„Iubito", am ripostat imediat, „nu sunt chiar atât de sigur că țepuşul lui Pavel în carne a fost o boală. Cu siguranță nu l-a împiedicat să călătorească în întreaga lume cunoscută, predicând zi şi noapte, în pofida lovirii cu pietre, bătăilor, naufragiilor şi întemnițărilor pe care le-a îndurat. Dar să spunem că a fost vorba de vreo boală. Cel puțin nu s-a rugat încontinuu pentru vindecare, neştiind dacă Dumnezeu îi va asculta sau nu rugăciunea. S-a rugat de trei ori, şi atâta, pentru că apoi a cunoscut voia lui Dumnezeu. Dacă, aşa cum sugerezi, nu este voia lui Dumnezeu să-i vindece pe anumiți oameni la anumite momente, atunci de ce nu ştim asta? De ce ne rugăm săptămână de săptămână, fără să ştim dacă Dumnezeu îi va vindeca sau nu? Să fie asta credință?"

În timp ce vorbeam, Ruth şi-a întors spatele, îndreptându-se spre chiuvetă şi a început să curețe cartofi pentru cină. Pentru o clipă nu s-a auzit decât sunetul răzătoarei curățând rapid cartofii şi clipocitul cojilor ce cădeau. Şi apoi cu o finalitate ce ştiam că e menită să pună capăt discuției, a azvârlit provocarea peste umăr fără să-i scape din mână cartoful cel mare.

„Dacă asta crezi aşa de puternic, atunci de ce nu afli care e voia lui Dumnezeu, pentru ca să ştim cu toții!"

Am ştiut în inima mea că are dreptate. Unde-mi *era* credința? Am urcat încetişor scă-

rile ce duceau la dormitorul nostru, simţindu-mă complet stors, dorind din toată inima să fiu numai cu Dumnezeu. Am căzut lângă pat, vărsându-mi confuzia şi anxietatea.

„Doamne, ce-o să se-ntâmple cu această femeie?“ Doream să-L rog pe Domnul s-o vindece, dar singurele cuvinte ce-mi ieşeau din gură repetau aceeaşi agonizantă întrebare: „Doamne, arată-mi din Cuvântul Tău… Te rog, Doamne, ce se va-ntâmpla cu ea?“

Înapoindu-mă jos în sufragerie, am pus mâna pe cea mai apropiată Biblie. S-a întâmplat să fie cea care aparţinu-se tatălui lui Ruth, cu care nu eram familiarizat. S-a deschis la Ieremia 8, şi ochii mi-au căzut pe aceste cuvinte:

> Iată, strigătele fiicei poporului meu răsună dintr-o ţară depărtată. Nu mai este Domnul în Sion? Nu mai este în ea împăratul ei? Pentru ce M-au mâniat ei cu chipurile lor cioplite, cu idoli străini? Secerişul a trecut, vara s-a isprăvit, şi noi tot nu suntem mântuiţi! Sunt zdrobit de durerea fiicei poporului meu, mă doare, m-apucă groaza. Nu este nici un leac alinător în Galaad? Nu este nici un doctor acolo? Pentru ce nu se face dar vindecarea fiicei poporului meu?

Am rămas înlemnit. Aceasta a fost tocmai întrebarea pe care I-am pus-o Domnului! Aveau să-mi dea versetele următoare răspunsul? Am citit în continuare rapid şi cu aprehensiune.

> O! de mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aş plânge zi şi noapte pe morţii fiicei poporului meu!

Prin urmare, avea să moară! Am ştiut cu aceeaşi convingere inexplicabilă prin care am ştiut că Dumnezeu mă va trece prin problemele de *business* de la Merced. Obrajii îmi şiroiau de lacrimi. Cuvintele mi se păreau vii, săltând de pe pagină în faţa mea, răspunsul lor la întrebarea mea arzând ca un foc înăuntrul creierului meu. Eram zguduit şi trebuie că aveam o privire speriată pe faţa mea, deoarece am devenit conştient că mă cheamă Ruth. În vocea ei se putea citi nelinişte.

„Ce s-a întâmplat? La ce te uiţi? Ce s-a întâmplat?“

N-am ştiut ce să răspund. Încercând să par surprins de faptul că se îndoia de mine, am murmurat ceva despre Biblia tatălui ei fiindu-mi neobişnuită şi de faptul că am citit unele versete pe care nu le observasem înainte. Ea s-a întors la oalele ei, iar eu am început să citesc rapid.

> O! dac-aş avea un han de călători în pustie, aş părăsi pe poporul meu, şi m-aş depărta de el! Căci toţi sunt nişte preacurvari şi o ceată de mişei. Au limba întinsă ca un arc şi aruncă minciuna; şi nu prin adevăr sunt ei puternici în ţară; căci merg din răutate în răutate, şi nu Mă cunosc, zice Domnul. Fiecare să se păzească de prietenul lui, şi să nu se încreadă în nici unul din fraţii săi; căci orice frate caută să înşele, şi orice prieten umblă cu bârfeli. Se trag pe sfoară unii pe alţii, şi nu spun adevărul; îşi deprind limba să mintă, şi se trudesc să facă rău. Locuinţa ta

este în mijlocul fățărniciei şi, de fățarnici ce sunt, nu vor să Mă cunoască, zice Domnul. De aceea, aşa vorbeşte Domnul oştirilor: Iată, îi voi topi în cuptor, şi îi voi încerca. Căci cum aş putea să mă port altfel cu fiica poporului Meu? Limba lor este o săgeată ucigătoare, nu spun decât minciuni; cu gura vorbesc aproapelui lor de pace, şi în fundul inimii îi întind curse.

Era o legătură, la urma urmei, între lipsa puterii de a vindeca şi a face minuni în lumea de azi, şi evidenta mândrie şi ipocrizie ce străbate biserica? Cuvintele lui Ieremia erau atât de aspre! Nu voiam să accept această aspră condamnare ca o aplicație la creştinismul evanghelic de azi. Dar în adâncul inimii ştiam că acesta este glasul lui Dumnezeu care-mi vorbea şi în chinul meu, am plecat în grabă din cameră. Când, în cele din urmă, Ruth m-a chemat la cină, în inima mea a fost o durere pe care n-am ştiut cum s-o împărtăşesc cu ea.

În dimineața următoare, o altă moarte s-a apropiat de viețile noastre. La înmormântarea care a avut loc peste două zile m-am simțit zdrobit de durere mai mult ca pentru familie, pe care n-am reuşit s-o explic altuia. M-am simțit mai aproape de soț, de fiul mai mare, de cele două fete tinere, care păreau să înțeleagă atât de puțin ce s-a întâmplat, pe care alminteri le-aş fi avut, datorită recentelor decesuri în propria noastră familie. Dar inima îmi era plină de o întristare pe care nici n-o puteam înțelege.

Cuvintele lui Isus către laodicieni îmi răscoleau mintea. „Pentru că zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit, şi nu duc lipsă de nimic, şi nu ştii că eşti ticălos, nenorocit, sărac, orb şi gol“. Întotdeauna crezusem că acest verset se aplică la moderniştii, care neagă faptul că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Dar acum am avut convingerea că se aplică la fundamentalişti, la „bunii“ evanghelici care credeau în Biblie… la mine şi la frații şi surorile mele în Cristos de la West Valley şi din toată lumea.

În dimineața înmormântării nu m-am simțit bine. După ce am fost la cimitir şi am mâncat masa tradițională în familia decedatei, am ştiut că m-a prins microbul gripei. De îndată ce am ajuns acasă, m-am scuzat şi m-am dus la culcare. Uneori dacă reuşeam să mă odihnesc imediat după declanşarea gripei, exista şansa refacerii imediate. Când m-am trezit devreme în seara acelei zile, am constatat că mă durea capul. Aveam senzație de vomă şi mi se părea că o mână uriaşă mă strânge fără milă.

Undeva în confuzia durerii de cap s-a strecurat realizarea că a doua zi seara urma să vorbesc le Capelă. Cum puteam fi atât de convins că era voia lui Dumnezeu să predic, dacă gripa făcea acest lucru imposibil? Aplecându-mă pe genunchi la marginea patului, m-am hotărât să nu mă ridic până nu primesc un răspuns din partea Domnului.

L-am rugat pe Dumnezeu să-mi cerceteze inima şi dacă era sau nu voia Sa să predic în seara următoare. Simțind confirmarea înlăuntrul meu, am făcut din aceasta baza pentru primirea vindecării pe care ştiam că Domnul o avea pentru mine. I-am mulțumit pentru dragostea Sa şi pentru asigurarea pe care mi-a dăruit-o.

Ridicându-mă de pe genunchi, am fost conştient că durerea de cap şi starea de vomă au dispărut, stomacul meu simțea acut foamea, şi durerea mi-a trecut dintr-odată! Această atingere a lui Dumnezeu în trupul meu era ceva ce nu mai experimentasem până atunci.

Nu doar bucuria vindecării pe dată, ci şi minunea atingerii lui Dumnezeu ca un act suveran m-a impresionat ca niciun alt lucru, făcându-mă conştient că existența mea depindea de El. Viața cuprindea cu mult mai mult decât visasem, eu voind să fiu numai cum voia El. Mai presus de toate, tânjeam să-L cunosc pe Dumnezeu Însuşi mai profund şi mai intim.

M-am jenat parcă să spun şi altora ce se întâmplase. Transformarea imediată de la boală la sănătate implica ceva care depăşea puterea mea de a explica. Mă temeam că a le spune Fraților de la West Valley nu ar fi făcut să exacerbeze certurile de cuvinte şi să sporească suspiciunile.

Deşi mă îngrozeam de dezaprobarea Fraților, nu puteam să mă întorc înapoi de la cărarea pe care mă aflam acum.

CAPITOLUL UNSPREZECE

„Adevărat că a înviat!“

Sâmbăta următoare Crăciunului, Jack şi Dorothy Biddle au trecut pe la noi pentru o scurtă vizită. Jack era unul dintre presbiterii de la West Valley Bible Chapel. În cei doi ani de când am sosit acolo, am devenit prieteni apropiați. În timp ce soțiile noastre stăteau în living room, plănuind un *shower* pentru copilul mic, Jack şi cu mine ne-am retras sus în sanctuarul dormitorului, în care puteam discuta nestingheriți. Jack era la fel de preocupat ca Dennis despre avântul recent al „penticostalismului“ în diverse biserici. După ce am discutat aceasta pe scurt, conversația s-a îndreptat asupra Duhului Sfânt.

Luând de pe noptieră o carte semnată de Dr. R. A. Torrey pe care am achiziționat-o recent, am început să-i citesc lui Jack despre un incident care m-a impresionat profund. Era vorba de zilele de la început când D. L. Moody l-a trimis pe Torrey înaintea sa să-i pregătească campaniile, pregătindu-le prin propovăduirea a ceea ce numea el „botezul în Duhul Sfânt“. După una din întrunirile preparatorii ale lui Torrey din Chicago, au rămas mai mulți oameni în urmă să petreacă o noapte în rugăciune.

După ce s-au rugat vreo câteva ore, cândva în primele ceasuri ale dimineții, potrivit spuselor lui Torrey, Duhul Sfânt a descins „deodată asupra lor“. Nimeni nu putea vorbi, dar toți păreau a fi sub înrâurirea realității unei Prezențe care umplea încăperea. Atât de reală era Prezența aceasta, încât Torrey a simțit că „ar fi văzut pe Duhul Sfânt“ dacă şi-ar fi ridicat capul. Această experiență a adus o nouă putere în viețile participanților la acea întrunire, mulți dintre ei fiind mai târziu răspândiți în țările în care au fost folosiți cu putere de Dumnezeu.

Terminând de citit lui Jack relatarea despre Torrey, i-am spus că am studiat recent pasaje din Biblie privind Duhul Sfânt. „Sunt impresionat să mă gândesc la ce ar putea însemna puterea Duhului Sfânt în lume astăzi“, am spus eu. „Această lume este atât de plină de ură şi neîncredere, de război şi de sărăcie, în ciuda progreselor din domeniul educației şi științei. Dacă creştinii de azi ar fi plini de Duhul lui Dumnezeu, cum au fost ucenicii în ziua de Rusalii, cred că biserica ar putea conduce o revoluție de dragoste, care ar întoarce lumea de sus în jos, întocmai cum au făcut primii creştini!“

Dar Jack a minimalizat ideea, care i se părea foarte „penticostală“. Trăiam în zilele de pe urmă, în care nu se întâmplă asemenea lucruri. Negreşit un om atât de bine educat în Scripturi cum sunt eu s-ar fi cuvenit să ştie atâta lucru! De asemenea Jack mi-a amintit că Institutul Biblic din Los Angeles, care fusese fondat de Dr. Torrey, nu agrea învățătura privitoare la „botezul în Duhul“. Experiența apostolilor din ziua de Rusalii nu era destinată bisericii din această „dispensație“.

„Dar Jack, recunoşti că avem aceeaşi poruncă de a predica evanghelia pe care le-a dat-o Cristos primilor ucenici? Cum o vom putea împlini fără a avea aceeaşi putere pe care au avut-o şi ei, despre care Cristos a declarat că este esențială acestei misiuni?“

„Noi avem tot ce au avut şi ei“, a insistat Jack. „Ceea ce au avut ei la Rusalii noi am primit când L-am acceptat pe Cristos ca Mântuitor al nostru. Doar ştii asta!“

„Ştiu că Duhul Sfânt locuieşte în toţi creştinii adevăraţi. Dar la Rusalii ei au fost umpluţi cu Duhul. Doar n-ai să-mi spui că majoritatea creştinilor de astăzi de la West Valley sau de oriunde trăiesc o viaţă comparabilă cu puterea şi îndrăzneala şi râvna acelor primi martiri. Ceva lipseşte – asta relevă vieţile noastre – şi indiferent ce-ar fi o vreau şi eu!“

Eram flămând în inima mea după mai mult din Dumnezeu. Voiam ca El să se folosească de mine, puterea Duhului să se odihnească asupra mea. Jack a interpretat acest dor ca o ficţiune ce m-a atras temporar. El mi-a spus că eu eram prea sănătos în doctrină pentru a cădea în faţa unei asemenea rătăciri. Dar eu nu eram convins că cuvintele Scripturii conţineau promisiunea unei relaţii reale şi intime cu Dumnezeul cel viu, dincolo de tot ce am experimentat.

Da, asta era… ceva ce încă n-am experimentat. Capul îmi era îndopat cu doctrine sănătoase despre Duhul Sfânt, însă puterea Sa lipsea evident din viaţa mea. Sigur am văzut multe minuni la Merced, şi Dumnezeu mă atinsese cu puterea Sa vindecătoare în trupul meu. Dar acum eram convins că cele mai mari miracole ale lui Dumnezeu au menirea să transforme sufletul şi duhul omului într-un izvor de iubire cerească şi bucurie debordantă. Se născuse o sete în mine de a experimenta puterea Duhului lui Dumnezeu personal şi intim ca sursă şi putere a iubirii cereşti şi a unei vieţi de sfinţenie.

Întâlnindu-se cu ucenicii Săi în cele patruzeci de zile următoare învierii Sale, Isus le-a promis că, aşa după cum Ioan îi botezase pe oameni în apă, tot aşa şi ei vor fi botezaţi în Duhul Sfânt. El a explicat că acest tainic de diferit fel de botez îi va înzestra cu o putere necunoscută până atunci, învrednicindu-i, prin urmare, să transmită adecvat realitatea vieţii, morţii şi învierii lui Isus unei luni în disperată nevoie de mântuirea Lui. Curând după aceea, în ziua de Rusalii, ucenicii au fost toţi „umpluţi cu Duhul Sfânt“, începând în chip miraculos să vorbească în limbi pe care nu le învăţaseră niciodată. Indiferent ce va fi fost acest „botez în Duhul“, ca urmare a sa, ei au fost dramatic transformaţi din nişte laşi care L-au părăsit pe Isus în martori neînfricaţi şi puternici ai lui Cristos, cum promisese El.

Asta a fost istorie – dar ce a însemnat pentru mine astăzi? Oare n-ar putea acest botez în Duhul, m-am întrebat eu, să fie veriga lipsă dintre intelectualismul căldicel al zilelor noastre şi acel fel de creştinism fierbinte ce ardea cu fervoare cerească în primii urmaşi ai lui Cristos? Era un gând cutremurător.

Studiind cu atenţie Biblia pe această temă, am observat ceva ce nu notasem înainte: anume că în Fapte 4 aceeaşi „umplere cu Duhul“ li s-a întâmplat *din nou* aceloraşi ucenici ce fuseseră „umpluţi“ în ziua de Rusalii. Cel puţin, aceasta pare să spună Biblia. Plin de bucurie la această descoperire, am sunat pe un prieten ce locuia în cealaltă parte a oraşului – un bine cunoscut expert în limba greacă. Este oare expresia de la Fapte 4:31 – «Ei au fost cu toţii umpluţi cu Duhul Sfânt» – aceeaşi în greacă ca cea consemnată la Fapte 2:4 ce descrie experienţa lor de la Rusalii?“ am întrebat eu.

„Bineînţeles“, a spus el. „Cele două expresii sunt identice – în greacă au acelaşi înţeles, dacă la asta se referă întrebarea ta“.

Pentru mine a însemnat confirmarea finală. Dacă a fost nevoie ca apostolii înşişi să fie

umpluți cu Duhul Sfânt din nou la scurt timp după aceea, atunci a fost sigur că botezul în Duhul pe care-l primiseră la Rusalii nu era menit să dureze întregii biserici timp de douăzeci de secole! Orice interpretare doctrinară care-mi spunea așa mă jefuia de realitatea prezenței lui Cristos și de puterea pe care au experimentat-o oamenii aceștia și de care aveam nevoie cu atâta disperare! M-am hotărât să-L rog pe Dumnezeu să mă umple cu Duhul Său cel Sfânt și să nu mă opresc să-L rog până nu voi primi. După cum nici nu-mi imaginam că un asemenea eveniment important mi se va-ntâmpla fără să fiu conștient de el, deși habar n-aveam ce implica această întâlnire personală cu Duhul Sfânt.

Nu voi uita niciodată prima lune seara din anul 1963. Ruth se dusese la un studiu biblic în Glendale. Copiii dormeau cu toții. Stătusem pe genunchi de câtva timp, rugându-mă în dormitor. Atinsesem un punct în care am încetat să mai cer să fiu umplut cu Duhul Sfânt și am început să cred că Cristos mă va umple până la saturație. Cum așteptam în tăcere, aceeași Voce care-mi făgăduise să mă treacă cu bine prin dificultățile lumii de afaceri la Merced m-a asigurat că în curând, în cadrul celei mai mari treziri din istorie, Duhul Său va coborî asupra bărbaților și femeilor din toată lumea, aducând scop și realitate în viețile mulțimilor din orice națiune, atrăgându-i într-o relație vie cu Cristosul cel înviat.

Evenimente cutremurătoare stăteau gata să se întâmple în istoria lumii!

Am început să mă plimb încolo și-ncoace în dormitor, încercând să desluşesc această asigurare deplină despre viitor. Deodată am devenit conștient de o altă Prezență în cameră – o Personalitate supraputernică, infinită, înaintea Căreia mă simțeam cu totul slab. M-am uitat în jur repede, dar n-am văzut pe nimeni. Înfricat și confuz, m-am străduit să șterg această impresie din minte, descoperind însă că oricât de tare mă concentram asupra ei, nu puteam să scap de conștiința acele Prezențe atotputernice în același dormitor în care mă aflam!

Căzând înapoi pe pat, am zăcut acolo tremurând și înspăimântat.

Atunci am devenit conștient de o Dragoste irezistibilă ce se revărsa asupra mea, care mi-a luat toată frica și aprehensiunea. Se părea că nu mai există timpul, în vreme ce simțeam oceane de iubire, revărsându-se peste mine și cuprinzându-mă, până când am fost cu totul cufundat într-un nedescris simț de aparținere, de securitate, de a fi dorit și iubit și îngrijit. Am fost botezat, efectiv cufundat, după câte se părea, într-o dragoste atât de pură și de infinită încât simțeam că voi exploda de bucurie cerească și inexprimabilă!

Cristosul cel înviat mi-a comunicat în seara aceea cu o realitate care transcendea atingerea, vederea și sunetul. N-a fost lumină, nici vedenie. Nu am auzit nicio voce, dar El a comunicat cu mine – nu despre lucruri și nu în cuvinte. El S-a revelat pe Sine, transmițându-mi dragostea Sa inimii mele însetate, iar eu am fost satisfăcut dincolo de orice experiență a dragostei umane pe care am cunoscut-o vreodată.

Noi concepem realitatea în termenii vizibili și tangibili; dat în seara aceea am știut că ochii noștri fizici nu văd decât o slabă reflectare a universului lui Dumnezeu. Pentru o clipă scurtă, un văl a fost dat în lături, iar eu am văzut Adevărul și Realitatea stând dincolo de eternitate… și apoi valurile de iubire m-au copleșit din nou.

Luminile ce străluceau pe alee două ore mai târziu mi-au dat de știre că a sosit Ruth acasă. Încă prea mult sub înrâurirea acestei experiențe ca să rostesc vreun cuvânt, am

reuşit să mă vâr sub aşternut înainte ca ea să urce scările şi am stat acolo cu capul întors din direcţia ei. Când mi-a pus o întrebare uşor, mi-am închis ochii strâns – abia îndrăznind să respir, neputând să răspund – sperând că va crede că am adormit buştean.

Ceva s-a schimbat înăuntrul fiinţei mele. Eram foarte conştient de faptul că Cristos era viu, că trăia în mine. Am discutat, El cu mine, şi am stat de vorbă, până, în cele din urmă, aproape de lăsatul zorilor, am adormit învăluit într-o pătură de pace. Visurile mele au fost toate despre Cristos şi despre cer, iar când m-am trezit după aproximativ trei ore de somn, m-am simţit odihnit şi refăcut în chip minunat. Cum mintea mea a ajuns la jumătatea distanţei dintre somn şi trezie care precede deplina trezire, am fost din nou conştient de această nouă părtăşie intimă cu Cristosul Înviat.

Învierea nu mai era doar un fapt al istoriei. Cristos devenise viu în experienţa mea zilnică. El mergea cu mine peste tot ziua întreagă, iar dragostea Lui era ca un foc ce întreţinea inima mea înflăcărată cu o pasiune să le spun tuturor despre El. Aceasta nu era o iluzie. Nu, nu înnebunisem. Niciodată nu fuseseră puterile mele de a raţiona mai acute, mintea mai clară şi mai ascuţită, percepţia mea mai sigură şi mai încrezătoare, bucuria mai debordantă şi mai spontană. Viaţa devenise o neîntreruptă, o intimă părtăşie, umblând cu Isus în comuniunea Duhului cu mine.

Nu era nicio îndoială în mintea mea că fusesem *umplut* cu Duhul Sfânt. Schimbările imediate din viaţa mea m-au uluit. Uşor iritat, în special de provocările minore, posedând un temperament violent pe care cei mai mulţi oameni nu-l bănuiau, de obicei reuşisem să-mi păstrez calmul – printre dinţii încleştaţi. Acum însă aceleaşi lucruri nu mă mai deranjau şi, în loc să reuşesc să mă prefac politicos cu cei care mă călcau pe bombeu, am descoperit că inima-mi era plină de dragoste chiar şi faţă de cei pe care înainte îi disprețuiam. Am rămas uimit de reacţii noi, să descopăr că am răbdare acolo unde înainte fusese iritabilitate, compasiune în locul egoismului, şi o dragoste care îmbrăţişa pe toată lumea în mod egal, fie că mă simpatizau, fie că nu, fie că mă lăudau, fie că mă insultau. Aceasta nu era dragostea mea – în mine eu eram acelaşi – dar se părea că iubirea lui Cristos curgea prin mine.

Două persoane profund îndrăgostite au o conştienţă sporită unul despre altul, care comunică gândurile fără cuvinte. Printr-un misterios simţ al şaselea, unul percepe prezenţa celuilalt fără vedere ori sunet. Aşa era conştienţa pe care o aveam eu despre Cristos. Deşi nu-L vedeam cu ochii mei fizici. îi sesizat prezenţa cu mine, în timp ce conduceam automobilul pe autostradă în fiecare dimineaţă, urcam scările spre biroul meu şi îmi vedeam de treburile zilei.

Ce bucurie să cunoşti şi să fii cunoscut de o Fiinţă care era infinit deasupra mea, dar, în acelaşi timp, putea să se aplece până la locul unde mă găseam eu! Nu era niciun act de condescendenţă, nicio expresie a unui principiu cosmic imuabil, ci totul izvora dintr-o dragoste autentică şi un interes personal pentru mine. În sfârşit am cunoscut că dragostea şi pacea sunt mai mult decât nişte principii; şi cum se făcea că o religie de legi impersonale şi imuabile, indiferent cât de adevărate, lăsau sufletul tot gol şi singuratic. El a fost creat cu capacitatea de a-l cunoaşte pe Legiuitor! Chiat să înţelegi toate lucrările intricate ale universului pe care le-a făurit geniul creator al lui Dumnezeu nu este suficient. El a sădit

o foame după El Însuşi în lăuntrul meu. Eu am fost făcut pentru El. Fără un Dumnezeu personal care să mă iubească şi pe care să-L iubesc, dorurile cele mai profunde ale inimii mele, aşa cum a creat-o El, nu ar putea fi niciodată împlinite.

Studirea zilnică a Scripturii devenise o aventură palpitantă. În orice loc se deschidea Biblia, cuvintele săltau de pe pagină cu putere de convingere ce făceau să-mi curgă lacrimi din ochi, dăruindu-mi descoperiri importante ce de obicei mi-ar fi trebuit ore întregi de studiu laborios să le aflu. Odată ce Adevărul rupsese zăgazurile inimii mele, a ars ca un foc până când a trebuit să le vorbesc tuturor celor pe care-i întâlneam. Prietenii din adunare au început să fie refractari la faptul că adesea rosteam predicuțe în cursul normal al unei conversații obișnuite, mici predici ce le străpungeau inima.

O nouă şi aparent nelimitată energie mă străfulgera. Puteam să mă rog ore întregi şi să cred că nu trecuseră decât vreo câteva minute. Entuziasmul meu pentru slujirea Domnului sau vorbirea despre El nu se termina şi abia mai târziu am început să observ că alți creştini curând oboseau la acest tur de forță, până când, în cele din urmă, ei au devenit iritați de ceea ce considerau pur fanatism. Cei care ovaționează cu entuziasm feroce la un meci de fotbal sunt respectați ca *fani*. Însă cei care se entuziasmează despre Cristos şi lucrează cu zel pentru împărăția lui Dumnezeu! Aceştia sunt numiți „fanatici“, deopotrivă dezagreabili pentru ateism şi pentru ortodoxism. Am devenit conştient de faptul că aceeaşi putere tulburătoare, atât de disruptivă pentru programele atent controlate ale oamenilor, ce adusese atâtea necazuri şi persecuții prinilor ucenici, părea să fie la lucru acum în viața mea.

Ce ciudat că nu mi-a trecut prin minte că oamenii vor observa transformarea din viața mea. M-a surprins prima dată când mi s-a spus că cineva a observat schimbarea. Într-o zi de lucru la Capelă într-o sâmbătă de la sfârşitul lunii martie, smulgeau ceva buruieni în grădină, când cineva care lucra prin apropiere a făcut remarca: „Frații au observat o schimbare profundă în tine“. Am fost şocat şi prea jenat ca să întreb ce fel de schimbare. Am presupus că ei trebuie să fie fericiți că nu mai mă ciorovăiam din pricina diferențelor doctrinare.

Dar după scurgerea mai multor luni, aveam să aflu că Frații nu erau deloc încântați de ceea ce ştiam în inima mea că este o umblare mai sfântă şi mai aproape de Cristos decât orice aş fi îndrăznit să visez în trecut. Era ceva nedefinit la mine ce le vorbea despre „penticostalism“ – lucrul pe care Dennis îl condamnase ca o boală mistuitoare ce făcea prăpăd în rândurile bisericii organizate.

CAPITOLUL DOISPREZECE

„Îşi vor pune mâinile peste bolnavi…”

Încă din fragedă copilărie, cuvântul „penticostal“ mi-a trezit scene de contorsiuni nebune, însoțite de țipete isterice. Porecla de *holy rollers* [tremurici] era, de obicei, aplicată în tinerețea mea acestor oameni pe care îi puteai întâlni pe stradă sau alături de care puteai lucra toată ziua fără să observi ceva abnormalități – dar când se lăsa întunericul, iar ei se adunau împreună pentru orgiile lor secrete, nimeni decât Diavolul însuşi nu ştia cu adevărat ce aberații oribile se petreceau în cadrul întrunirilor lor sub masca religiei!

Era o biserică *Foursquare* la câteva străzi depărtare de casa în care m-am născut, pe lângă care treceam în drum spre oraş şi la întoarcere. Nu aveam decât şase ani când ne-am mutat din casa aceea, dar mi-o amintesc pe mama, ori de cât ori treceam pe lângă această biserică, vorbindu-ne în şoaptă despre demoni, şarlatanii şi despre vindecări contrafăcute. Una din povestirile favorite pe care ne-o spuneau părinții noştri privea un cuplu înstărit dintr-o adunare din Los Angeles, care s-au dus din curiozitate într-o duminică la o întrunire pe care Aimee McPherson o ținea la Templul Angelus. Spre marea lor surprindere, au văzut-o pe fata lor de serviciu, care fusese perfect sănătoasă când o lăsaseră cu două ore mai devreme, şchiopătând acum pe culoarul dintre bănci pe cârje, urcând apoi sus pe platformă, unde s-au făcut rugăciuni pentru ea, fiind „vindecată“! Apoi cu dramatism a aruncat cârjele peste umăr, ducându-se la locul ei şi strigând tot timpul „Aleluia“, spre marea satisfacție a auditoriului, care s-a alăturat, strigând „Aleluia“ şi „Lăudați pe Domnul“ la rândul lor. Asemenea istorii au lăsat o puternică impresie asupra minții mele de copil.

Adevăratul expert în biserica noastră pe vremea aceea în chestiunea penticostalismului locuia la paisprezece mile depărtare în Redlands. Casa lui se afla la o mică distanță de biserica penticostală, ce ocupa mândră colțul unei piețe principale, iar uşile erau adesea lăsate deschise, ca şi când grupul acesta nu se temea să-i lase pe oameni să vadă ce se petrece înăuntru. Odată am avut fericirea, împreună cu alte câteva familii, să-i vizităm pe aceşti prieteni într-o seară când avea loc o „adunare de trezire“ la acea biserică.

„Ați dori să vedeți ce se întâmplă?“ a întrebat gazda.

„Bineînțeles!“ am strigat câțiva dintre noi într-un glas.

„Nu vă apropiați prea mult“, a rostit mama în urma noastră. Ea era destul de familiarizată şi a ales să nu se ducă. „Rămâneți pe trotuar, de unde puteți vedea totul, şi aveți grijă să nu staţi prea mult!“

Era o seară fierbinte de vară şi, firește, uşa de la intrare era deschisă, prilejuindu-ne o vedere excelentă înăunru. Erau oameni pe genunchi în fața altarului, țipând şi rugându-se. Nimeni nu se tăvălea pe duşumea, deşi nu era greu de văzut de ce li se aplica epitetul acesta [*holy rollers*, n.tr.]. S-a auzit o bolboroseală de voci, părându-se că toți se rugau deodată, unii dintre ei strigând. În fundul sălii, o mamă pieptănată ciufulit se străduia să-şi

mângâie fiica ei mică, care plângea isteric, părând că dorea să plece.

Scena aceasta se proiecta întotdeauna în minte, ori de câte ori era pomenit termenul *penticostal* în cursul conversațiilor. Iar eu dădeam din cap cu gravitate, în sprijinul celor spuse despre demonism, isterie şi alienare mentală. Eu eram de pe-acum un expert, deoarece văzusem cu proprii mei ochi imagini de neuitat.

Aşa se face că atunci când Jack Biddle a îndrăznit să mă-ntrebe într-o zi dacă ştiu ce se şopteşte între oameni că şi eu am devenit penticostal, mi-a fost greu să-l iau în serios.

„Ei bine, am auzit nu o dată“, a spus el, „că şi tu te-ai alăturat «mişcării limbilor» şi că participi regulat la întrunirile penticostale, ba chiar că vorbeşti în limbi!“

„Nu-mi pot închipui de ce ar spune unii aceasta!“ am râs eu. „E ceva ciudat, când stai să te gândeşti că niciodată în viața mea n-am participat la o adunare penticostală şi n-am vorbit niciodată în limbi – în fapt, am predicat de mai multe ori împotriva penticostalimului! Trebuie că ți-ai pus aparatul de auzit greşit, de-ai auzit o asemenea poveste!“

El a zâmbit vag, iar eu nu am mai dat importanță conversației.

Într-o seară târziu, Ruth cosea ceva, iar eu îi citeam fragmente din scrierile lui Andrew Murray, când dintr-odată am auzit plânsete şi gemete. Ieşind în grabă pe hol, am fost întâmpinați de Karen, ce se îndrepta spre baie, ținându-şi mâna sub bărbie şi vomând. În timp ce curățam urmele vărsatului, sunete similare s-au auzit din camera lui Jon. L-am găsit în pat vomitând. Karen nu împlinise încă şapte ani, iar Jon tocmai serbase vârsta de patru ani. Ambii au continuat să plângă jalnic, acuzând dureri şi greață. În timp ce Ruth şi cu mine întindeam cearşafuri curate pe pat, m-am hotărât să pun în practică noua convingere. Când am terminat, Ruth întorcându-se cam neliniştită la croşetatul ei, m-am strecurat uşurel în camera lui Karen, îngenunchind lângă patul ei şi luând-o de mână.

„Karen, ştii că Domnul obişnuia să-i vindece pe oameni când era pe pământ?“ Ea a încuviințat uşurel. „Ei bine, iubito, Domnul este chiar aici în casa noastră, deşi nu-L vezi, şi am să-L rog să te vindece. Ai vrea să fac asta?“

Ea a zâmbit şi a dat din nou din cap. Mi-am aşezat mâna pe fruntea ei fierbinte, iar cu cealaltă țineam mânuța ei înfierbântată. Am simțit prezența lui Cristos de parcă S-ar fi aplecat peste pat lângă mine, atingând-o şi El pe Karen. „Doamne, Tu ai spus că ne vom putea pune mâinile peste cei bolnavi, care se vor vindeca. Acum Te rog în numele Tău ca această boală, indiferent ce-ar fi, să fie luată de la Karen. Mulțumesc, Doamne Isuse“.

În timp ce mergeam spre camera lui Jon, mi se părea că Isus mă însoțea pe hol. Jon gemea şi plângea de ți se rupea inima să-l auzi. „Jon, o să-L rugăm pe Domnul să te vindece“, am şoptit eu. Apoi am îngenuncheat lângă patul lui, punându-mi mâinile peste el şi rugându-mă o scurtă rugăciune asemănătoare. Ştiam că Cristos este acolo ascultând şi că va răspunde.

Era probabil ora trei dimineața când m-am trezit şi am mers tiptil în camera lui Karen. Trăgând păturile în jurul umerilor ei, ea s-a trezit, s-a întors şi a spus cu o voce domoală: „Domnul ți-a ascultat rugăciunea! Mă simt mai bine!“

I-am zâmbit în întuneric. „Asta e minunat, dragă“, am spus eu. „Noapte bună“.

„Noapte bună“, a rostit ea în şoaptă, în timp ce am păşit pe hol, îndreptându-mă spre

camera lui Jon. El azvârlise toate păturile în timp ce dormea. Le-am întins la loc, acoperindu-l. El nu s-a mişcat deloc. Dormea dus, fiind ceva neobişnuit de paşnic în respirația sa liniştită şi ritmică.

Dimineața Jon a fost primul la micul dejun. „Cum te simți, bade Jon?“ i-am spus eu. Nu știam niciodată ce avea să răspundă Jon la o întrebare. Într-o zi l-am întrebat ce se va face când va fi mare, iar el a răspuns, pe un ton cât mai apropiat de un mârâit: „Am să fiu un mişel!“ Dar în această dimineață avea o expresie serioasă pe față. M-a privit drept în ochi, spunând: „Tăticule, Dumnezeu ți-a răspuns la rugăciune. Deja mă simțeam mai bine, până ce nu ai terminat să te rogi!“

„Mulțumesc, Doamne“, am spus eu. „Mulțumesc“.

Karen a venit şi ea peste câteva minute, toți adunându-ne în jurul mesei, cu cei doi copii care fuseseră atât de bolnavi înfulecând micul dejun cu o poftă straşnică. După ce am terminat cu timpul de închinare şi părtăşie, Karen s-a dus la clasa întâi, iar Jon la grădiniță, voioşi şi săltând de fericire. Inima mea sălta şi ea.

Cine ar putea să critice aceasta? – m-am întrebat. Negreşit oamenii se vor bucura că Dumnezeu a ascultat acea rugăciune simplă. Dar, în timp ce cu băgare de seamă am împărtăşit ce s-a întânplat cu unii dintre prietenii mei din adunare, se părea că un zid a coborât între noi de îndată ce am pomenit cuvântul „vindecare“. Desigur, ei au fost destul de politicoşi, dat eu am sesizat o nelinişte ce a persisat ca un semn de întrebare în ochii lor, după ce, fâstâcit, am schimbat repede subiectul.

„Sună prea mult ca nişte vraci prin credință” [în engl. *faith healers*, n.tr.] mi-a spus Jack când am discutat asta. „Doar ştii că *Assemblies* nu cred în vindecarea prin credință! Nu e pentru dispensația actuală“.

„Ei bine, dacă nu cred în vindecarea prin *credință*“, am întrebat eu, atunci în ce fel de vindecare cred?“

„Dumnezeu nu mai vindecă în felul acesta în zilele noastre“.

„Dar oamenii din adunarea noastră se roagă pentru bolnavi la întrunirile de miercuri seara. De ce să-L roage pe Dumnezeu să-i vindece pe bolnavi, dacă nu cred că Dumnezeu mai vindecă şi astăzi?“

„Asta e ca răspuns la rugăciune. Desigur, credem că Dumnezeu răspunde la rugăciune. Doar ştii asta! Dar nu ştim dacă e voia Lui sau nu. Nu putem să avem pretenția că Dumnezeu va vindeca, dacă nu este voia Sa“.

„Nu m-am rugat decât pentru copiii mei“, am spus eu. „şi am crezut că faptul că ei au fost vindecați este un lucru de care să ne bucurăm“.

„Dar ai spus că ți-ai pus mâinile peste ei. Asta fac penticostalii şi aceşti falşi vindecători, însă nu este pentru epoca noastră. Tu eşti în mişcarea *Assemblies* de suficientă vreme ca să ştii asta“. Şi, cum se spune, cu asta basta!

Peste câteva săptămâni, un misionar aflat în vizită a petrecut duminica în compania noastră. Cum stăteam cu el Ruth şi cu mine după masă, el a relatat o experiență personală ce mi-a trezit interesul foarte mult. Spatele îi fusese rănit grav într-un accident. După mai multe operații complicate, dar fără succes, medicii i-au spus că nu este nicio speranță de

a îndrepta defectul paralizant şi durerea tot mai mare pe care o suferea. Pe când vizita Noua Anglie [nord-estul Statelor Unite, n.tr.], prietenii l-au rugat să participe la întrunirile conduse de un frate african la o biserică din apropiere, în care erau tămăduiți oameni în fiecare seară.

„Mă temeam“, ne spunea el lui Ruth şi mie, „de ce o să spună oamenii, dacă voi păşi înainte. Şi apoi să presupunem că nu se va întâmpla nimic? Dar când s-a făcut invitația, m-am găsit îngenunchind în fața acestui african. El şi-a pus mâinile peste mine şi s-a rugat o rugăciune atât de simplă şi de scurtă încât aproape am crezut că nu este interesat. Dar de îndată ce a terminat rugăciunea, ceva s-a întâmplat cu spatele meu. Când m-am ridicat, durerea nu mai era! De atunci spatele meu îmi este perfect. Dar nu numai atât, ci înăuntrul meu s-a întâmplat ceva ce nu pot explica. O nouă putere a venit în viața mea, căci, vedeți, el s-a rugat şi ca eu să fiu umplut cu Duhul Sfânt!“

„Asta e minunat!“ am exclamat eu. „Sună întocmai ca în Cartea Faptelor Apostolilor! Orice creştin ar fi încântat să audă una ca asta!“

Ruth şi cu mine aştemptam nerăbdători să auzi continuarea relatării, însă el tăcea. O expresie de tulburare s-a lăsat peste frumoasele-i trăsături. „Aşa am crezut şi eu“, a continuat el. „Dar prima oară când am împărtăşit aceasta cu un presbiter la una din adunările noastre din Răsărit, acesta m-a avertizat că dacă voi lăsa să se afle aceasta, e foarte probabil că Frații mă vor da afară din grupul lor!“

„Dar de ce?“ a întrebat Ruth.

„Deoarece ei cred că a-ți pune mâinile peste cineva este o practică penticostală. Desigur, şi apostolii au procedat aşa, dar nu este potrivit pentru epoca actuală. Nu ştiu cum se face, dar avem o frică irațională de penticostalism…“

„Eu cred că avem o frică de puterea lui Dumnezeu!“ am intervenit eu. „Or fi poate şi unii şarlatani; şi nimic nu se-ntâmplă dacă nu are loc un transfer de bani din partea auditoriului către buzunarele lor bineumflate. Dar tu ai fost vindecat! Nu-i pot înțelege deloc pe Frați reacționând la un miracol al lui Dumnezeu ca şi când ar fi lucrarea Satanei!“

„Miezul întregii controverse pare să implice umplerea cu Duhul Sfânt“, a răspuns el. „Unii oameni o numesc botezul în Duhul. Nu mă preocupă atât de mult terminologia, dar aş dori ca orice creştin să accepte această experiență de la Dumnezeu. De când a avut loc acea întâlnire cu Duhul Sfânt, Cristos a devenit atât de real pentru mine încât viața mi s-a schimbat. Şi totuşi mă tem să împărtăşesc aceasta cu prietenii mei cei mai apropiați de teamă să nu fiu excomunicat!“

Relatarea lui a stăruit în mintea mea săptămâni de-a rândul. Am început să devin conştient că adevărata cheie la creştinismul real al Noului Testament a fost umplerea cu şi împuternicirea de către Duhul Sfânt. Cristos le spusese ucenicilor Săi că acesta era punctul esențial al misiunii lor pe pământ. Ce ciudat atunci ca acesta să fi devenit punctul de maximă controversă între creştinii sinceri! N-am înțeles de ce este aşa. Dar doream să ştiu; şi [în plus] doream să fac ceva cu privire la aceasta.

Către sfârşitul primăverii anului 1963, am primit un telefon la biroul meu de la Kathy, una din femeile care frecventau West Valley Bible Chapel. Ea mi-a relatat un incident înfricoşător, cum soțul ei, Roger, care nu era credincios, implorase ajutorul lui Dumnezeu.

Când s-a terminat convorbirea, am ştiut că Dumnezeu va folosi nevoia lui Roger pentru a trezi adunarea din letargia ei.

Aceasta a fost miercuri după amiază. Obişnuitul serviciu de la mijlocul săptămânii pentru rugăciune şi studiul biblic la Capelă era programat să aibă loc în seara aceea. Numai că seara aceea urma să fie neobişnuită. Cristos părea să-mi spună: „Va fi o adevărată adunare de rugăciune deseară, cum n-a cunoscut West Valley niciodată – iar tu o să ajuți să se întâmple!“

„Doamne, de ce mă rogi Tu pe mine?“ am lăsat să-mi scape cuvintele rostite cu voce tare, stând în mijlocul podelei, în fața biroului cu brațele deschise într-un gest de protest. „Eu nu mai vreau să am necazuri! În plus, nimeni nu mă va asculta. Deja ei cred despre mine că mi-am pierdut mințile!“

M-am întors şi am continuat să mă plimb prin încăpere, luptându-mă cu această convingere lăuntrică, încercând să-mi spun că Dumnezeu nu-mi vorbea, de fapt, mie, ci doar îmi imaginam. Dar, oricum, ce mă făceam? Întâlnirea fusese programată. Unchiul meu John, care fusese un evanghelist ambulant între frați toată viața sa, stătea la noi, urmând să vorbească la adunare în seara aceea. Oare cum se mai putea schimba asta? Dar n-am putut scăpa de convingerea lăuntrică nestrămutată ce-mi spunea ce să fac. Acesta va fi începutul unui lucru nou la West Valley Bible Chapel.

Sosind acasă de la lucru, m-am dus direct în camera unchiului meu şi i-am spus că n-o să predice la întrunirea din seara aceea. Unchiul John a fost prea surprins să facă altceva decât să se fie de acord cu laconica mea explicație. Apoi l-am sunat pe Dennis, care era recunoscut ca presbiterul de frunte, spunându-i despre telefonul primit în după amiaza aceea şi despre nevoia urgentă ca întreaga adunare să se roage pentru Roger cum nu neam rugat nicicând până atunci.

După cântarea comună de deschidere, Dennis a privit în direcția mea, zicând că am ceva chestiuni foarte importante de împărtăşit. Am vorbit despre incidentul descris de Kathy, cum Roger părea să fie sub influența unei puteri ce-l depăşea, strigând cuprins de agonie către Dumnezeu să-l ajute. Apoi am început să deschid Biblia la text după text, arătând puterea lui Dumnezeu pe care noi, creştinii, suntem meniți s-o experimentăm – mai mult decât suficient pentru a face față nevoii lui Roger!

Deodată am fost întrerupt de socrul femeii care murise de cancer câteva luni mai devreme. El s-a opus foarte puternic oricărui gând că ar trebui să trăim şi astăzi în experiența aceluiaşi creştinism dinamic pe care l-au etalat primii ucenici. De bună seamă, un om cu anii mei îndelungați petrecuți în sânul Fraților ştia că „semnele şi minunile“ au încetat! Adunarea părea să degenereze într-o ceartă, când socrul lui Dennis a sărit în picioare şi a început dintr-odată să se roage cu o voce tare ce îneca logica pe care încercam s-o forțez asupra oponentului meu. La început, rugăciunea lui a fost o predică îndreptată asupra mea, cu efectul că noi am vorbit destul, iar dacă trebuia să ne rugăm, atunci era timpul să începem! Am simțit mustrarea Domnului prin acest scump frate. Apoi, începând să se roage serios pentru Roger, un special, aproape tangibil, simț al prezenței lui Dumnezeu a părut să se aşeze asupra noastră.

Pe neaşteptate, Geoge Rake, unul dintre presbiteri, s-a dus cu curaj în față şi a început

să mărturisească resentimentul care-l nutrea împotriva lui Dennis. George şi Dennis fuseseră parteneri la Woodland Hills. Dar ei şi-au dizolvat parteneriatul, George mutându-se de cealaltă parte a oraşului, unde a deschis un nou birou. Nimeni nu ştia de ce. George a relatat acest fapt şi apoi, cu glasul sugrumat de emoţie, a spus: „Am fost ros de resentimente şi gânduri de amărăciune faţă de Dennis şi faţă de voi toţi, care sunteţi fraţii şi surorile mele în Cristos“.

Cuvintele sale au căzut cu forţa unei explozii asupra noastră. Ca şi când cineva ar fi aprins un generator uriaş, încăperea a fost cuprinsă de o forţă ce ne depăşea pe toţi. Lacrimi au început să curgă fără jenă, până când se părea că au să izbucnească cu dragoste şi înţelegere pentru Roger, care nu era prezent. O rugăciune se încăleca peste cealaltă, iar alţii s-au ridicat să se roage de două sau de trei ori. Niciodată nu am auzit să se roage oamenii cu atâta pasiune, realitate şi spontaneitate! Era un duh de credinţă în încăpere cum n-am mai simţit niciodată într-o întrunire de rugăciune, ca şi când credeam că Dumnezeu ascultă şi va răspunde la cererea noastră.

Apoi, în mod abrupt, rugăciunile au încetat, o tăcere profundă cuprinzând grupul. Am stat cu toţii într-o tăcere spontană, inexprimabil de solemnă. În cele din urmă, am început cu grijă să cânt uşurel un refren simplu şi, unul câte unul, s-au alăturat şi alte voci cu mine, până ce sala a răsunat de o melodioasă cântare.

Cred că răspunsul e pe drum.
Cred că Domnul mi-a auzit rugăciunea.
Nu vă piedeţi încrederea, spune Domnul.
Acum doar prin credinţa în El eu stau!
Încrezându-mă pe promisiunea Lui, *eu cred!*

Am cântat cu râvnă şi intense sentimente de două sau de trei ori, apoi deodată toţi au tăcut. O prezenţă tainică părea să plutească în cameră. Mi-a amintit despre experienţa care i-am relatat-o lui Jack – aproape dacă îndrăzneam să privim în sus, L-am fi văzut pe Domnul. Minutele treceau şi nimeni nu se-ncumeta să se mişte de la loc.

În cele din urmă, am început să ne uităm pe furiş unul la altul, întrebându-ne de ce stăteam acolo atât de liniştiţi şi îndelung răbdători. Când, în fine, ne-am ridicat în picioare şovăitor la început, încăperea s-a umplut de o iubire şi de o bucurie cerească, încât toţi am respirat adânc, plutind dintr-o îmbrăţişare într-alta, râzând şi plângând în acelaşi timp.

Căldura iubirii care dă peste margini era pretutindeni. Zidurile se prăbuşiseră. Ochii multora erau plini de lacrimi şi o sinceritate şi seriozitate în conversaţiile care se purtau ici şi colo prin sală. Ştiam că Dumnezeu făcuse ceva neobişnuit – cu toţii împărtăşind o fermă convingere că Domnul a auzit, într-adevăr, şi va răspunde rugăciunilor noastre pentru Roger.

L-am văzut pe Dennis îmbrăţişându-l pe George. Cum ieşeau pe uşă afară, ţinându-se unul de altul, l-am auzit pe Dennis spunând: „George, dă-mi voie să-ţi spun că orice resentimente vei fi avut tu faţă de mine sunt nimic pe lângă ce-am simţit eu faţă de tine!“ şi s-au îmbrăţişat într-o minunată împăcare pe care numai Dumnezeu putea s-o realizeze.

Acelea au fost zile pline de atâta soare şi bucurie, încât a trebuit să-mi impun să mă duc la culcare seara. Simțeam că arde înlăuntru flacăra pasiunii atotmistuitoare de a-L cunoaşte pe Cristos şi de a-L face cunoscut. După ce mă rugam până la ora două dimineața, mă sculam dis-de-dimineață să petrec încă vreo câteva ore în rugăciune şi în studiul Cuvântului lui Dumnezeu, înainte de a trebui să plec la birou. Fiecare dimineață aducea o nouă desfăşurare a planului lui Dumnezeu şi farmecul de a vedea cum Duhul Sfânt schimbă vieți.

Însă unii dintre Frați se simțeau înfricoşați de mişcările supranaturale ale trezirilor. Neştiut de mine, eu devenisem subiectul bârfelor, etichetat drept un fanatic, a cărui prezență devenea tot mai îngrijorătoare pentru cei care-mi fuseseră cei mai buni prieteni. Se răspândise istoria că eu credeam în „vindecarea prin credință, întocmai ca penticostalii“; că mi-am pus mâinile peste copii, rugându-mă pentru ei ori de câte ori erau câtuşi de puțin bolnavi – ce mai încolo-încoace, că am devenit un penticostal get-beget! Iar printre Frații Plymouth a fi numit un ucigaş sau un adulter este nimica toată în comparație cu aceste „delicte“ grave!

Ruth începea să audă unele din zvonuri şi încerca să poarte singură povara pe care unele din cele mai urâte poveşti o plasau asupra ei.

Nimeni nu s-au obosit însă să verifice cu mine dacă bârfa despre presupusele practici oculte erau adevărate. Cei mai mulți Frați aveau o irațională oroare față de orice lucru penticostal, încât era mult mai uşor să accepți zvonurile decât să înfrunți perspectiva periculoasă şi înfricoşată a unei anchete, ce nu făcea altceva decât să promită şi mai multe detalii insalubre.

Neştiind nimic despre asta, prietenul meu apropiat Dennis, împreună cu un număr de alți presbiteri de frunte din sudul Californiei, au început să discute chestiunea despre cum aş putea să fiu cel mai uşor şi fără scandal exclus din rândul adunărilor de frați.

CAPITOLUL TREISPREZECE

În sfârşit vinovat!

Cruciada Billy Graham din Los Angeles, pe care o aşteptasem de multe luni, a început în acel august. O emoţie irezistibilă părea să-mi dea ghes în lăuntrul meu, păşind pe stadion în acea primă seară. Corul tocmai începuse să cânte, umplând văzduhul din jurul meu cu melodia tematică ce a fixat tonul întrunirii din seara aceea. Cuvintele ei exprimau atât de minunat acel botez în Duhul pe care îl experimentasem cu doar opt luni înainte:

Duhule al lui Dumnezeu, cobori peste inima mea;
Înţarc-o de pământ, şi prin toate impulsurile treci,
Opreşte-te la slăbiciunea mea, Tu, Atotputernice,
Să Te iubesc cum se cuvine!

Învaţă-mă să Te iubesc cum Te iubesc îngerii Tăi,
Cu o singură pasiune umplând fiinţa-mi!
Botezul porumbelului descins din cer –
Inima mea un altar, iar iubirea Ta flacără să-mi fie!

Textul din Scriptură a fost din Isaia, capitolul unu. Am simţit puterea de convingere a Duhului Sfânt, cuvintele acestea parvenindu-mi prin difuzoare părând să sufle peste noi, cum adia briza peste întregul Coliseum dispre vest.

Ascultaţi, ceruri, şi ia aminte, pământule, căci Domnul vorbeşte: Am hrănit şi am crescut nişte copii, dar ei s-au răsculat împotriva Mea.

Boul îşi cunoaşte stăpânul şi măgarul cunoaşte ieslea stăpânului său, dar Israel nu Mă cunoaşte, poporul Meu nu ia aminte la Mine. Vai, neam păcătos, popor încărcat de fărădelegi, sământă de nelegiuiţi, copii stricaţi! Au părăsit pe Domnul, au disprețuit pe Sfântul lui Israel. I-au întors spatele...

Ce-Mi trebuie Mie mulţimea jertfelor voastre? Nu mai aduceţi daruri de mâncare nefolositoare, căci Mi-e scârbă de tămâie! Nu vreau luni noi, Sabate şi adunări de sărbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea! Urăsc lunile voastre cele noi şi praznicele voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi. Când vă întindeţi mâinile, Îmi întorc ochii de la voi; şi oricât de mult v-aţi ruga, n-ascult, căci mâinile vă sunt pline de sânge! Spălaţi-vă deci şi curăţiţi-vă!

Veniţi totuşi să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâ-

zul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roşii ca purpura, se vor face ca lâna.

De veţi voi şi veţi asculta, veţi mânca cele mai bune roade ale ţării; dar de nu veţi voi şi nu veţi asculta, de sabie veţi fi înghiţiţi, căci gura Domnului a vorbit.

Mesajul a fost transmis cu o claritate, simplitate şi putere extraordinară. Apoi Billy a lansat invitaţia celor care erau gata să-şi predea viaţa în mâinile lui Dumnezeu să vină în faţă, ca o declaraţie publică a pocăinţei şi credinţei lor în Cristos ca Salvator şi Domn. Mi-am îngropat faţa în mâinile mele, rugându-mă fierbinte. Curând am auzit un vuiet ciudat venind din toate părţile stadionului. Oprindu-mă să ascult, zgomotul s-a amplificat şi a crescut, până când s-a părut că o armată mărşăluia pe culoare, până pe peluză. Mi-am deschis ochii, privind uimit. Oamenii veneau de pretutindeni, umplând stadionul. Da, Los Angeles răspundea invitaţiei!

În calitate de consilier, am avut privilegiul să stau de vorbă cu câţiva dintre cei care au venit în faţă în fiecare seară; şi a fost destul de târziu când am ajuns acasă. Nu se punea problema să merg la culcare fără să petrec mai întâi câteva ore în rugăciune. Într-o seară, după ce ne-am întors de la Cruciadă, iar familia s-a dus sus să se culce, am deschis o nouă carte pe care tocmai o cumpărasem, aşteptându-mă să răsfoiesc vreo câteva pagini, înainte de a îngenunchea să mă rog. Cartea era *Cruce şi pumnal*, de Dave Wilkerson. S-a dovedit atât de fascinantă încât n-am putut s-o pun jos.

Istoria era palpitantă şi intrigantă, dar era ceva ce depăşea interesul de a afla ce se întâmplă în continuare, ce m-a determinat să întorc pagină după pagină. Povestea lui Wilkerson se desfăşua atât de minunat, pas cu pas, încât era greu să cred că Dumnezeu nu-l călăuzise pe cărarea pe care i-o pregătise. Cu fiecare capitol ce-l parcurgeam, am simţit o legătură tot mai intimă cu autorul, părând cumva că îndrumarea lui Dumnezeu în viaţa sa era ciudat de înrudită cu ceea ce se petrecuse într-a mea, deşi detaliile experienţelor noastre erau total diferite. Îndărătul evenimentelor în mijlcul bandelor din New York, cum întorceam pagină după pagină până spre dimineaţă, am auzit ecoul promisiunii lui Dumnezeu: „În zilele de pe urmă, Eu voi turna Duhul Meu peste orice făptură". Era o promisiune care credeam că avea să fie tot mai importantă pe care s-o înţeleg în legătură cu evenimentele ce se vor petrece într-un ritm accelerat în toată lumea în anii din viitorul apropiat.

Şapte săptămâni de tabere pentru tineret fuseseră programate pentru vara anului 1963 de către Southern California Assemblies. În calitate de decan al consilierilor, am mers cu maşina în munţi în fiecare duminică după masa în timpul verii pentru a vedea dacă toţi consilierii au sosit la faţa locului, întâlnindu-mă cu ei în vederea orientării şi a unor instrucţiuni de ultimul moment. Spre mijlocul Cruciadei Graham, am fost abordat într-o după amiază la Verdugo Pines de către Jack Bourbonnais, un prieten vechi care era unul dintre presbiterii din adunarea mea din Riverside, unde îmi petrecusem primii optsprezece ani din viaţă.

„Dave, am auzit peste tot în sudul Californiei că te-ai făcut penticostal", a spus el. „Este adevărat?"

Şi m-a privit atent în ochi, iar eu mi-am tras răsuflarea. Stinghereala m-a făcut să mi se roşească obrajii. Zvonul acesta atinsese asemenea proporţii încât nu mai era posibil să-l neglijez cu un râs.

Toată viaţa considerasem un penticostal a fi întruparea supremă a doctrinei false, un om aliat cu duhurile înşelătoare. Voiam să pun capăt acestor zvonuri odată pentru totdeauna, înainte ca ele să-mi distrugă reputaţia cu totul.

„Nu-mi pot imagina cum a putut un asemenea basm să se răspândească!" am protestat eu. „Niciodată nici măcar n-am păşit într-o biserică penticostală în viaţa mea! Nu-mi amintesc de vreun penticostal pe care să-l cunosc. Cât priveşte vorbirea în limbi, asta e absurd! N-am vorbit în limbi niciodată, şi nici n-aş şti ce e aia, chiar de aş vorbi".

El a părut mult uşurat, spunându-mi că a fost sigur că nu e adevărat. Cerându-şi scuze chiar pentru faptul de a mă fi-ntrebat, el mi-a explicat că presbiterii nu-şi puteau permite să fie prea neglijenţi cu privire la un lucru atât de periculos ca această „vorbire în limbi", ce părea să se răspândească precum ciuma!

Am dat din cap în timp ce vorbea, dar am simţit o jenantă rezistenţă de a mă alătura acestei nediscriminantei critici în masă a tuturor penticostalilor. Lucrul acesta mi s-a părut ciudat, întrucât îi denunţasem chiar eu de atâtea ori înainte. Însă cartea aceea pe care tocmai o teminasem de citit – ei bine, nu se spunea acolo că Dave Wilkerson făcea parte din Adunările lui Dumnezeu, una din grupările penticostale? Era de neconceput să condamn un om de care Dumnezeu în mod clar Se folosea să salveze drogaţi şi membri ai bandelor dint-o viaţă de deznădejde şi crimă. Voiam să menţionez aceasta lui Jack, dar nici n-am apucat să-mi deschid gura, că un val de frică la perspectiva că mi-aş putea pierde prietenii şi poziţia printre Fraţi m-a cuprins pe dată. În loc de asta, i-am spus ce bucuros eram că a venit direct la mine să afle adevărul, şi ce ciudat se părea că nimeni nu era dispus să facă aşa. I-am strâns mâna şi m-am urcat în maşină, sinţind un vag sentiment de nelinişte şi nesinceritate.

„Am să pun capăt acestor zvonuri, cel puţin în Riverside", mi-a spus el, în timp ce dădeam înapoi între doi falnici copaci *ponderosa*, spre drumul neasfaltat ducând la tabără.

Conducând de acolo, m-am simţit îngrijorat şi nefericit cu mine însumi. În timp ce citeam *Crucea şi pumnalul*, nu mi-a trecut deloc prin gând că Dave Wilkerson era el însuşi penticostal! Acum că faptul acesta începuse să circule în mintea mea, eram de-a dreptul încurcat. O viaţă întreagă de prejudecată m-a izbit în faţă, bătându-şi joc de mine cu realizarea subită că se bazase pe acelaşi fel de mărturii false ce inspirase zvonurile despre presupusa mea asociere cu penticostalii. M-am simţit condamnat că gândurile mele fuseseră atât de aprige ani de-a rândul împotriva unor oameni, despre care, recunoşteam, nu cunoşteam aproape nimic. Poate că în justiţia lui Dumnezeu, m-am gândit, că prietenii mei mi se împotriveau acum cu aceaaşi prejudecată nefondată pe care şi eu am întreţinut-o ani de-a rândul împotriva altora.

Să fi fost prejudecata mea la adresa penticostalilor motivul pentru care disprețuiam darul limbilor? Nu spune oare Biblia că limbile sunt ultimul dintre daruri? Poate nu în atâtea cuvinte, dar implicaţia era acolo – iar Biblia spune că trebuie să căutăm cele mai bune daruri. În timp ce maşina cobora drumul abrupt şi şerpuitor de pe munte, lăsânde

în urmă liziera pădurii, un fragment minuscul dintr-o idee s-a strecurat în mintea mea, anume că ar fi puțin arogant să dorim cele mai bune daruri, până ce nu le-am experimentat pe cele inferioare. Nu, asta nu era neapărat adevărat, deşi se părea logic, am decis, şi am alungat ideea, încercând să-mi şterg subiectul din minte.

Cum se înscria maşina în ultima curbă pe lînga porțiunea dreaptă de drum ce coboară cu amăgitoare repeziciune spre albia plată a deşertului, soarele apunea în strânga mea, iar arborele *yucca* şi cactuşii uriaşi îmbrăcau forme misterios de frumoase în lumina moale a amurgului. Mi-am făgăduit că atitudinea mea față de penticostali avea să se schimbe. Nu voi mai spune niciodată vreun lucru la adresa lor care nu era adevărat. Ba încă aş putea să fiu dispus să vorbesc în limbi, indiferent ce însemna aceasta, dacă era voia lui Dumnezeu. Dar numai dacă era voia Lui. *Şi acesta*, mi-am promis, *este ultimul gând pe care-l voi acorda acestui subiect*.

Două nopți mai târziu eram pe genunchi în rugăciune după întrunirea Cruciadei Billy Graham. Să fi fost ora două dimineața, când prezența lui Cristos părea să umple odaia, iar căldura şi tandrețea iubirii Lui m-a copleşit. Inima părea să-mi salte de bucurie ca răspuns, o iubire pe care voiam să mi-o exprim adecvat, dar cuvintele mele erau atât de sărace în atmosfera cerului ce umplea camera. Deodată am simțit că am spart o nouă barieră într-o nouă regiune de comunicare, căci inima mea răspundea la dragostea lui Cristos într-o intens de intimă şi satisfăcătoare părtăşie.

Atunci am devenit conştient de cuvintele stranii pe care le rostea vocea mea într-o limbă pe care n-o puteam înțelege! Destul de ciudat, mi se părea lipsit de importanță faptul că mintea mea nu putea pricepe. Duhul meu era în comunicare cu Duhul lui Dumnezeu. *Ştiam* că aşa este, or asta era tot ce conta! Pe măsură ce această comunicare curgea de la duhul meu către Duhul Său, am ascultat cu uimire o limbă indescriptibil de frumoasă ce curgea fără efort şi curgător de pe buzele mele.

Suna atât de cerească, şi-mi amintesc că m-am mirat de faptul că nu eu eram acela care formam cuvintele, ci buzele mele se mişcau singure fără o direcție conştientă din partea mea, după câte se pare nu ca răspuns la creierul meu, ci ca la un cântec de iubire ce-l intona inima mea în cinstea lui Dumnezeu. Aceste gânduri mi-au trecut prin mintea mea doar fugitiv; apoi am devenit pierdut în bucuria acestui nou dar de exprimare, care-L iubea pe Dumnezeu şi primea dragostea Sa într-un fel ce nu-l mai cunoscusem niciodată. Nu a fost nici o cunoştiință de timp în această experiență, dar trebuie să fi durat un timp îndelungat. În fine a luat sfârşit tot atât de subit cum începuse, eu ridicându-mă în picioare destul de năucit.

Deci asta e, m-am gândit. *E minunat! Dar de ce mi s-a întâmpat mie? A venit atât de brusc şi fără niciun efort! Nu o căutam, şi nici nu mă gândeam la ea*.

Experiența fusese atât de sacră şi de intimă încât am ştiut că va trece mult până când mă voi simți în largul meu să-i relatez lui Ruth sau altcuiva. Şi totuşi, toți cei care au avut această experiență de care acum m-am făcut vinovat se presupunea că deveneau mândri şi se lăudau cu ea. M-am întrebat cu privire la acest aparente contradicții ale teoriilor populare pe care le-am auzit din copilărie.

Mai mult decât oricine altul pe care-l întâlnisem la CBMC din North Hollywood, Al m-a impresionat ca un om care era cu adevărat umplut cu Duhul Sfânt. Al mi-a lăsat impresia că e un om umplut cu Duhul Sfânt. Era la el o smerenie altuistă, o dragoste plină de compasiune şi o seriozitate, o încredere liniştită şi o putere. Cu consecvenţă, zi de zi, vecinii, cunoştinţele din lumea de afaceri, autostopiştii, băieţii care jucau fotbal în parc, oameni din orice situaţie imaginabilă era atraşi la Cristos prin viaţa abundentă şi simplele cuvinte de credinţă şi adevăr. Când a vizitat dejunul organizat de filiala CBMC din Beverly Hills la câteva zile după vorbirea mea în limbi, l-am rugat dacă poate să-mi acorde câtva timp să discute cu mine. Ne-am deplasat cu maşina câteva străzi, parcând într-una din aleile umbroase ce dau în Wilshire.

„Cumva, Al", am spus eu, „simt o foame să cunosc când şi cum ai primit plinătatea Duhului Sfânt. Vrei să-mi spui?"

Al mi-a relatat cum el şi soţia sa Betty fuseseră „membri de duzină" într-o biserică în care nu mai era considerat inteligent să tratezi Biblia ca pe revelaţia inspirată de la Dumnezeu. Pe Isus Îl considerau ca un mare învăţător moral, asemenea lui Confucius sau Buda, însă luau naşterea din fecioară şi învierea ca mitologie. El era un inginer electronic, care credea că minunile sunt incompatibile cu ştiinţa. Dar predicile stimulante din punct de vedere intelectual ale păstorului nu reuşiseră să umple un gol profund pe care Betty şi Al ambii îl simţiseră în inima lor.

Această foame îi făcuseră să studieze ei singuri Noul Testament. În cursul acestui proces, s-au convins că Isus din Nazaret a fost mai mult decât un filozof moral, mai mult decât un profet – că El a fost ceea ce pretindea a fi, „calea, adevărul şi viaţa". Ei credeau că Isus murise pentru păcatele lor şi o nouă recunoştinţă pentru dragostea Lui a început să le umple inimile. Cristos le-a dovedit că este viu astăzi intrând în viaţa lor, aducând pace şi o profundă asigurare că păcatele le-au fost iertate şi că El avea un destin pentru ei.

Într-o noapte soţia lui Al s-a trezit dintr-un somn adânc rugându-se într-o limbă ciudată ca niciuna pe care o auzise, iar inima ei părea să explodeze cu o nouă dragoste pentru Dumnezeu. Cristos i s-a părut deodată atât de real şi de personal ei, iar dorul din inima ei după mai mult din El a găsit satisfacţie în comunicarea intimă pe care această nouă limbă părea s-o exprime. La scurt timp după aceea, Al a avut aceeaşi experienţă, împreună ei începând să vadă emoţionante lucruri întâmplându-li-se. Vieţile lor au părut ridicate la o nouă dimensiune de iubire şi bucurie. Domnul a început să-i folosească de martori ai învierii Lui, iar prin ei, şi alţii din biserica lor şi-au deschis inimile Cristosului Înviat.

Nu a trecut mult până ce ei au fost făcuţi să se simtă că nu sunt bineveniţi de către păstor şi conducătorii bisericii, care păreau să-şi dea seama că instituţia organizată îşi va pierde autoritatea şi scopul dacă membrii săi experimentau relaţia personală dinamică cu un Cristos viu pe care o trăiau şi o împărtăşeau Al şi Betty cu toţi cei care priveau viaţa lor şi ascultau mărturia dragostei şi bucuriei ce părea să izbucnească în clocot din lăuntrul lor de fiecare dată când aveau prilejul să vorbească despre Isus.

Descoperind că mai erau şi alţi creştini din afara bisericii lor, care-L cunoşteau pe Cristos personal, Al şi soţia lui s-au apropiat de părtăşia evanghelicilor care credeau cu adevărat că Biblia este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu şi care păreau să cunoască mai

mult din doctrina Scripturii decât ei. Nici Al, nici Betty nu auziseră despre vorbirea în limbi, şi niciunul din ei nu citise în Biblie despre existența acestui fenoment printre primii creştini. Din această pricină, ei au împărtăşit cu precauție experiența lor cu câțiva creştini evanghelici cu care se cunoscuseră. Al şi Betty sperau că aceşti noi prieteni, care păreau a fi atât de experți în cunoştințe biblice, vor putea să le ofere o explicație a acestui ciudat limbaj al rugăciunii şi transformarea care intervenise în viața lor.

Când colo, mi-a relatat Al cu tristețe, ei au întâmpinat opoziție şi persecuție din partea acestor evanghelici, care a fost cu mult mai persistentă şi mai intensă decât orice li se întâmplase în fosta lor biserică. Se părea că o teamă isterică înconjura subiectul vorbirii în limbi, iar oamenii vorbeau în tonuri grave ca şi când se răspândea pretutindeni ca un incendiu ce scăpase de sub control. Când Al şi Betty nu au luat în seamă freneticile avertismente să înceteze această practică în viața lor particulară, ei au fost excluşi din organizația evanghelică, pierzându-şi mulți dintre noii lor prieteni.

În lunile care au urmat, aveam să cunosc literalmente zeci de persoane din diferite confesiuni, care, asemenea lui Al şi Betty, fără să ia contact cu cineva de convingere penticostală, şi independent unul de altul, au fost suprinşi de această limbă nouă, care le dădea prilejul să exprime o dragoste divină ce părea să-i umple de bucurie şi putere. Şi aproape în fiecare caz, botezul în Duhul a fost urmat de înțelegeri greşite, acuzații false, ba chiar şi excomunicări din partea acelora care pretindeau că sunt prea bine ancorați în doctrină pentru a crede că minunile mai sunt valabile şi astăzi.

Aureola de mister şi fărădelege care părea să înconjoare acest fenomen m-a tulburat mult. Dar cel mai mult am fost tulburat de durerea pe care ştiam că Ruth o resimte, fără să mărturisească, precum şi ruptura pe care o sițeam uneori crescând între noi, din pricina bârfelor persistente şi presiunilr din partea prietenilor care erau hotărâți s-o facă să declare pe ce poziție stătea în chestiunea vorbirii în limbi. Oare nu o deranja faptul că soțul ei devenise unul din acei groaznici penticostali?!

CAPITOLUL PAISPREZECE

O mutare stranie

Ne apropriam de terminarea noului nostru cămin în acele zile, aflat cam cu cinci mile mai aproape de biroul meu, într-un cartier de case scumpe. Planurile arhitectului, în acord cu locația, reclamau o casă ce valora cel puțin de trei ori pe cât făcea casa în care locuiam – or, asta îmi deranja conştiința. În schimul unei reduceri a prețului terenului, semnaserăm un acord să terminăm construcția casei până la o anumită dată. Nu era chip să ne călcăm angajamentul, dar, pe măsură ce progresa construcția, am devenit tot mai hotărât să nu trăiesc într-o casă atât de scumpă. I-am spus Domnului în rugăciune de mai multe ori că eram dispuşi să ne mutăm într-un cort în Arabia sau o colibă în Africa – dar nu putea fi voia Lui să ne mutăm într-unul din cartierele acelea exclusive din valea San Fernando!

De când îl descoperisem pe Andrew Marray, devorasem scrieri creştine într-un ritm incredebil. Cărți scrise de A. W. Tozer, F. B. Meyer, Charles Finney, Torrey, Simpson, Redpath şi Ravenhill m-au afectat adânc. Dar următorul după Andrew Murray, omul ale cărui scrieri avuseseră cea mai profundă influență asupra vieții mele, a fost William Law, fără discuție una din cele mai strălucite minți din toată literatura vestică.

Murray l-a citat adesea, ceea ce mi-a stârnit curiozitatea şi mi-a creat o puternică dorință de a-l citi eu însuşi pe William Law. Spre marea mea bucurie, una din cele mai renumite cărți ale lui Law fusese republicată după mulți ani. Cu ocazia primei ediții tipărite în anul 1729, intitulată *A Serious Call to a Devout and Holy Life* [O chemare serioasă la o viață devotată şi sfântă], zguduise lumea occidentală, schimbând viețile unor bărbați faimoşi ca John şi Charles Wesley.

Am cumpărat un exemplar într-o dimineață când mă îndreptam spre seviciu. Luând-o cu mine la birou, am deschis-o de îndată ce m-am aşezat la masă, gândindu-mă că voi răsfoi câteva pagini, înainte de a mă apuca de lucru. De la prima propoziție am fost copleşit de forța de penetrare a conceptelor lui William Law. Încă înainte de a termina de parcurs două pagini, căzusem deja pe genunchi să mă rog, puternic mişcat de logica imbatabilă a acestui om al lui Dumnezeu:

> Nu există nimic înțelept sau sfânt sau drept decât voia perfectă lui Dumnezeu. Întreaga natură a virtuții constă în conformarea la voința lui Dumnezeu; întreaga natură a păcatului decurge din ea. Fie că este cea mai glorioasă ființă îngerească, fie cea mai de jos dintre târâtoare, toată creația este supusă aceleiaşi voi a lui Dumnezeu care a proiectat şi planificat funcțiile sale. Prin urmare, dacă te vei dovedi a nu fi un rebel față de ordinea creației, trebuie să acționezi ca acele ființe deopotrivă de deasupra şi dedesubtul tău: să nu dorești nimic, decât în măsura în care crezi că este voia lui Dumnezeu.

Să te consideri a fi o ființă care nu are altă treabă în lume decât aceea care îți cere Dumnezeu să fii: să nu ai nicio dorință, să nu cauți nicun fel de motivație egoistă, ci să umpli acel loc şi să îndeplineşti acel rol pe care l-a rânduit plăcerea Divină. A crede că eşti al tău însuți sau la dispoziția ta este la fel de absurd cum e a crede că te-ai creat singur.

Este la fel de sigur că nimic nu i se întâmplă copilului ascultător şi încrezător al lui Dumnezeu la întâmplare, precum faptul că lumea însăşi nu a fost creată prin accident. Dacă suntem îndreptățiți să credem că «Dumnezeu este dragoste», nu putem ține noțiunile noastre de conformare şi resemnare în fața voii divine prea sus. Într-adevăr, nu ne putem odihni mulțumiți de asigurarea deplină că nimic nu răneşte şi nu ne distruge decât acea libertate de alegere pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu. Alege orice viață în afara vieții lui Dumnezeu şi a cerului, şi ai să constați că ai ales moartea.

Iată convingerea pe care Dumnezeu mi-o săpase în inimă cu luni înainte – şi pe care William Law a exprimat-o cu o claritate şi putere care mie mi s-au părut minunate. O, dacă biserica ar lua în seamă acest mesaj, negreşit trezirea ar izbucni peste tot în America! M-am sculat de pe genunchi şi am ridicat receptorul, formând numărul de telefon al lui *Valley Book and Bible Store*.

„Bill, acea carte de William Law este nemaipomenită! Toți ar trebui s-o citească! Trebuie să-i faci reclamă în rândul clienților. Vreau încă douăzeci şi cinci de exemplare cât mai curând le poți obține!“

Ca niciun alt autor pe care l-am citit vreodată, William Law a desluşit în scrierile sale în dealiu, cu o logică de necombătut, tocmai ce a însemnat predarea mea lui Dumnezeu cu optsprezece luni înainte în viața zilnică. Ca urmare a citirii cărții *O chemare serioasă*, s-au produs schimbări în viața mea pe care nu visam să le văd cu numai câteva luni mai înainte. De pildă, acea casă pe care o ridicam, ce i-a nedumerit pe copii atât de mult – ei bine, nu ne era destinată nouă să locuim în ea. *A Serious Call to a Devout and Holy Life* îmi clarificase lucrul acesta pentru totdeauna! Erau atâția oameni pe lume care nu posedau casă, încât nu mă mai puteam împăca să trăiesc într-una deloc – oricum, nu de proporțiile şi costul acesteia! Desigur, o vom vinde, dându-I profitul Domnului!

Am listat această nouă casă de vânzare când încă era în faza de „la roşu“ a construcției. După aceea, m-am rugat cu râvnă dimineața şi seara şi de multe ori între aceste momente: „Doamne, te rog ia-o repede!“

Cum lua formă şi frumusețe, am devenit încrezător că va fi uşor s-o vindem. Mult mai uşor decât casa în care locuiam, ce fusese de vânzare luni de zile, fără să fie prea mulți clienți interesați.

Apoi s-a întâmplat un lucru uluitor. Înăuntrul meu a început să crească convingerea că ne era rânduit să locuim în această casă nouă şi scumpă! În ciuda mea, n-am fost în stare să scap de gândul acesta ce mi se cuibărise în minte. Ruth a început să pregătească detaliile decorative, ca şi când aveam să locuim acolo.

Cu cât mă rugam mai cu disperare Domnului să se vândă casa rapid, cu atât mai adânc se strecura această convingere profundă în lăuntrul meu că voia lui Dumnezeu era ca noi să locuim în acea casă. Am rămas într-o stare de conflict interior şi perplexitate asupra acestei probleme săptămâni de-a rândul. Ce putea fi mai incompatibil cu tot ce mă învăţase Domnul în ultimele luni decât să ne mutăm în casa cea nouă? Negreşit, acela era ultimul loc de pe tot pământul în care un ucenic al lui Cristos, care se leapădă de sine şi-şi poartă crucea, trebuia să trăiască!

Către sfârşitul Cruciadei Billy Graham, am primit, în fine, prima ofertă de cumpărare a casei în care locuiam. Cumpărătorul era dispus să achite aproape întreaga sumă solicitată de noi, şi nu cerea decât o a doua procură mică [*act fiduciar*] ce încă ne-o datora. În loc să mă bucur, nu m-am putut gândi decât că doream ca noua casă ce se apropia de finalizare să se vândă mai întâi.

„Nu vreau să par nerezonabil“, i-am spus agentului imobiliar, „dar nu putem accepta nimic decât preţul integral pe care l-am solicitat – şi totul în numerar“.

„Nimeni nu primeşte preţul iniţial în numerar!“ a protestat el uimit de faptul că eram dispus să resping un asemenea preţ extrem de avantajos. „Credeţi-mă, în situaţia în care sunt sute de case nevândute în această parte a văii, veţi aştepta mult şi bine până să obţineţi o ofertă mai bună decât aceasta!“

„Nu încerc să fiu um om care se târguieşte până-n pânzele albe“, am răspuns eu. „Dar avem încă o casă de vânzare şi ne rugăm ca Dumnezeu să ne călăuzească într-o decizie particulară. Un indiciu îl va constitui care casă se va vinde mai întâi. Deci nu îndrăznesc să reduc preţul sau condiţiile sau să fac o casă mai vandabilă decât alta“.

O privire de nedumerire se putea cititi pe faţa lui, agentul încercând să desluşească din ce ospiciu am scăpat! Dar, fiind un vânzător versat, şi-a revenit îndată şi a început să facă uz de terminologia religioasă în încercările sale de a mă convinge să accept oferta sa. Ne spusese Dumnezeu cât de mult să cerem pentru casă? Nu ne spusese El să nu acceptăm decât bani gheaţă? Asta era incredibil!

Încercările mele de a explica situaţia începeau să sune prosteşti, barate de agent cu logică întemeiată. El m-a forţat să recunosc că nu aveam nicio dovadă tangibilă că nu era voia lui Dumnezeu ca eu să accept oferta clientului său. Eu însă n-am putut decât să repet că noi am făcut aceasta o pricină de rugăciune, şi aşteptam să vedem un semn că El ne va arăta ce să facem. La care el a contracarat că acesta e un fel ridicol de a vinde o casă – până şi Dumnezeu ne aşteaptă să fim rezonabili!

Am încercat să explic faptul că Ruth şi cu mine, nu doar apostolii şi preoţii, ci şi oamenii obişnuiţi ca noi se pot aştepta ca Dumnezeu să-i conducă precis în viaţa lor. Altminteri cum am putea spera să facem voia lui Dumnezeu, dacă El nu ne-o făcea limpede? În cele din urmă, în efortul de a-l determina să plece, am promis: „Soţia mea şi cu mine ne vom ruga mai mult între acum şi mâine seară. Sunaţi-ne atunci şi vom accepta târgul dvs., dacă Dumnezeu ne va arăta că trebuie să-l acceptăm“.

„Ce vă aşteptaţi să facă Dumnezeu – să scrie un mesaj pe cer? Sau să trimită un înger cu îndrumări pe un sul de pergament? Cum o să vă comunice?“ El mă privea frustrat, iar eu n-am putut să-l învinuiesc pentru asta.

„Nu pot să explic“, am rostit încet, simțindu-mă întrucâtva încurcat eu însumi. „Dar când ne va spune, vom ști!“

Întreaga familie s-a dus cu mine să petrecem duminica la tabără. Când ne-am întors târziu în seara aceea, Ruth şi cu mine încă nu aveam nicio dovadă tangibilă cu privire la voia lui Dumnezeu. Nici nu ne-am aşezat bine în casă, că a şi sunat telefonul. Era acelaşi agent imobiliar, mai hotărât decât oricând. Clientul său s-a decis să achite prețul integral pe care-l ceream noi!

„Dar va trebui să suportați un al doilea *mortgage*“, mi-a spus el. „Credeți-mă că sunt famiarizat cu toate casele din zona acestui preț, şi vă spun că este imposibil să obțineți suma integrală în numerar pentru casa dvs.!“

„Dvs. mă făceți să mă simt bine“, am spus eu, „pentru că dacă aceasta e imposibil, şi totuşi se întâmplă, atunci vom şti că Dumnezeu a făcut aceasta. L-am rugat să facă ceva neobişnuit ca să ne arate voia Sa. Presupun că imposibilul ar fi foarte neobişnuit“.

Tocmai în momentul acela a sunat soneria de la intrare, soția deschizându-i uşa agentului nostru imobiliar. Ea era însoțită de un alt agent, pe care l-am întâlnit cu câteva zile înainte. Aceşti vizitatori mi-au dat scuza de care aveam nevoie să pun capăt conversației şi să las telefonul. M-am alăturat lor în jurul mesei, unde Ruth îi plasase în camera familiei.

Energia lui Ruby Young, integritatea şi creativitatea ei au fost motivele principale pentru care i-am dat listarea ambelor case. „Dl McCormick are un client care ar dori să cumpere această casă“, a spus ea şi a început să scoată oferta scrisă.

M-am uitat peste ea rapid, observând că era pentru prețul integral listat, dar ni se cerea să suportăm un al doilea *mortgage* de 6.000 de dolari. Oferta era aproape identică cu cea care primită prin telefon. Am respins-o vehement, făcând din nou toată explicația.

„Avem două case de vânzare şi oricare se vinde mai întâi este importantă pentru a ne arăta voia lui Dumnezeu privind decizia pentru care ne rugăm. Aşadar nu pot face nimic pentru a influența vânzarea uneia față de cealaltă. Asta înseamnă că nu îndrăznesc să vând această casă pentru mai puțin decât prețul integral, şi acela în numerar“.

„Dacă aşa trebuie să fie“, a spus Dl McCormick, scuturând din umeri şi părând puțin nedumerit, „atunci compania mea va suporta-o pe a doua, dându-vă dvs. tot numerarul. Acum ce veți face?“

„Va trebui să vindem casa“, am spus eu, „pentru că am semnat un angajament în acest sens“.

Examinând contractul rapid, am observat unde trebuiau făcute mici modificări, pe care le-am semnalat Dlui McCormick. Înmânându-i oferta înapoi ca să opereze aceste modificări, am spus: „Vă rog să nu credeți că am încercat să fiu încăpățânat – doar am dorit să cunosc voia lui Dumnezeu. Acum că văd că aceasta e voia Lui, nu va mai fi necesar să ne dea compania dvs. tot *cash*-ul. Vom suporta al doilea mortgage noi înşine, iar dvs. puteți folosi banii pentru alte scopuri.

Stătea lângă mine la masă când am rostit aceste cuvinte direct în urechea sa, dar se pare că nu m-a auzit. Când mi-a dat înapoi contractul, am observat cu uimire că a şters cuvântul „vânzători“ (însemnând soția mea şi cu mine) şi a trecut numele companiei sale

în sensul că va suporta al doilea mortgage.

Întrebându-mă ce a făcut, i-am arătat locul unde a trecut numele companiei sale în loc de al nostru. „Nu m-ați auzit? Am spus că vom prelua noi al doilea mortgage. Nu am încercat să fiu dificil – doar am voit să cunoaştem voia lui Dumnezeu“.

Rareori am văzut un om mai surprins. Pentru el era incomprehensibil ca eu să-i dau înapoi 6.000 de dolari în numerar. A rămas cu gura căscată, nepărând să înțeleagă cuvintele.

„Aş dori să cunosc mai multe despre religia dvs.!“ a spus el în cele din urmă.

„Eu nu am o religie“, am răspuns. „Doar Îl cunosc pe Dumnezeu personal, şi-L las să-mi conducă viața. Însă ce-ați zice ca dvs. şi soția să veniți la Cruciada Billy Graham împreună cu noi marți seara? Ați mai fost acolo?“

„Nu, nu am mai fost, dar ne gândeam să mergem. Sigur o să venim!“

„Acum să ne întoarcem la treburile financiare“, am spus, „întrucât deja ați modificat contractul, arătând că noi obținem tot numerarul, lăsați-l pentru o clipă aşa. Aceasta este o decizie extrem de importantă în viața noastră – ceva pentru care ne-am rugat foarte mult – şi-mi dau seama acum că Dumnezeu îl vrea redactat în felul acesta. Lăsați-l cum este, iar noi vom expedia o scrisoare agentului de escrow, precizând că vom prelua al doilea mortgage, eliberând compania dvs. de această obligație“.

El a părut mai mult decât satisfăcut cu promisiunea mea. După ce au achitat o depunere de 1.000 de dolari şi au întrebat unde va fi deschis escrowul, cei doi agenți imobiliari au plecat.

Următoarea seară, curând după ce am terminat cina, Ruby Young a sosit din nou. De data asta avea o agendă de proprietăți imobiliare cu ea, care avea un client ce voia să cumpere casa noastră. Mi-a venit greu să înțeleg aceasta şi am întrebat-o: „Ştie clientul dvs. că deja am semnat un târg pentru prețul integral al casei în numerar?“

„Da“, a răspuns ea, „ei înțeleg asta. Dar aceste afaceri nu se aprobă întotdeauna, clineții mei vrând să fie pe locul doi în clasament“.

N-am mai auzit niciodată de aşa ceva, dar era frumos să ai doi cumpărători în loc de unul, în special pentru o casă în care nimeni nu părea interesat luni întregi! Aşadar am preluat încă o mie de dolari ca amanet şi am semnat actele. Totul în bani gheață, prețul integral, în eventualitatea că tranzacția va fi aprobată.

La mai puțin de o oră după ce i-am spus noapte bună, Dna Young a sunat la uşă din nou! De data aceasta, a fost însoțită de un agent imobiliar, care a jurat că este absolut imposibil să se obțină toți banii în numerar pentru casa noastră. Şi totuşi, el îmi spunea că clientul său era acum gata şi dornic să achite totul în numerar!

Eu deveneam tot mai încurcat, de aceea l-am întrebat cu uimire greu de ascuns: „Nu v-a spus Ruby că această casă s-a vândut de două ori pentru bani gheață?“

„Ba da“ a răspuns el, arătând puțin ruşinat, dar încă hotărât. „Mi-a explicat. Dar transacțiile acestea nu se finalizează întotdeauna şi clientul meu ar vrea să fie al treilea la rând“.

Lucrul acesta mi s-a părut incredibil! Numai că el a fost foarte serios, acționând după instucțiuni foarte precise din partea clientului său. Aşa că am primit o altă mie de dolari şi

am semnat al treilea *deal*, integral în numerar, în eventualitate că primele două vor cădea.

Când, în fine, am închis uşa după Ruby şi al treilea agent, am stat acolo în antreu simţindindu-mă sub influenţa emoţiilor, cu ochii înlăcrimaţi. „Tată“, am rostit cu reverenţă, „Tu m-ai convins că vrei să ne mutăm în cealaltă casă. Te-am rugat să faci ceva neobişnuit şi, Doamne, nu am auzit niciodată una ca asta! Te rugăm, Doamne, nu mai vinde casa aceasta! Te credem!“

Am stat acolo vreme îndelungată, dar ştiind cu profundă convingere că El Şi-a făcut planul Său evident.

În cele din urmă, am spus: „Tată, nu ştiu de ce vrei Tu să locuim noi în casa aceea. Este prea scumpă. Este contrar tuturor lucrurilor pe care m-ai învăţat Tu în ultimele luni. Doamne, mi-e frică de casa aceasta, mândria care s-ar putea naşte, huzurul şi spiritul lumesc pe care ni le-ar putea aduce mie şi lui Ruth… şi îndeosebi mi-e teamă pentru copii. Ştiu acum sigur că este voia Ta, şi suntem dispuşi să locuim acolo, dar cu o singură condiţie: ca să fie casa Ta, iar noi doar să avem grijă de ea!“

Am stins lumina, rămânând în linişte, trecând peste evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore în mintea mea.

„Tată“, am adăugat, „întrucât nouă nu ne trebuie acea casă şi nu ştim de ce ne vrei acolo, ne vom aştepta ca Tu să ne arăţi ce ai de gând“.

Şi El a ascultat acea rugăciune!

CAPITOLUL CINCISPREZECE

În casa lui Dumnezeu

Agentul imobiliar şi soția sa, cumpărătorul şi soția sa au venit cu toții împreună cu familia noastră la Cruciadă marțea următoare, iar trei dintre ei au păşit în față ca să-L primească pe Cristos. Contrar prezicerilor celor care erau pe locul al doilea şi al treilea la rând, tranzacția primă a fost aprobată fără probleme. Când, în sfârşit, *escrow*-ul s-a încheiat, iar noi a trebuit să ne mutăm din locuință, făcând loc cumpărătorilor, noua casă era încă departe de a fi locuibilă. Nu fuseseră aduse carpetele, iar linoleumul nu fusese încă aşezat. Ne-am îngrămădit majoritatea mobilei în încăperea mare desemnată drept *family room*. Nici aparatul de încălzit, nici cuptorul pentru apă nu erau încă legate la rețea. Era noiembrie, şi vremea a devenit dintr-odată ploioasă şi rece. Curtea de afară s-a transformat într-o mare de apă şi mâl, deoarece nu fusese turnat cimentul pentru spațiile de unblat.

În ciuda acestor inconveniente, a fost o mare bucurie să petrecem prima noapte acolo. După ce copiii s-au dus la culcare pe paturi improvizate în camera familiei, Ruth şi cu mine ne-am plimbat încolo şi-ncoace prin casă pe pardoseala de ciment în întuneric, inimile noastre palpitând de un entuziasm pe care nu-l înțelegeam. Aceasta era casa lui Dumnezeu şi de-abia aşteptam să aflăm de ce ne-a adus aici!

A doua zi dimineața a trebuit să mă scol la ora cinci şi să mă duc cu automobilul optzeci de mile ca să vorbesc la micul dejun organizat de CBMC la San Bernandino. Am simțit o strângere de inimă s-o las pe Ruth să înfrunte singură lista aparent interminabilă de treburi ce se cereau făcute, dar niciunul din noi nu ne-am amintit de această promisiune de a vorbi până ce a fost prea târziu să solicităm o amânare. Cu câteva luni înainte, când s-a făcut programarea să țin cuvântarea respectivă, nu-mi imaginam că va cădea în această imposibil de inconvenientă zi. Întrucât aceasta era singura dată din întreaga-mi viață când am fost invitat la CBMC din San Bernandino, dacă nu-l consideram timpul potrivit ales de Dumnezeu, atunci eram forțați să considerăm o coincidență de unu la un milion. Căci a fost la întâlnirea de *breakfast* de la acea îndepărtată locație, ce a avut loc chiar a doua zi după ce ne mutaserăm în noua casă, că l-am întâlnit pe omul ce deținea cheia dezlegării misterului lui Dumnezeu pentru care ne mutaserăm în noua locuință.

Ollie m-a sunat la telefon săptămâna următoare să mă întrebe dacă el şi alți trei bărbați puteau să vină în vizită. I-am invitat la un mic dejun foarte matinal, iar ei s-au prezentat sâmbăta dimineața pe când copiii dormeau încă. Ruth şi cu mine am încropit un *breakfast* din omletă, cu şuncă şi pâine prăjită, ducându-ne farfuriile la capătul celălalt al casei, unde nu era riscul să-i trezim pe copii. De îndată ce ne-am aşezat şi am mulțumit lui Dumnezeu, m-am îndreptat spre Ollie.

„Şi acum, să-mi spui, te rog, cu ce gânduri ai venit".

„Noi credem că Domnul dorește să folosească casa aceasta pentru «Co-Uni-Bus»" a spus Ollie, aparent pe un ton obişnuit, ca şi când se cuvenea să fiu la curent cu faptul că

Dumnezeu l-a trimis să ne comunice despre planul Său.

Deşi nu mai auzisem despre acest „Co-Uni-Bus“, imediat a fost o confirmare a mărturiei Duhului Sfânt în inima mea că acesta fusese unul din lucrurile pe care le intenționase Domnul.

„Slavă Domnului! Îl rugasem pe Domnul să ne arate care e voia Lui cu această casă. Dar spune-mi: ce este această Co-Uni-Bus?“

Ollie a explicat că este o întâlnire neprotocolară de oameni din lumea universitară şi de afaceri pe care *Campus Crusade for Christ* o începuse în diverse cămine duminica seara, destul de târziu ca să nu se încalece peste serviciile de la biserici. În seara următoare Ruth şi cu mine am mers cu maşina de partea cealaltă a oraşului în cartierul Whittier, unde am dat peste vreo sută cincizeci de tineri adolescenți şi alții mai în vârstă, care se îngrămădeau pe sofale şi chiar pe jos, părând cu toții bucuroşi să se afle acolo.

După câteva strofe de cântece informale, câțiva studenți s-au ridicat unul după altul să spună cum ajunseseră să-L cunoască pe Cristosul Înviat personal şi lucrurile palpitante ce s-au petrecut de atunci. Au fost şi momente muzicale speciale de către un talentat cântăreț de muzică folk. Apoi un om de afaceri a împărtăşit câteva detalii intime din viața sa.

Devenise un alcoolic, iremediabil ros de patima sa, pierzându-şi serviciul şi, în cele din urmă, respectul de sine. Soția îl dăduse afară din casă, el fiind pe punctul de a-şi lua viața, când i s-a făcut cunoştință cu Isus din Nazaret. Cristosul cel Înviat i-a iertat păcatele, i-a dat scop şi sens vieții sale, l-a eliberat de robia față de alcool şi i-a salvat căsnicia. Acum bucuria lui supremă era să le facă altora cunoştință cu Acesta care devenise totul pentru el. Am observat o femeie într-un colț îndepărtat al camerei ticsite, a cărei față realmente strălucea în timp ce vorbea el, şi am fost sigur că era soția lui.

Apoi unul dintre tineri s-a ridicat în picioare, spunând: „S-a terminat, băieți şi fete. În bucătărie avem nişte biscuiți şi punci. Serviți-vă singuri, la plecare, şi prezentați-vă la cei pe care nu-i cunoaşteți. Dacă vreți, puteți să mai rămâneți să discutați. Iar dacă niciodată n-ați făcut această minunată descoperire de a-L întâlni pe Cristos personal, dar a-ți dori s-o faceți în seara aceasta, mergeți pe hol până la ultima cameră din stânga. Cineva va fi acolo peste câteva clipe să vă explice exact cum Îl puteți cunoaşte pe Cristos, gustând puterea şi dragostea Sa în viața voastră. Să aveți o săptămână grozavă la şcoală sau la serviciul unde lucrați… şi, dacă va voi Dumnezeu, ne vom vedea din nou duminica următoare, în acelaşi loc!“

Ruth şi cu mine, am observat că destul de mulți tineri s-au dus în camera de la capătul holului, în vreme ce alții au stat într-un cerc pe duşumeaua din living room, rugându-se ca Cristos să Se descopere pe Sine fiecăruia din cei care-L căutau, iar ei să răspundă prin predarea controlului complet asupra vieții lor.

Am discutat cu perechea de căsătoriți care posedau casa, aceştia fiind încântați să afle că şi noi vom deschide căminul unei strângeri similare de tineret.

„Veți fi încântați“, spuse Dna Whitehead.

„Este cea mai mare binecuvântare pe care a adus-o Dumnezeu în viața noastră“, adăugă soțul ei.

Ruth şi cu mine eram deja convinşi. Conducând spre casă la Woodland Hills seara

târziu, ne-am spus unul altuia ce asigurare profundă am simțit că organizația Co-Uni-Bus a fost cel puțin unul din motivele pentru care ne-a plasat Dumnezeu în acea casă.

„Știi ceva“, i-am spus lui Ruth, entuziasmându-mă tot mai mult pe măsură ce ne apropiam de casă, „văd acum lucruri în legătură cu casa aceasta care mă fac să mă gândesc că a fost proiectată special pentru Co-Uni-Bus! Iar lotul acela pe care l-am cumpărat în plus ca să împiedicăm pe cineva să construiască acolo şi să blocheze vederea… va fi un loc numai bun pentru parcarea tuturor maşinilor. Se potriveşte atât de bine! Nu-mi vine să cred!“

Co-Uni-Bus avea să devină cel mai mare loc de întâlnire al studenților din casa noastră. Dar înainte de a lansa această lucrare, la începutul noului semestru în februarie, am început să vedem că Dumnezeu mai avea şi alte scopuri în vedere pentru acea casă. În următorii doi ani şi jumătate, peste o mie cinci sute de persoane pe care nu le-am mai întâlnit aveau să vină la „casa lui Dumnezeu“, dintre care mulți aveau să-L cunoască pe Cristos acolo, de parcă viața lor ar fi fost planificată aşa. Aproape de când ne-am mutat în această casă, oamenii păreau să fie atraşi acolo într-un mod ce nu poate fi explicat. Marea majoritate a acestora erau studenți. M-am regăsit tot mai implicat în viața lor, ceea ce-mi plăcea foarte mult.

Circa 12-15 elevi de liceu şi studenți de colegiu veniseră la noi acasă timp de peste un an, odată pe săptămână pentru studiu biblic. Când ne-am cunoscut ultima oară în vechea noastră casă, le-am spus că deşi nu era terminată casa nouă, grupul se va întâlni în noul cămin la ora stabilită. Ruth chiar s-a oferit să gătească *dinner* pentru clasa aceasta – o promisiune îndrăzneață în acele condiții!

Săptămâna viitoare nu mi-a venit să cred cum soneria de la intrare suna aproape încontinuu, eu deschizând uşa şi fiind salutat de studenți pe care nu-i mai întâlnisem. Maşini pline după maşini au sosit, până când au fost de circa patru ori mai mulți decât numărul de participanți la studiul biblic din noua casă. Nimeni nu părea să fie deranjat de ferestrele fără draperii, de podeaua de ciment şi de absența mobilierului. Ba chiar şi Ruth reuşise să facă să sporească mâncarea să se ajungă la toți. Nu şi-a dat seama că aceasta nu era cina cea mai mare pe care avea s-o pregătească în lunile următoare!

În prima seară au fost reprezentați musulmani, budişti, hinduşi şi alți membri din alte țări şi de diverse convingeri religioase. Era o experiență nouă pentru mine, necesitând o schimbare de la formatul de studiu biblic cu care eram obişnuit, conceput special pentru creştini, ca să-i ajute să umble mai aproape cu Cristos, la un tipar mai adecvat multor religii. Am făcut o greşală, dar nu ne-a luat mult timp până să ne dăm seama că argumentele religioase sau predicile, indiferent cât de bine ticluite sau de adevărate, nu erau nici pe departe atât de eficace cum era împărtăşirea din adâncul inimii despre modul în care L-am primit fiecare pe Cristos şi diferența pe care a făcut-o El în inima noastră.

Pe măsură ce s-au ținut mai multe adunări în lunile următoare, am învățat să explic că America nu era o țară creştină, deoarece cineva nu devine creştin prin faptul că se naşte aici, ci prin cunoaşterea personală a lui Cristos şi predarea vieții în mâna Lui. Şi mă străduiam să-i fac să înțeleagă că nu mă interesa să-i determin să preia religia mea pentru

simplul fapt că nu aveam niciuna! De fapt, le-am spus că sunt opus religiei, învoindu-mă cu Marx că religia este opiumul oamenilor. Când eul omenesc operează sub presupusa sancțiune a fiatului divin ca motivație pentru scopuri meschine, răul între oameni atinge proporțiile cele mai mari. Multe dintre cele mai rele lucruri care s-au făcut în lume s-au făcut în numele religiei.

„Tot ce poate face orice religie este să ofere un set de reguli, o filosofie morală", obişnuiam să spun eu. „Orice cod religios de conduită îşi derivă singurul adevăr din conceptele morale pe care Dumnezeu le-a aşezat deja în mintea oricărui om. Diversele filosofii religioase exprimă aceste adevăruri identice în diferite feluri. Dar nicio religie nici nu pretinde măcar să ofere o soluție practică la problema de bază: eşecul inerent al omului de a trăi pe măsura a ceea ce ştie că e drept şi bun! Confucius a recunoscut că nu putea trăi după filosofia sa. Când Îi deschidem inima Lui, El intră ca să trăiască viața Sa în noi, asigurându-ne puterea de a ne face persoanele iubitoare, bune şi altruiste pe care a intenționat Dumnezeu de la început să fim. Eu n-am nicio biserică pe care să v-o ofer. Vreau doar să vă întâlniți cu Cel care este singurul Salvator al oamenilor, unicul care poate rezolva problema morală principală pe care toți o recunoaştem în lăuntrul nostru". N-am încetat niciodată să mă minunez cât de puțini oameni înțeleg un lucru atât de elementar!

Aceste discuții din jurul mesei atrăgeau oameni de toate nuanțele de vederi. Un tânăr pe care-l voi numi Ron, care pretindea că este un căutător sincer după Dumnezeu şi adevăr, a început să frecventeze regulat aceste adunări. Curând a devenit aparent că interesul său principal era să atace credința oricăruia ce credea în Dumnezeu, oferindu-le, în schimb, o vagă filosofie ateistă, despre care el însuşi mărturisea că nu este clară în propria sa minte. Ron a început să aducă prieteni de aceeaşi persuasiune, care îşi petreceau timpul încercând să ridiculizeze şi să contrazică pe oricine spunea ce a făcut Cristos pentru ei.

L-am iubit pe Ron foarte mult şi obişnuiam să-i spunem la încheierea discuției serii: „Ron, ne bucurăm sincer că ai putut veni în seara asta. Dumnezeu mi-a dăruit cu adevărat o dragoste pentru tine. Te rog să mai vii. Ne bucurăm de comentariile tale". Ron mă privea ruşinat şi încurcat, ca şi când se aşteptase să-mi pierd răbdarea şi să-l dau afară când încerca să pună bețe în roate.

Delectarea de căpetenie a lui Ron era dezbaterea. Dar aici îmi descoperisem şi eu talentul în care excelam. Era uneori o ispită serioasă să mă angajez în ceea ce se dovedea a fi o simplă „încrucişare de săbii a spiritelor". Însă Domnul îmi arătase zădărnicia argumentării, deoarece problemele reale al oamenilor nu sunt intelectuale, ci morale.

„Ron", obişnuiam să spun, când întrerupea pe cineva cu inpertinență, „noi nu suntem aici pentru a argumenta, ci, pur şi simplu, pentru a ne împărtăşi experiențele. Tinerii aceştia ne-au povestit cum era viața lor înainte de a-L fi invitat pe Cristos să preia controlul, şi ce s-a întâmplat de atunci încoace. Ei au aflat o pace, o dragoste şi o bucurie ce i-a schimbat din rădăcini. Nimeni nu te obligă să-L accepți pe Cristos, dar te rog să nu ne contrazici când îți spunem ce s-a întâmplat în viețile noastre. *Nouă* ni s-au întâmplat toate astea şi noi povestim cum s-a întâmplat. Dacă ai găsit ceva care să răspundă nevoilor tale celor mai profunde, vorbeşte-ne despre asta. Spune-ne că ştii din experiență personală. Asta am dori să ascultăm. Dar argumentele teoretice nu vor duce nicăieri".

În aceste momente Ron era sincer, recunoscând că viața sa era dată peste cap: probleme cu părinții săi, cu profesorii – ca unul care se lăsase din mai multe şcoli – şi, mai presus de toate, probleme cu el însuşi. Cu toate acestea, el susținea sus şi tare că răspunsul trebuie căutat în filosofiile umaniste.

„Crede-mă, Ron, nimeni n-a găsit răspunsul în această direcție“, îi spuneam. „Dacă aş paria an de an pe aceeaşi mârțoagă, care întotdeauna era ultima, pe bună dreptate ai putea crede că loialitatea mea față de acest animal depăşeşte cu mult bunul meu simț. Totuşi, tu pui totul pe capacitatea omului de a se scoate în ultima clipă din mocirla în care a căzut din pricina eului său. Situația lumii se înrăutățeşte, nu se îmbunătățeşte. Secole întregi cu cele mai bune eforturi ale omului pe plan cultural şi ştiințific, fără niciun progres moral, nu ne conduc decât la o singură concluzie: a-ți pune încrederea în umanism înseamnă să pariezi pe aceeaşi mârțoagă ce a pierdut toate cursele, iar bunul simț ne spune că va continua s-o facă şi-n viitor. A recunoaşte asta înseamnă a ne răni în amorul propriu, însă vine un timp când bunul simț şi onestitatea trebuie să învingă orbirea propriei noastre mândrii şi să recunoaştem că răspunsul se află în altă direcție“.

„Negați progresele ştiințifice făcute în ultimul timp?“ întreba Ron. „Uitați-vă doar la dezvoltările tehnologice din ultimii zece ani! Dacă asta nu e progres, atunci nu ştiu ce mai e progres!“

„Ascultă, Ron“, am spus într-o seară cum stăteam pe prispa din fața casei, luându-ne rămas bun de la oaspeți, când iarăşi m-a luat cu vechea poveste a „ştiinței care deține răspunsul la toate“. I-am zis: „Capacitatea omului de a controla nucleul unui atom nu a făcut decât să sublinieze şi să ne alarmeze în neputința sa continuă de a-şi ține în frâu propriul său eu şi ambițiile sale egoiste. Putem trimite sateliți pe orbite precise, în schimb, nu suntem în stare să găsim calea spre pace. Îți înțeleg frustrările, pentru că şi eu le-am trăit. Dar adevărata schimbare a intervenit când mi-am dat seama că Cristos a murit pentru mine pentru că eu meritam să mor! Când m-am predat pe mine însumi să mor cu Cristos – când am renunțat la viața mea aşa cum înțelegeam eu s-o trăiesc – şi L-am rugat să trăiască El în mine, am descoperit destinul meu, iar puterea învierii Sale m-a făcut o persoană cu totul nouă“.

„Ăsta-i un mit de la şcoala duminicală, că Isus a murit pe cruce şi a-nviat din morți“, m-a întrerupt Ron.

Mi-am pus mâna pe umărul lui, privindu-l direct în ochi: „Ron, mă rog să nu uiți ce am să-ți spun chiar acum. Recunoşti că nu ai găsit ce căutai, şi totuşi insişti s-o cauți în umanism, pentru că asta ți-ar salvgarda eul şi respectul tău de sine. Ron, tu trebuie să mori față de tine însuți! Asta e esența Crucii. Este acel loc unde murim prin credința că Isus a murit în locul nostru! El este singura cale. Când marii oratori politici şi-au terminat de rostit ultima cuvântare, când solii pentru pace şi-au epuizat ideile, psihologii au încercat toate teoriile, iar rasa umană a ostenit să se mai tragă singură în sus, fiind gata să asculte adevărul… crucea lui Cristos va rămânea singură, ca unica soluție care a dat şi va da vreodată rezultat. Copil fiind, doream ca Isus să mă salveze de pedeapsa păcatelor mele, ca să nu trebuiască să mă duc în iad. După mulți ani am aflat că Isus a murit ca să mă salveze, iar prin moartea şi învierea Sa, nu sunt doar izbăvit de pedeapsa păcatului, ci sunt şi eliberat

de robia față de eul meu. Asta îți doresc eu ție, Ron! Vreau să-L cunoşti pe Cristos, care trăieşte în inima mea!"

„Să zicem că nu cred că El a existat vreodată", spuse Ron, în timp ce ieşeam în stradă amândoi. „Atunci ce se întâmplă?"

„Nu asta e întrebarea principală", am spus eu. „Isus e viu şi ți Se poate revela, *dacă eşti dispus să-L laşi să preia controlul asupra vieții tale*. Aici e punctul nevralgic. Să presupunem că El există totuşi, iar eu te-aş putea convinge de asta, ai mai dori să-ți conduci viața singur? Sau ai fi dispus să mori tu însuți şi să-L laşi pe Cristos să trăiască prin tine acel destin pentru care te-a creat Dumnezeu?"

El a ezitat vreme îndelungată, apoi a zis: „Eu vreau să-mi trăiesc viața. Eu ştiu încotro mă îndrept".

Am privit în sus spre stele, iar apoi jos la luminile din vale. Nu mai era nimic de adăugat!

„Adio", am spus în şoaptă, simțindu-mă trist şi înfricat pentru Ron.

Revenind în sufrageria înțesată, o cunoştință de-a mea de naționalitate evreiască, care venise pentru prima dată, mi-a făcut semn că vrea s-o cunosc pe prietena sa. După prezentările de rigoare, a adăugat: „Poate nu ştii, dar Ron e cel mai bun vânzător pe care-l aveți pentru creştinism". L-am privit perplex, iar el a continuat: „Cu cât argumentează Ron mai mult, cu atât dovedeşte ceea ce ne-ați spus voi că ați găsit în Cristos!" Am zâmbit, dar înlăuntrul meu mă rugam ca Ron să înceteze să mai alerge departe de Dumnezeu şi să-L lase să intre în viața sa.

Ron contrasta puternic cu Chuku, în tânăr din Nigeria, înzestrat cu o minte strălucită, care se afla în Statele Unite pentru a-şi pregăti doctoratul în fizică. După ce a ascultat atent la discuția dintr-o seară, a ridicat mâna şi a spus: „Dacă Isus Cristos este în adevăr Fiul lui Dumnezeu care a murit pentru păcatele noastre şi a înviat, fiind viu în seara aceasta şi dorind să ne preia viețile noastre…" Apoi a făcut o pauză, alegându-şi atent cuvintele: „Dacă aceasta este adevărat, atunci mi se pare că trebuie să existe un timp şi un loc anumit unde să-L întâlnesc pe acest Isus eu însumi!"

M-am rugat adesea ca timpul şi locul acela să fi sosit pentru Ron, ca el să-şi deschidă inima lui Cristos. A fost o zi tristă când m-a sunat la telefon să-mi spună că nu mai putea sta în aceeaşi casă cu părinții săi şi că părăsea California. Ne-a mulțumit mie şi lui Ruth pentru c-am fost priteni adevărați, dar încă refuza să se predea lui Cristos – or, Isus nu Se bagă cu sila peste nimeni! De atunci nu l-am mai văzut niciodată pe Ron. El a luptat din greu împotriva realității lui Cristos despre care i-am vorbit, dar n-a putut dărâma dragostea care motiva acțiunile noastre către el. Nimeni nu poate!

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Merced Encore!

Corporațiile pe care le administram deveniseră puternic implicate în construirea de case, iar profiturile rezultate din parcelele mari pe care le dezvoltaserăm depășiseră pierderile suferite în zilele buștenilor şi lăzilor de ambalaj din Merced. Însă industria de construcții devenea extrem de competitivă, iar prețurile tot mai mari de terenuri au făcut extrem de dificil să contiuăm operațiunile pe scară largă într-o piață ce părea aproape de de saturație. Am început să cercetez alte proiecte şi curând am devenit adânc implicat în planificarea dezvoltării unui lanț de spitale pentru convalescenți. Comisia de directori hotărâse să ia cu asalt acest domeniu – nu atât din grija de a-i ajuta pe cei săraci, cât datorită faptului că în vara anului 1964 toți indicii preziceau o creştere explozivă şi profituri fabuloase pentru dezvoltatorii și operatorii de *nursing homes* [cămine de bătrâni].

Prin negocieri care s-au întins pe următoarele şase luni, am dobândit pentru una din corporații opțiuni pentru loturi valoroase pentru construirea de spitale pentru convalescenți în locații preferențiale în tot sudul Californiei – lângă Spitalul Memorial Daniel Freeman din Inglewood, peste drum de Huntington Memorial Hospital în Pasadena, apoi lângă Spitalul Presbiterian din Hollywood şi altele. Am pregătit analize bugetare detaliate să le prezentăm băncii noastre, arătând investiția necesară şi *cash flow*-ul şi profiturile ce vor fi generate în această nouă întreprindere. Bordul de directori era de pe-acum extrem de interesat şi entuziasmat de perspectivele de viitor.

Dar tocmai când eram în procesul negocierilor finale cu banca pentru împrumuturile necesare, iar eu mă pregăteam pentru implementarea propriu-zisă pentru care mă dedicasem de atâtea luni, s-a născut un dezacord printre acționari, proiectul fiind pus deoparte pe perioadă nedefinită.

Mi se reamintea din nou despre nesiguranța şi, în ultimă instanță, despre zădărnicia celor mai bine ticluite planuri omeneşti. Lucrasem ore îndelungi, absorbit în pregătirile pentru cel mai mare proiect din cariera mea de contabil, pentru ca într-o clipă să dispară. Şi viața mea se va duce într-o bună zi. Prea curând! Şi cu ce mă voi alege la urmă?

Această subită întorsătură de evenimente a adăugat noi accente la insatisfacția mea crescândă – pe care o resimțisem de când ne-am întors la Los Angeles – că petreceam atâta timp cu lucruri ce n-aveau să dureze, în timp ce făceam atât de puțin pentru a ajuta la schimbarea destinului oamenilor şi al națiunilor pentru eternitate. Cum putea fi voia lui Dumnezeu ca eu să continui să petrec atât de mult timp şi energie pentru treburile omeneşti, când lumea era plină de oameni care căutau pacea şi n-o găseau, din cauză că nu-L cunoşteau pe Prințul Păcii?

În inima mea era o dorință plină de pasiune de a-mi închina viața lucrării între studenți. Dorința aceasta se născuse din numeroasele mele contacte cu sute de tineri care-şi găseau drumul spre „casa lui Dumnezeu“ în căutarea adevărului. În aceşti studenți ve-

deam viitorii lideri ai lumii. Şi devenisem intim familiarizat cu disperarea şi deziluzia ce părea să domine atitudinile lor față de societate şi față de viață în general.

Acesta era doar începutul unor tendințe oarbe de evadare, despre care majoritatea oamenilor credeau că e doar un fenomen trecător al tineretului, dar care, de fapt, aveau să se dovedească începutul unei incredibile revoluții a tineretului, nu numai aici în America, dar şi în lumea întreagă.

Tânjeam ca tineretul să-L cunoască pe Domnul cel Înviat şi Salvatorul – nu pe „Isus" cel slab la minte, apologetic şi incert, care se ascundea în culise, în timp ce conducătorii religioşi autonumiți şi setoşi după publicitate țopăiau pe scenă în numele Său. În escapadele şi cântecele lor, ei promiteau popularitate în loc de persecuție, fericire fără sfințenie, *fun* şi benchetuială, în locul vechii rugăciuni şi a postului. Unei generații sătule de ipocrizia religiei, politicii şi campaniilor de publicitate, biserica se străduia să-i vândă o *bisericositate* orientată spre stabiliment, înfăşurată în aceleaşi nimicuri şi fleacuri din plastic pe care ei le respinseră deja.

Zilnic Îl rugam pe Dumnezeu pentru timp suplimentar să am cel puțin o mică parte dăruind tinerilor Americii ajutorul după care tânjeau. Dar eu însumi mă simțeam prins într-o plasă a materialismului prin angajamentul meu față de acționarii ce plătiseră să mă pot muta înapoi de la Merced. De fapt, păream să mă afund şi mai adânc de cauza stupidității mele. Fusesem prezentat de una din rudeniile lui Ruth unui arhitect ambițios, care deținea dreptul asupra unui larg lot de pământ aprobat pentru construirea de apartamente. Niciodată nu învățăm; această asociație era destinată să mă readucă la problemele ce aminteau de cele experimentate la Merced.

Pentru o investiție mică de 20.000 de dolari, l-am introdus pe Biff Magnuson, principalul acționar al corporațiilor pe care le administram, într-un proiect cu extraordinar de mare potențial de profit, şi puțin risc. Or, cel puțin aşa se părea la început.

Se finalizaseră deja planurile pentru dezvoltarea unui condominium pe acest lot, iar arhitectul aranjase finanțarea tentativă. Biff urma să-şi semneze numele pe împrumuturi, cu înțelegerea că dacă tranzacția nu reuşea, o puteam abandona, lăsând banca de *Savings and Loan* care finanțase proiectul să sufere paguba. Pentru folosirea numelui şi creditului său, Biff urma să primească 50 la sută din profituri, care se estimau să fie de ordinul a câtorva sute de mii de dolari. Singurul risc real trebuia să fie posibila pierdere a investiției nominale originale. Am verificat actele cu avocații noştri şi toate păreau să fie cum fuseseră reprezentate.

Asta era în zilele când instituțiile de *Savings and Loan* erau libere să concureze fără nicio restricție una cu alta pentru fonduri, pe care ei le împrumutau mai departe constructorilor şi dezvoltatorilor cu puțină experiență, ale căror proiecte nu aveau nimic să le recomande decât uşurința cu care puteau obține finanțarea respectivă. Ca urmare a unor asemenea practici bancare discutabile, *boom*-ul [i.e. avântul] cunoscut după război a luat proporții nemaiîntâlnite, până când a dus la suprasaturarea pieții cu dezvoltări prost concepute, aducând industria construcției de case din sudul Californiei la recesiunea ei privată. Asociațiile de economii şi împrumuturi s-au trezit proprietari fără voia lor a mii de case şi apartamente abandonate, care costaseră mai puțin să fie construite decât îm-

prumuturile obținute în contul lor. Constructori incompetenți făcuseră profituri frumușele prin abandonarea proiectelor neterminate. Ca urmare, mai multe instituții bancare de acest fel din zona metropolei Los Angeles ar fi colapsat, dar publicul n-a știut absolut nimic despre asta datorită preluării pe șest de către companiile mari, aranjate pentru a împiedica izbucnirea sentimentului de panică în rândul deponenților.

Înspre vârful acestei politici de bani ușor de obținut, am împrumutat 500.000 de mii de dolari necesari pentru încheierea escowului pentru achiziționarea proprietății. I-am acordat persoanei care ne-a împrumutat banii o primă *ipotecă* drept gaj, iar vânzătorul terenului a suportat o a doua ipotecă pentru restul de bani.

La început, totul părea că merge bine. Nu după mult timp însă, am observat să situația s-a înrăutățit. Arhitectul și personalul său nu au reușit să se conformeze programărilor. În cele din urmă, a trebuit să recunosc adevărul neplăcut că timpul se va epuiza înainte de finalizarea planurilor. În absența acestora, nu puteam să obținem împrumutul necesar pentru completa achiziționare a terenului și să construim condominiumurile. În timpul acestei amânări, deja banii nu mai erau atât de ușor de obținut, iar angajarea noastră provizorie pentru fondurile de construcție a creat noi condiții, mai stringente.

Tocmai în acest punct, jurisconsultul nostru a decis că era foarte problematic ca Biff să poată ieși din afacere cu o pierdere de numai 20.000 de dolari. El ar putea fi responsabil pentru deficiența atât a companiei de S&L care deținea ipoteca de 500.000 de dolari, cât și suma vânzătorului pentru 300.000 de dolari suplimentari – plus o sumă considerabilă de dolari sub formă de dobândă!

Una după alta, aceste părți au înaintat procese de *foreclosure* [procedură prin care se stinge dreptul de a răscumpăra o ipotecă, n.tr.], numindu-l pe Biff garantor. M-am aflat în situația de a fi în față cu o substanțială pierdere pentru clientul meu din pricina neatenției și proastei mele judecăți.

Am lucrat cu disperare împotriva termenului limită pentru *foreclosure*, în efortul de a scăpa de proprietate, dându-i-o cuiva. Aparent în ultimul moment, am negociat un schimb de proprietăți pentru o frumoasă suită de apartamente de lux pe Wilshire Boulevard în Beverly Hills, care ne-ar fi adus, pe hârtie, un profit de 70.000 de dolari pentru investiția noastră infimă. Lămâia părea să se transforme în aur – era prea grozav ca să fie adevărat!

În chiar ziua când actele de escrow urmau să fie semnate, târgul a colapsat.

Aproape înainte de a putea crede ce s-a întâmplat, ziua încheierii finale a socotelilor a sosit. Până la ora 5 după masă trebuia să am în mână un cec pentru 547.000 de dolari plus dobândă către S&L, în caz contrar pierdeam totul, a doua zi urmând să aibă loc *forclosurerul*. Noi nu aveam fondurile necesare.

Când Dumnezeu m-a izbăvit, în fine, de experiențele avute în Merced, nu mă așteptam să am asemenea probleme din nou, dar acum iată-mă iarăşu pe marginea prăpastiei. Îmi era ciudat de familiar sentimentul de dezastru iminent Şi totuşi, mi se părea o cărare aşa de bine cunoscută, una pe care am mers în desăvârşită siguranță. Mă simțeam straniu de relaxat şi fără pic de frică.

Am aşteptat în biroul juriştilor noştri din Beverly Hills toată dimineața ultimei, fa-

tidicei zile, negociind cu un foarte ager avocat, care avea nişte clienţi interesaţi să cumpere această parcelă de pământ de care nu mai voiam să aud nimic acum. Dar chiar dacă cumpărătorii s-ar fi învoit să încerce, era fizic imposibil să-ţi imaginezi că cineva în toate minţile va permite să fie extrase fonduri din escrow înainte de a fi corespunzător încheiat (mai cu seamă în faţa unei foreclosure ce sta să ajungă la scadenţă, ceea ce însemna pierderea tuturor lucrurilor). Şi totuşi, până la începutul după amiezii, actele necesare fuseseră semnate pentru deschiderea unui cont de escrow la California Bank, iar depunerea integrală a cumpărătorilor de 200.000 de dolari îmi fusese eliberată de sub escrow.

Preluând cecul certificat, am mers două străzi de la Wilshire până la o altă bancă, unde am ridicat încasările împrumutului de 350.000 de dolari în numele uneia dintre corporaţiile noastre, care nu merita o asemenea acordare de credit oricum ai întoarce-o. După un drum nervos pe străzile şi autostrăzile Los Angelesului, am sosit la biroul central din Pasadena la Asociaţiei de *Mutual Savings and Loan* la ora 4:45 p.m., cu două cecuri certificate însumând 547.000 de dolari. Datoria fusese plătită cu doar cincisprezece minute înainte de scadenţă!

Însă deţinătorul celei de-a doua ipoteci demarase, de asemenea, proceduri de foreclosure, şi aproape înainte de a şti, ultima zi sosise şi plecase fără plata de 320.000 ce i-o datoram. Terenul pe care-l aveam în escrow, şi pentru care cumpărătorii noştri avansaseră deja 200.000 de dolari, era acum programat să fie vândut la licitaţie celui mai bun ofertant pe treptele Tribunalului comitatului Los Angeles a doua zi la ora 10 dimineaţa.

În atmosfera incredibilă de roman poliţist, cumpărătorii noştri au depus restul preţului de cumpărare în ultimele minute ale zilei: iar escrowul nostru, prin bunăvoinţa companiei emitente a titlului de proprietate, s-a încheiat şi a fost înregistrat a doua zi dimineaţa la 9 şi 30, cu plata sumei excedentare de 320.000 de dolari la timp pentru a invalida vânzarea ipotecară de la tribunal.

Aceste două ieşiri cu bine dintr-o încurcătură au fost amintiri nedorite ale agoniei pe care o îndurasem la Merced – anii îndelungaţi ce-i petrecusem acolo total angrenat în probleme financiare. Niciodată nu mai voiam să devin aşa de implicat în afaceri! Această serie de evenimente a avut rolul de a mă determina să las cursa după dolari, cu scopul de a-mi consacra timpul lucrurilor destinate eternităţii. Însă cum puteam să scap de obligaţia morală care mă lega de asociaţiile de afaceri?

De undeva dinăuntru un dor mi-a invadat inima, gândurile conştiente şi subconştiente – dezvoltându-se într-o pasiune de a fi liber de ramificaţiile lumii de afaceri, cu scopul de a-L împărtăşi pe Cristos cu studenţii care căutau adevărul.

M-am trezit rugându-mă zi de zi pentru eliberarea de vechea lume ameţitoare şi ademenirile ei pentru eul propriu, pentru ca să pot petrece viaţa ca sol al lumii de dincolo – noua creaţie a lui Dumnezeu!

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Co-Uni-Bus

„Să dăm calendarul înapoi cu 500 de ani. Acum este anul 1464, iar nu 1964. V-am invitat în castelul meu de pe Rin să vă arăt ultima mea invenție".

Stăteam în *family room* [similară unui *living room*, mai neprotocolară, n.tr] într-o duminică seara, vorbindu-le unor cincisprezece studenți şi alte cupluri de tineri căsătoriți, ce rămăseseră în urmă pentru ceea ce numeam „after meeting", imediat după terminarea sesiunii Co-Uni-Bus. Un tânăr înalt şi prezentabil de culoare tocmai terminase de vorbit unui auditoriu de vreo sută de oameni cum, după ce a ucis om om, fiind trimis la San Quentin, era pe punctul de a se sinucide, punând capăt la ceea ce realizase, în sfârşit, era o viață de frustrare şi fărădelege. În timp ce se gândea prin ce metodă s-o facă, nu-şi putea explica motivul pentru care a intrat în capela închisorii, sustrăgând de acolo o Biblie. Înapoindu-se în celulă, citind pagini întregi din Noul Testament, a devenit convins că Cristosul prezentat era încă viu, dornic să-i ierte păcatele. Căzând pe genunchi, a auzit prima rugăciune din viața sa curgându-i de pe buze – un strigăt disperat după ajutor către Acela în care credea acum.

Deodată a sesizat o Prezență atotputernică lângă el. Dagostea părea să-i umple sufletul chinuit, aducându-i pace şi o profundă asigurare că a fost iertat. Zilele următoare au fost un neîntrerupt şuvoi de bucurie, noua sa viață uimindu-i deopotrivă pe ceilalți deținuți şi pe gardieni. De-atunci a avut un singur scop: să spună altora că Isus a putut face ceea ce testele psihiatrice, terapia în grup şi toate instituțiile de corecție nu reuşiseră s-o facă!

Adunarea încheindu-se şi servindu-se băuturi răcoritoare, studentul responsabil a anunțat că oricine dorea să-l întâlnească pe Cristos personal în seara aceea trebuia să revină în cameră peste cinci minute. Acesta era grupul cărora le vorbeam eu acum – oameni care doreau să-L cunoască pe Isus.

„Invenția despre care vreau să vă vorbesc este televiziunea", am spus eu, continuându-mi expunerea. „Nu uitați, aceasta se petrece cu 500 de ani în urmă. Voi spuneți: «tele *ce*?», iar eu încerc să vă explic chestiunea în termeni electronici. Văzând că nu reuşesc să transmit ideea, vă sugerez să mergem în camera următoare a castelului meu, unde am instalat 100 de aparate de televiziune în stare funcțională. În primul dintre ele, vedeți un om care gesticulează. Vă uitați peste tot în jurul acestei mici cutii, întrebându-vă cum a pătruns omul acesta înăuntru. Apoi, privind pe rând la celelalte aparate, sunteți uimit să constatați că înăuntru sunt 100 din aceşti oameni, exact la fel!

De fapt, nu sunt o sută, ci doar unul singur, răspund eu, iar el stă în picioare în fața unei camere de luat vederi, aflată la vreo 75 de km depărtare. Bine bine, întrebați dvs., dar în fața a *ce* stă? Nu uitați, asta se întâmplă în anul 1464, răspund eu. El stă în fața unei camere de luat vederi, care ia imaginea sa şi o trimite în eter în fiecare din aceste cutii.

Alergați cu toții afară şi priviți spre cer, după care veniți înapoi foarte supărați. Ne-ați

minţit. N-am văzut nicăieri pe cer imaginea sa!

În noapte aceea, eu sunt ars pe rug pentru că am practicat magia neagră.

Nişte râsete cu înţeles din partea ascultătorilor m-au întrerupt.

„Şi mai fantastic decât televiziunea, am continuat eu, este faptul că Cristos Se poate proiecta pe Sine în vieţile noastre, preschimbând ura în dragoste, tulburarea în pace, confuzia în scop – cu condiţia ca noi să dorim aceasta.

Dacă-mi veţi răspunde că nu puteţi înţelege cum vine asta, vă voi spune că nici eu nu înţeleg. Dar am experimentat această revoluţie spirituală eu însumi, chiar aici în camera aceasta, văzând cum Cristos a transformat multe feluri de oameni diferiţi.

Sunteţi aici pentru că doriţi să-L cunoaşteţi pe Cristos personal, şi vă voi explica cum puteţi face aceasta peste puţin timp.

Unii oameni cred că trebuie să dovediţi existenţa lui Dumnezeu. Asta e o naivitate cumplită, dacă luăm în considerare că ştiinţa nu e în stare să producă, în ultimă instanţă, existenţa niciunui lucru. De asemenea, e irelevant. Nu mi-ar fi frică de nicio bombă atomică din lume, dacă singura dovadă a existenţei lor ar fi vreo complicată probă a lui Huxley ori Russel. Şi invers, dacă nu putem să-L evidenţiem pe Dumnezeu în vieţile noastre, în experienţa noastră, toate aşa-numitele dovezi ale existenţei lui Dumnezeu sunt lipsite de sens.

Noi nu suntem fiinţe ale întâmplării, ci ale destinului. Noi nu am apărut la întâmplare. Ar necesita mai multă credinţă să credem asta decât să credem că Dumnezeu ne-a creat. Întrucât Dumnezeu ne iubeşte, El are un plan minunat pentru fiecare din vieţile noastre… numai că nu putem experimenta planul lui Dumnezeu dacă eul nostru e la cârma vieţii noastre.

Priviţi frustrările şi nefericirea, divorţurile, sinuciderile, crimele, invidia, îngrijorarea, tulburările psihice, războaiele şi mizeria din lume! E evident că ceva foarte grav s-a întâmplat cu omenirea! Trebuie să afirmăm fie că un diavol din iad l-a adus pe om la existenţă ca să-l chinuiască, fie că omul însuşi prin voinţa proprie s-a îndepărtat de planul şi dragostea lui Dumnezeu şi, prin aceasta, de adevăratul său destin. Propria dvs. conştiinţă va spune care din aceste alternative este cea adevărată.

Dacă Dumnezeu te-a creat pentru un anumit scop, pe care tu însă nu-l realizezi, atunci înseamnă că nu ai realizat viaţa însăşi. Ai ratat însăşi motivul existenţei tale pe această planetă! E simplu ca bună ziua. De aceea, oamenii simt un gol imens în fiinţa lor, pe care nu-l pot umple cu bogăţie, sex, faimă şi realizări. Propria lor voinţă i-a izolat de Dumnezeu.

Nu există decât o singură cale de revenire la Dumnezeu.

Mulţi obiectează împotriva creştinismului pe motiv că este prea dogmatic să afirmi că Cristos este singura cale. Dar şi ştiinţa este dogmatică. Doi cu doi fac patru. Aşa a fost dintotdeauna şi aşa va fi mereu. S-ar putea să pară o exagerare să spunem că doi plus doi fac uneori cinci, dar dacă îmbrăţişezi o atare matematică, atunci clădirile se vor prăbuşi şi podurile vor colapsa.

Să presupunem că eşti pilotul unei mari aeronave, care se pregăteşte să aterizeze pe aeroportul internaţional Los Angeles – ghidându-se după radar, deoarece pista e învăluită

în ceață. Deodată turnul de control radar ia legătura cu el prin unde radio şi-i spune: «Eşti la jumătate de milă în sudul pistei de aterizare. Execută o manevră de cotire de zece grade spre stânga». La care pilotul răspunde: «Fundamentalistule îngust şi dogmatic! De ce aş face-o?!»“

Încăperea a răsunat de hohotele de râs ale auditoriului. „Nu, am continuat eu, nu există decât o singură pistă de decolare acolo, iar dacă n-o nimereşti, s-a zis cu tine! Acum dacă aşa e în domeniul fizic, nu te-ai aştepta ca legile spirituale să fie tot atât de sigure şi de intacte?”

Grupul mic de tineri ascultători asculta cu suflarea întretăiată.

„Să ne imaginăm că eşti într-un avion la 10.000 de metri deasupra pământului. Zburați de câteva ore şi, la un moment dat, vă simțiți cam anchilozat. Vă hotărâți să faceți o plimbare, drept care o rugați pe stewardesă să vă deschidă uşa. La care ea vă ține o prelegere despre legea gravitației şi alte chestiuni de felul acesteiea. În ce vă priveşte, ăsta e un concept perimat, care o fi fost bun pentru bunica dvs., în schimb, dvs. apațineați generației moderne, ce-şi croieşte legile sale proprii. Aşa că decideți că este cazul să vă comparați cu o pasăre. În definitiv, libertatea individului este ceea ce contează şi, evident, orice stă în calea dorinței dvs. după libera exprimare trebuie să piară.

Sfidând acest taboo învechit, păşiți pe uşă afară… şi deodată descoperiți că Sir Isaac Newton, ca, de altfel, bunicuța dvs., au avut dreptate. Da, există o lege a gravitației şi, deşi învechită, este încă în vigoare. În timp ce zburați prin aer, deveniți pe dată credincios, numai că, vai, e prea târziu!

Credeți-mă: există legi morale şi spirituale neschimbătoare, neavând cu nimic mai mult sens să sfidați legile spirituale ale lui Dumnezeu decât legile Sale naturale!

Isus a spus: «Eu sunt calea, adevărul şi viața: niciun om nu vine la Tatăl decât prin Mine». Buddha nu a pretins niciodată că el ar fi calea; doar a afirmat că o caută. Mahomed a precizat că nu este Mântuitorul lumii şi că nu ştia cine este. El a susținu doar că este un profet al lui Alah. Dar Isus a spus: «Eu am venit să caut şi să mântuiesc pe cei pierduți».

Buddha a spus: «Nu veniți la mine cu păcatele voastre – îmi ajung ale mele». Recunoscând asta, a dat dovadă de sinceritate. Credeți însă că Isus a fost mai puțin sincer? Căci Isus a declarat că este Mielul fără păcat al lui Dumnezeu, care, întrucât nu avea păcate proprii, a putut muri pentru păcatele lumii.

Dacă Isus nu este cel ce a declarat că este, atunci omenirii nu i-a mai rămas nicio speranță, deoarece El este singurul care a îndrăznit vreodată să ne ofere o soluție reală la problema de bază. Iar dacă El este cel care a spus că este, atunci întregul tău destin depinde de întrebarea: *Ce vei face cu Isus?*

În Apocalipsa 3:20, Isus Cristos a făcut cea mai fantastică declarație care v-a fost dat vreodată s-o auziți. Confucius n-a făcut niciodată o asemenea promisiune, după cum n-a făcut-o nici Zoroastru, nici vreun altul. După ce Isus Cristos a înviat din morți, El a spus: «Eu stau la uşa inimii tale şi bat. Dacă vei deschide uşa când Îmi vei auzi glasul, voi veni numaidecât înăuntru şi voi avea părtăşie cu tine – şi niciodată nu te voi părăsi, nici nu te voi lăsa vreodată!»

Noi nu suntem despărțiți de Dumnezeu prin spațiu sau timp sau orice altă dimensiune din univers. Prăpastia dintre Dumnezeu şi om este în inima omenească, în voința noastră, în adâncul vieții noastre. Întrebarea cu care sunteți confruntați în seara aceasta este următoarea: Îl vei lăsa tu oare pe Isus Cristos să arunce o punte peste acea prăpastie din lăuntrul tău, deschizându-I uşa vieții tale?

Cei mai mulți oameni, fie catolici, fie protestanți, nu şi-au statornicit decât o relație cu o biserică. Ei n-au nicio relație apropiată şi *personală* cu Dumnezeu. Ei n-au făcut niciodată acel lucru unic pe care Cristos a precizat că trebuie să-l facă. Da, ei au tot citit şi cântat despre El, dar nu L-au cunoscut niciodată. Nu I-au deschis, printr-un act bine definit al voinței lor, inima vieții lor, lăsându-L pe Isus Cristos să intre şi să ia controlul asupra ființei lor.

Vreau să vă întreb pe fiecare dintre voi: ai făcut tu aceasta?"

Privind de la o față la alta, am observat o ciudată strălucire radiind în ochii lor. Mai văzusem aceasta pe fețele celor care şi-au deschis inima lui Cristos, şi am sesizat că cei mai mulți dintre ei vor merge până la capăt, primindu-L pe Isus.

„Să vă explic ce înseamnă să-L invitați pe Cristos în viața voastră. Pe aceeaşi stradă cu noi locuieşte unul din cei mai renumiți jucători de tennis din toate timpurile. Imaginați-vă că mă duc la el şi-i spun: «Pancho, aş dori să învăț să joc tennis exact cum joci tu». Zis şi făcut. Mă duc împreună cu el la terenul de tenis. El îmi arată cum să țin racheta şi cum s-o mânuiesc. De-a lungul unei perioade de multe săptămâni, mă supun unui antrenament riguros. Apoi, crezând că m-am antrenat suficient, îl provoc la un match şi rezultatul e previzibil: Pancho mătură terenul cu mine!

Nu-i nimic. Mă duc la ultimul campion de la Wimbledon şi-i spun: «Vreau cu orice preț să stăpânesc acest sport». El se învoieşte şi mă scoate pe teren, unde îi urmez instrucțiunile *ad litteram*. Crezând că am câştigat destulă experiență, îl provoc pe Pancho la al doilea match. De data asta, Pancho mă bate şi mai rău decât înainte!

Frustrat, mă aşez jos să cumpănesc. În cele din urmă, sunt gata să fiu sincer cu mine însumi. Nu e nimic greşit cu instucțiunile lui Pancho; în definitiv, uitați-vă ce mare campion au făcut din el! Problema este în întregime la mine. Prin urmare, mă întorc la Pancho cu o idee straşnică. «Uite ce e, Pancho, nu am ceea ce este necesar pentru a fi un jucător peformant de tenis. Dar dacă ai putea cumva să intri în trupul meu, atunci când mingea va ajunge la plasă, eu voi sta liniştit, lăsându-ți brațul să lovească mingea de tenis. Şi, în fine, voi ajunge să joc cum joci tu!»

Desigur, Pancho nu poate locui înăuntrul meu. Însă Isus Cristos poate! Aceasta separă adevăratul creştinism de creştinătate, fie el protestantism, fie catolicism. Şi de orice religie cunoscută vreodată de lume!

Toate filosofiile religioase sunt, în esență, *do-it-yourself* kituri pe care trebuie să încerci să le pui în practică prin propriile tale puteri. Niciuna măcar nu are vreo prevedere pentru cea mai evidentă şi mai vitală carență: propria ta incapacitate inerentă de a trăi pe măsura standardului pe care-l pretinde un crez religios. În condițiile acestea, nici nu e de mirare că pentru majoritatea oamenilor religia este o chestiune atât de perimată!

Dar Isus nu a oferit lumii o filosofie religioasă a vieții cu care tu să te lupți, până când să nu mai poți şi să te dai bătut, deoarece nu poți s-o ții, indiferent cât de tare te-ai strădui. El a spus: «Am murit ca să plătesc pedeapsa pentru păcatele tale. Pocăieşte-te, primeşte iertarea Tatălui şi vei experimenta pacea eliberării de vinovăție. Dar şi mai mult decât aceasta, Eu am cucerit moartea şi-ți ofer viață veşnică, cu condiția ca tu să-Mi dai voie să intru în duhul tău cu Duhul meu şi să trăiesc prin tine chiar scopul pentru care ai fost creat!»

Iată ce înseamnă a fi un creştin! Doresc să vă spun acum că cea mai măreață zi din viața mea a fost ziua în care am încetat să mă mai străduiesc să trăiesc viața creştină prin forțele proprii, invitându-L pe Isus Cristos să intre în viața mea!“

Vorbisem de cam multicică vreme, însă auditoriul nu-şi pierduse interesul, manifestându-şi intensa atenție, ce se putea citi pe fiecare față. Simțeam prezența Duhului Sfânt în încăpere. Sosise timpul să-i rog să ia o decizie.

„Unii dinte voi vă spuneți: «Da, asta are sens, dar cum Îl pot primi pe Cristos?»

Ei bine, El este aproape, cât ai rosti o rugăciune.

Când L-am rugat pe Cristos să intre şi să ia controlul asupra vieții mele, El a făcut asta bucuros, ceea ce va face şi pentru tine.

Dacă aceasta exprimă dorința sinceră a inimii tale, atunci roagă-te în tăcere lui Cristos, rostind după mine: «Doamne Isus, eu cred că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, singurul Mântuitor al păcătoşilor. Mărturisesc că am păcătuit. M-am despărțit de Dumnezeu conducându-mi viața după cum credeam eu de cuviință. Îți mulțumesc pentru că ai murit pe cruce pentru păcatele mele. Cred, în seara aceasta, că eşti viu şi că bați la uşa inimii mele. Doamne Isuse, Îți deschid uşa, invitându-Te să intri chiar acum. Mă dăruiesc Ție din clipa aceasta înainte, pentru ca Tu să trăieşti prin mine, să umbli prin lumea aceasta în trupul meu, făcând prin mine faptele Tale şi vorbind prin mine cuvintele Tale şi iubindu-i pe alții prin mine. Îți mulțumesc, Doamne Isuse, pentru că ai intrat. Amin!»“

Când am terminat rugăciunea, o femeie tânără căsătorită de la adunarea West Valley a străbătut camera aproape alergând spre mine, spunând entuziasmată: „Dave! Tocmai am devenit o creştină! Credeam să sunt deja creştină, de mai bine de câțiva ani încercând să mă port ca una, dar îmi era greu, deoarece îmi dau seama acum că nu-L cunoşteam pe Domnul. Însă în seara aceasta m-am rugat acea rugăciune pentru prima oară în viață, iar acum *ştiu* că Cristos a venit în inima mea!“Au mai fost şi alții în seara aceea memorabilă care L-au primit pe Isus. Şi în zilele următoare oamenii L-au putut vedea în viețile lor.

Aceste *întâlniri după întâlniri* mi-au deschis ochii la faptul că oamenii de azi sunt tot atât de flămânzi după Dumnezeu şi tot atât de dornici să-L primească pe Cristos cum erau şi pe vremea apostolilor. Nu a fost neobişnuit pentru toți necreştinii din încăpere să se roage acea rugăciune prin care Îl invitau pe Cristos în viața lor. De-a lungul unei perioade de trei ani, doi din trei necreştini veniți la întrunirile Co-Uni-Bus L-au primit pe Isus Cristos pentru prima dată în cadrul întrunirilor de după întrunirea principală. La început, mi s-a părut ireal, deoarece întotdeauna mi s-a spus că, întocmai ca în zilele miracolelor, ziua când mulți aveau să creadă trecuse. Fusesem în sute de servicii bisericeşti în care nimeni

nu răspunsese la invitația de a-L primi pe Cristos în inimă. De fapt, aceasta era situația normală încât predicatorii dintre *Assemblies* aproape niciodată nu le cereau oamenilor să ia această decizie. Eram prea siguri că nimeni n-o va face. Acum însă atitudinea mea s-a schimbat într-atâta încât îmi era greu să-mi imaginez că cineva avea să-L respingă pe Cristos şi mântuirea pe care o oferă El.

Desigur unii o respingeau. Fiecare trebuie să-şi facă propria alegere. Un asemenea incident a fost cu deosebire dramatic. Un student care-L primise pe Cristos cu câteva săptămâni înainte la Co-Uni-Bus şi-a adus mătuşa şi unchiul într-o duminică seara. Ei au venit pentru întrunirea de după întrunire şi au stat liniştiți, ascultând până la rugăciunea de încheiere. Apoi unchiul mi-a adresat o întrebare.

„Ce te face să crezi că ce ai dumneata de spus e mai îndreptățit decât ce crede un budist sau un hindus?“ Era atâta sarcazm în vocea lui încât am crezut că joacă teatru ca să-mi încerce reacțiile. Am rămas cu gura căscată, neştiind ce să spun, întrucât nu eram sigur de ce aveam în minte. Şi apoi şi-a dat drumul!

„Aceasta a fost cea mai dezgustătoare experiență pe care am avut-o de multă vreme“. Între timp se ridicase în picioare şi țipa la mine. „Avem un război în Vietnam, iar lumea e plină de oameni ce mor de foame, iar dumneata nu ai alte cuvinte de spus decât: «Isus e răspunsul»! Dacă ai şti primul lucru despre Isus, ți-ai petrece timpul lucrând din greu la rezolvarea acestor probleme, în loc să-i păcăleşti pe studenți să vină la această casă măiastră pentru a le servi aceste cuvinte pe care nimeni nu le mai ia în serios de cincizeci de ani!“

„Dacă-mi permiteți, domnule“, am spus eu în mica pauză ce o lăsase pentru a-şi trage răsuflarea, „eu nu m-am ocupat de problemele războiului şi ale înfometării. Până ce oamenii nu-I vor permite lui Cristos să intre în inima lor, ei nu se vor iubi unii pe alții îndeajuns pentru a…“

El m-a întrerupt înainte de a-mi termina fraza. „Dacă Dumnezeu este atât de miraculos şi toate prostiile acelea supranaturale, din care sunt țesute basmele, atunci de ce nu face El nimic pentru săraci şi bolnavi? Unde este acest Dumnezeu despre care vorbeşti, care ne iubeşte şi are un plan minunat? Halal plan! N-aş fi ştiut niciodată ce este libertatea intelectuală până când nu mi-am dat seama că nu trebuie să cred în acest Dumnezeu atotputernic, inventat de fundamentalişti, care vrea să le conducă viața în locul lor. Dar am fost eliberat de această mitologie…“

„Da“, am spus eu, încercând să strecor câteva cuvinte, „şi Nietzeche a crezut că dacă-L va ucide pe acest Dumnezeu personal, va fi liber să-şi trăiască viața. Dar când L-a lichidat pe Dumnezeul Creator, care are un plan, însăşi existența lui şi-a pierdut orice scop, iar el şi-a pierdut mințile!“

Am fost nevoit să mă opresc, deoarece antagonistul meu striga atât de tare încât nu putea să mă audă nici dacă voia, or, era evident că nu voia! M-am aşezat să-l ascult până la capăt. Cu cât rămâneam mai calm, cu atât mai înrăit devenea el. Soția sa începuse şi ea să țipe la mine. Eram sigur că vecinii de pe două-trei străzi îi auzeau. Ei batjocoreau ce spusesem eu despre crucea lui Cristos şi mi-au spus că oamenii nu sunt păcătoşi, ci, în esență, buni şi că lumea ar fi un loc mai bun dacă ar fi lipsită de oameni ca mine, care

încearcă să-i facă pe toți să se simtă vinovați.

Într-un târziu, soțului şi soției li s-a terminat suflarea, din fericire la amândoi deodată, aşa că am încercat din nou să vorbesc pe un ton scăzut, pe care nu-l puteau auzi, decât dacă făceau liniște. „Ați adus vorba despre războaie şi despre oameni care pier de foame. Vreți să sugerați că aceste lucruri se pot explica în termenii bunătății inerente a omului? Soția şi cu mine nu am avut nevoie să-i învățăm pe copiii noştri să fie egoişti sau lacomi sau să facă alte lucruri rele. Dar a trebuit să ne dăm toate silințele să-i învățăm ce e bine şi drept. Această înclinație spre rău pare să fie o trăsătură fundamentală a omului pe care bunul simț îmi spune că trebuie s-o corectăm la indivizi, înainte de a putea face vreun progres în direcția eradicării relelor pe care le-ați amintit. Nu cred că e realist să ne închidem ochii la adevărata rădăcină a nedreptății din lume…“

„Acum o să ne spui despre Adam şi Eva în grădina Eden, şi despre păcat şi iar despre păcat!“

„Nu aveam de gând, dar dacă…“

„N-ai suflat o vorbă despre predica de pe munte şi despre regula de aur. Dacă vrei să vorbeşti despre Isus, de ce nu spui nimic despre asta, în schimbul prostiilor acestora despre miracole şi moartea pentru păcate şi să-l numeşti Fiul lui Dumnezeu, lucru pe care el nu l-a spus niciodată despre el însuşi“.

„Unde ați citit despre Predica de pe Munte şi despre regula de aur?“ l-am întrebat, sperând că se va da pe brazdă, convenind să poarte o discuție civilizată, chiar dacă aprinsă.

„Desigur, în Biblie“, a spus el, pe un ton mai calm de data asta. „Eu citesc Biblia, oricum, anumite părți din ea. Dar nu sunt atât de prost încât s-o înghit toată, cu greşelile şi contradicțiile ei, cum, evident, faci dumneata“.

„Atunci trebuie să ştiți“, am răspuns eu, „că aceiaşi martori oculari care au consemnat spusele lui Isus, conform cărora El este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii, şi că a trebuit să moară pentru păcatele noastre, susținând de asemenea că El este calea, adevărul şi viața. Aş dori să-mi dați exemple concrete de greşeli şi contradicții la care vă referiți. Eu nu cunosc niciuna în Biblie. Dar găsesc poziția dvs. foarte contradictorie şi trebuie s-o spun mai mult decât egoistă, să vă erijați în poziția de autoritate despre ceea ce a zis şi nu a zis Isus. V-ați născut cu o mie nouă sute de ani prea târziu pentru ca să fi fost acolo când a spus El lucrurile respective, şi totuşi, dvs. contraziceți martorii oculari care L-au auzit nemijlocit! Vă contraziceți singur“, am spus eu în încheiere.

Apucase brațul soției sale, îndreptându-se spre uşă, nepotul său şi prietena sa urmându-i şovăitor, încercând să-mi facă semn din priviri că nu pricepeau ce generase toată această explozie. Apoi am observat că Ruth pătrunsese în cameră, stând cu mâna pe clanță, blocând plecarea lor.

„Stăteam de vorbă liniştită cu o prietenă în bucătărie“, a spus ea calmă, „când am auzit țipete mânioase venind din camera aceasta, cum nu-mi imaginam că pot să se audă din gâtlejul unor ființe civilizate. Am alergat pe coridor, sosind tocmai când îl împroşcați pe soțul meu pe motiv că nu a menționat Predica de pe Munte şi regula de aur în seara aceasta. Domnule, v-aş sugera ca dvs. şi soția dvs. să citiți aceste cuvinte ale lui Isus încă o dată, iar apoi să vă măsurați purtarea din seara aceasta în lumina lor!”

Ei plecară liniştiți, iar Ruth mă întrebă: „Ce a generat această controversă? N-am văzut în viața mea pe cineva să fie mai plin de ură împotriva spuselor clare ale Bibliei!“

„Presupun că au fost îndopați cu aceste idei când erau copii mici“, am răspuns eu, „şi acum au răbufnit împotriva acestor lucruri“.

Co-Uni-Bus a fost doar una din mai multe întruniri care se țineau de-acum în acea casă în fiecare săptămână. Casa în care n-am dorit să locuiesc a devenit treptat un loc de întâlnire pentru mai mulți studenți decât îi puteam numi pe nume. Sute de tineri veneau într-un şir neîntrerupt. Unii au venit doar o dată sau de două ori, dar era un nucleu care venea din nou şi din nou – tineri entuziasmați care se predaseră lui Dumnezeu, pentru a fi umpluți cu Duhul Său şi nu-şi țineau viața ca fiind a lor, ci se puneau cu totul la dispoziția Domnului. Preocuparea lor de căpetenie era, dacă se putea, să aducă vestea bună că Isus Cristos este viu cu adevărat miilor de studenți de pe campusurile din apropiere, precum şi mulțimilor din valea San Fernando, ale cărei lumini se zăreau în nopțile senine ca nişte stele strălucitoare într-o lume întoarsă pe dos. Privind spre aceste lumini, îngenuncheam sau ne întindeam pe pardoseală şi strigam către Dumnezeu ca Duhul Său să fie turnat peste orice făptură, cum a promis Dumnezeu că se va întâmpla în zilele de pe urmă, până ce simțeam că inimile noastre explodau de pline ce erau.

Apoi dădeam rugăciunilor noastre picioare, mergând să găsim oameni acolo unde se aflau aceştia. Uşă din uşă în Valea San Fernando, ocupând loc lângă străini pe bancă în parc, participând la invazia de tineri care jucau tenis de masă pe Ventura Boulevard, în apropiere de casa noastră, şi pe campusuri universitare, spunându-le tuturor care erau dispuşi să asculte că Isus Cristos poate schimba viața. Ce aventură a fost să-L lăsăm pe Duhul Sfânt să ne conducă la străini totali, care de-abia aşteptau să audă Vestea Bună!

Unii din noi am început să vedem valoarea postului ca mijloc de a ne întări devotamentul şi negarea eului propriu. Puneam deoparte sâmbăta ca timp regulat de rugăciune şi post. Tinerii soseau dis-de-dimineață, fără să fi avut micul dejun, şi ne închideam în sufragerie, începând să ne rugăm. Alteori, începeam seara, rugându-ne toată noaptea. Constatam că o zi sau o noapte nu era de ajuns ca să-L lăudăm pe Dumnezeu şi se menționăm amănunțit toate cererile care formau trezirea noastră spirituală.

Rasismul era marea chestiune a acelor zile. Studenții se îngrămădeau în oraşe precum Selma şi Jackson, organizând marşuri şi ocupând clădiri. Cauza era bună. „Nu lăsați toată zarva cu privire la rasism să vă determine să credeți că este chestiunea principală“, le spuneam eu adesea studenților, când ne adunam la Co-Uni-Bus, stând de vorbă în orele dimineții. „Este doar unul din simptomele rele ale unei boli ce zace la rădăcina tuturor relelor. Albii înşală, jefuiesc, urăsc şi-i ucid pe alți albi. Iar negrii fac aceleaşi lucruri negrilor. Dacă ați putea eradica întregul rasism, lumea ar fi mai departe plină de ură. Porniți, luptați împotriva prejudecăților rasiale. Dar nu ca un lucru în sine. Treceți de simptomul propriu-zis la cauza ce stă la rădăcina bolii respective. Faceți-i pe oameni să-şi predea inima lui Isus. Sângele Său curățeşte de orice păcat“.

Inima mea nu-şi mai mai găsea locul în lumea comercială. Chiar la birou, îmi era tot mai greu să mă concentrez. Duse erau de-acum dorința după bani, poziții sau lucruri.

Suprem în gândurile mele era o singură pasiune: să-mi dăruiesc viața pentru a-i aduce pe studenți la Isus Cristos, pentru ca Cristos să facă prin ei o lume nouă – Împărăția Lui Dumnezeu de pace şi bună învoire între oameni. În generația actuală!

Am încercat să uit zvonurile despre presupusul meu penticostalism, criticile şi problemele legate de creştinii după Evanghelie. Erau zile fericite. Viața era deplină. Păream înconjurat de oameni tineri, vitali, dinamici, entuziasmați cu privire la Cristos, viețile lor pline de puterea Duhului Sfânt, de călăuzirea şi entuziasmul Său.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Începe erezia Hunt

Treptat-treptat, de-a lungul unei perioade de mai mulți ani, tot mai mulți din membrii adunării West Valley Chapel, inclusiv Dennis şi familia sa, s-au mutat la circa douăzeci de mile vest de Thousand Oaks, atraşi de preţurile favorabile ale proprietăţilor şi de absenţa smogului în această nouă şi înfloritoare suburbie. La începutul anului 1965, parţial din dorinţa de a se scuti de drumul lung până la biserică şi de asemenea ca mijloc de a răspândi evanghelia în această zonă aflată în dezvoltare, o nouă adunare a fost fondată la Thousand Oaks, ceea ce a redus substanţial membralitatea la West Valley Bible Church, cu până la 40 de procente.

Eu predicam în fiecare duminică, fie la West Valley, fie la una din numeroasele alte Adunări din Sudul Californiei. Pentru a opri zvonurile să circule, am încercat să evit controversele, predicând lucruri împotriva cărora nimeni nu era pregătit să bage de vină. Însă asta a creat un conflict înăuntrul meu, care m-a necăjit mult, încercând să umblu pe o sfoară întinsă între ceea ce Fraţii voiau să audă şi ceea ce Dumnezeu dorea să spun. Ştiam că Dumnezeu Îşi trimisese întotdeauna profeţii la popor nu cu scopul de a-l flata sau a-i fi pe plac, ci de a-l corecta şi de a-l readuce la calea dreaptă. Am descoperit însă că erau probleme practice în calea dorinţei mele de a fi acel model de om.

Într-o seară am primit un telefon interurban, în care mi se spunea că presbiterii de la Pomona Assembly îmi refuzau amvonul până ce nu aflau exact unde mă situam în privinţa vorbirii în limbi. Am avut o îndeluungată stare de vorbă cu cinci dintre ei duminica următoare după serviciul de dimineaţă.

Un prezbiter mai cu seamă părea hotărât să demonstreze că sunt un eretic. Dar înainte de a putea fi excomunicat, convingerile mele „eretice“ trebuiau date pe faţă public.

„Cum rezolvi învăţătura clară din 1 Corinteni 13“, mi-a cerut el să explic de îndată ce a fost stabilit scopul întrunirii. „Nu poţi nega afirmaţia că «limbile vor înceta»“.

„De asemenea se spune «cunoştinţa va avea sfârşit»“ am răspuns eu. „S-a întâmplat oare aceasta deja? Uitaţi-vă la Scriptură şi veţi vedea că Pavel ne spune că *atunci când* profeţiile şi limbile vor înceta… Concret el afirmă: «*Acum* vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos, dar *atunci* vom vedea faţă în faţă». Negreşit el nu se referă la aspectul de «faţă în faţă» când se va fi încheiat Biblia, ci faţă în faţă cu Cristos în ceruri! El spune: «*Acum* cunosc în parte, dar *atunci* voi cunoaşte deplin, aşa cum am fost şi eu cunoscut pe deplin». Pavel nu a trăit atâta încât să vadă încheierea canonului Scripturii, aşadar nu a fost pe baza unei Biblii încheiate că el se aştepta să predea această stare de cunoştinţă perfectă. El nu putea decât să se refere la o stare de completeţe şi de perfecţiune în cer. *Atunci* nu vom mai avea nevoie de prorocii sau de limbi sau de minuni, acestea încetând. Nu însă până *atunci*!“

Dar acest presbiter insista că expresia: „când va veni ce este desăvârşit“ se referă la

încheierea canonului, recurgând la explicații numeroase pentru a dovedi acest lucru.

Ceilalți presbiteri m-au interogat cu privire la zvonurile care circulau că aș fi implicat în ceea ce numeau ei „mișcarea limbilor". Explicația mea că nu am fost niciodată la o adunare penticostală le-a părut tuturor satisfăcătoare. Însă era evident că aveam să continui să fiu un om asupra căruia va plana suspiciunea. Am plecat de la întâlnirea mea cu ei din ziua aceea întrebându-mă câtă vreme mi se va îngădui să predic. Treptat am fost restrâns la tot mai puține adunări, deoarece unele dintre cele unde vorbisem în trecut nu mai m-au invitat să revin. La vremea aceea, mă simțem ca între ciocan și nicovală între sfaturile sincere ale prietenilor bine intenționați și vocea interioară a Duhului Sfânt.

Acest conflict între oportunitate şi ascultare era deosebit de greu de suportat, persistând în gândurile mele, într-o după amiază deosebit de îmbâcsită de noxe poluante din mai 1965, în timp ce circulam cu maşina proprie „bară la bară" în traficul de vârf din Los Angeles în drum spre Downey. Acolo urma să vorbesc la un dineu organizat de frații de la Prima Biserică Baptistă, o programare pe care eram hotărât s-o onorez, în pofida faptului că eram atât de bolnav, încât orice medic mi-ar fi ordonat să stau în pat până când mă refăceam.

Toată viața fusesem extrem de sensibil la răceală, care mă ataca de partru-cinci ori pe an. Dar de când Domnul mă vindecase de gripă în decembrie 1962, fusesem scutit de vechile mele neputințe. Ultimii trei ani fuseseră cei mai sănătoşi din viața mea, în pofida timpului ridicol de scurt pe care-l petreceam dormind. În puținele ocazii când simțeam că se apropie o răceală sau o gripă, o simplă rugăciune îmi aducea vindecare pe loc. Dar de data aceasta, se părea că de ce mă rog mai asiduu, de ce deveneam tot mai bolnav.

Soluția practică era să cumpăr nişte pilule oarecare, să-mi pună capăt scurgerii persistente din nas, care, asemenea unui robinet defect, nu se mai oprea şi, evident, mă făcea inapt de a vorbi. Nu fusesem invitat să mă joc de-a v-ați ascunselea, ascunzându-mă după un şervețel Kleenex!

„Nu", mă gândeam, „asta ar însemna o lipsă de credință. Trebuie doar să revedic făgăduința Lui chiar acum".

Am petrecut timp considerabil „revendicând promisiuni", însă starea mea continua să se înrăutățească. Când, în cele din urmă, dintr-o nevoie evidentă, m-am oprit la o farmacie de lângă biserică să-mi cumpăr medicamentul, m-a cuprins un sentiment de nedumerire şi eşec.

Tot timpul cât vorbeam în cadrul părtăşiilor bărbaților, se părea că cineva dinlăintrul meu meu îmi spunea: „Asta e minunat! Vorbeşte despre minunile pe care le-a săvârşit Dumnezeu în trecut. Dar ce e de făcut acum, când nici nu poți crede măcar că Dumnezeu îți poate opri nasul să curgă?"

Conducând spre casă târziu în seara aceea, m-am gândit că ar fi mult mai uşor să nu cred în vindecări, din moment ce nu puteam face ca ele să dea rezultate. A recunoaşte că vindecările nu sunt pentru dispensația actuală ar face mult mai uşor decât să trăiesc cu întrebările fără răspuns ce-mi răscoleau acum mintea obosită.

A doua zi dimineața, m-am trezit cu o temperatură ridicată. Capul îmi părea că fusese îndopat cu cârpe. Iar trupul mă durea peste tot, simțindu-mă prea slăbit pentru ca să judec

clar. Dându-mi treptat seama de starea în care mă aflam, m-a lovit un sentiment de consternare. În dimineața aceea trebuia să fiu la cogiul Glendale să țin o prelegere pe tema eticii creştine, iar seara eram programat la şaptezeci de mile depărtare în oraşul Riverside să vorbesc în cadrul *dineului* de la CBMC. Pentru toate acestea se cereau mai multe pilule de câte achiziționasem!

M-am târât din pat, îndreptându-mă spre camera de studiu. Aplecându-mă pe genunchi în fața unui fotoliu, n-am mai încercat să revendic promisiuni, ci L-am rugat pe Domnul să-mi cerceteze inima, arătându-mi unde am greşit, pentru ca să-mi pot mărturisi păcatul, punându-mă astfel în ordine cu El. Ştiam că mai totdeauna în Scriptură între iertarea păcatului şi vindecare este o legătură.

Rugându-mă, Domnul mi-a vorbit desluşit, nu printr-un glas audibil din cer, ci printr-o adâncă convingere lăuntrică, pe care nu aveam cum să n-o recunosc. „Tu ai compromis mesajul pe care ți l-am dat. Ai ascultat de oameni, iar nu de Mine. Eu am o lucrare de făcut, iar tu mă ții în loc!“

„Da, Doamne, e adevărat“, am izbucnit eu în plâns. „Am făcut asta de teamă să nu-i jicnesc pe frați. Mă simt încurcat când prietenii mei cei mai buni îmi spun să nu ridic ştacheta atât de sus. Dar acum îmi pare rău, Doamne, că am ascultat de ei, neglijând ce doriseşi Tu să spun şi să fac. Dă-mi voie să aud glasul Tău din nou, şi Te voi urma“.

Din clipa în care m-am decis să-L urmez pe Domnul, iar nu pe oameni, dragostea lui Dumnezeu a părut să se înfăşoare în jurul meu, aducând o dulce şi suavă conştiență a faptului că mă iertase din pricina lui Cristos – şi în clipa aceea am fost vindecat complet! Trupul meu a fost deodată eliberat de durere, capul şi nasul meu ca un izvor după o ploaie de primăvară. Viața şi tăria păreau să țâşnească prin muşchii mei, aducându-mi vitalitatea sănătății. Şi în timpul cât a luat să vină peste mine această extraordinară transformare, am avut o acută conştiență că Cristos, nevăzut, dar nu neperceput, întinsese mâna şi mă vindecase.

Rămânând mai departe pe genunchi, cuprins de uimire şi adorare în fața Domnului, a venit peste mine realizarea că situația avea să se tensioneze rapid la Capela noastră. „Tu vei fi atacat pe față şi te vor da afară din adunare. Dar tu trebuie să rosteşti cuvântul pe care ți-l voi da şi-mi vei fi credincios Mie“. Am plâns din nou, cu profunda convingere că Dumnezeu îi descoperise inimii mele voia Sa, adânc îndurerat şi copleşit de ceea ce-mi comunicase.

După întrunirea şi *dinner*-ul de la CBMC, am fost invitat în casa unor prieteni, care mergeau la Riverside, unde crescusem şi eu. Acolo mai erau şi alte două cupluri din adunare. Le-am povestit experiența pe care am avut-o în dimineața aceea, cu vindecarea instantanee, şi cum Dumnezeu mă mustrase că nu vorbisem cum Se aşteptase El; şi am vorbit liber pentru prima oară despre faptul că darurile şi puterea Duhului Sfânt sunt încă pentru astăzi, fiind tot atât de vitale, dacă biserica e să-şi împlinească misiunea încredințată de Domnul de a face ucenici din toate națiunile. Dându-mi seama că nu voi fi cu aceşti prieteni pentru încă multe vreme, am simțit o nouă îndrăzneală şi preocupare că trebuie să proclam lucrurile pe care Dumnezeu se pregătea să le facă în curând în lume.

Mi-a venit un verset în minte, care avea să fie pe buzele mele de multe ori: „Uitați-vă,

disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți; căci în zilele voastre, am să fac o lucrare, pe care n-o veți crede nicidecum, dacă v-ar istorisi-o cineva“ (Fapte 13:41).

Când am ajuns acasă, era deja 1:30 dimineața. Normal era să fiu extrem de obosit, dar, spre bucuria și uimirea mea, atingerea lui Cristos din dimineața zilei precedente era încă asupra mea, iar eu mă simțeam plin e energie și sănătate.

Două săptămâni mai târziu, patru bărbați, care împreună cu familiile lor încetaseră recent să mai frecventeze Capela, au avut o întâlnire cu presbiterii în care au explicat de ce doresc să aibă scrisori de transfer al membralității lor la Thousant Oaks Assembly. Ei m-au acuzat că am adus doctrină falsă la West Valley Assembly, care a fost descrisă drept: „Slujbă negativă, perfecțiune fără păcat, predare absolută și vindecare prin credință“. Am fost acuzat că am fixat ștacheta atât de sus încât unii oameni se întrebau dacă sunt cu adevărat creștini, când mă auzeau predicând. Rugăciunile mele erau mult prea lungi și sunau atât de sfinte încât îi făceau pe ascultători să se simtă incomozi. Era greu să stea lângă mine, eu fiind ca unul care atinsese un grad superior de viață creștină față de ceilalți, încât mă uitam de sus la ceilalți.

În mod normal aș fi reacționat cu mânie, justificându-mă. În schimb, de data aceasta am tăcut, străbătut de o dragoste pentru pârâșii mei ce nu putea fi a mea. A fost o experiență emoționantă – o nouă dovadă că dragostea lui Cristos este suficientă pentru a aduce pace într-o lume plină de egoim, ură, suspiciune și neînțelegeri.

„Ce ați dori să fac eu, pentru ca voi să rămâneți?“ am întrebat, în cele din urmă, când părea că li s-au terminat acuzațiile. „Sunt dispus să fiu redus la tăcere, dacă nu vă place ce predic. Voi sta în pragul ușii sau la parcare, dacă asta vă va satisface. Nu pare drept ca familiile voastre să plece din cauza mea“.

Unul din cei patru a răspuns: „Asta nu va ajuta la nimic, Dave. Lucrurile au mers prea departe“. Și ceilalți s-au învoit cu el.

„Dar negreșit trebuie să fie o cale de împăcare – dacă nu cu mine, atunci cu restul adunării. Nu aș vrea să vă despărțiți de ceilalți din pricina mea“. Însă ei au clătinat ferm din cap. Familiile acestea se hotărâseră să plece, și cu asta basta!

M-am plimbat în lungul și-n latul camerei de zi pentru multă vreme în noaptea aceea, mai cu seamă preocupat de răbufnirile lor mânioase împotriva ideei de „predare absolută“. Îmi imaginasem că creștinii vor dori să cunoască faptul că calea lui Dumnezeu este cea mai bună, dându-și viața bucuroși pentru a permite lui Cristos să trăiască deplin prin ei. Acest adevăr mă umpluse de bucurie când l-am descoperit prima dată. Atunci ce făcea acest adevăr un mesaj atât de urât? Și de ce era asociat cu penticostalismul?

M-am gândit la superbele cântări clasice ale credinței: „Toate voi părăsi, Doamne… Tu ești olarul, iar eu lutul… Ia-mi viața și las-o să-Ți fie consacrată…“ etc. Cum ar putea cineva fi împotriva totalei predări față de voia lui Dumnezeu, pretinzând că este totuși creștin? Oare nu a spus Cristos că dacă nu ne lepădăm de noi înșine și nu ne luăm crucea să-L urmăm pe El, nu putem fi ucenicii Lui?

Am fost mâhnit vreme îndelungată, stând în noaptea aceea pe întuneric în camera de zi, jelind nu pentru mine însumi, ci pentru prietenii mei și pentru neînțelegerea care intervenise între noi. Nicio explicație pe care o puteam oferi nu-i putea mișca, acum după

ce s-au convins că sunt un penticostal.

Cum gândurile mi se roteau neîntrerupt, o întrebare revenea cu insistenţă: „De ce vorbea biserica evanghelică şi cânta despre lucrările mari făcute de Dumnezeu în zilele de odinioară, precum şi despre lucrările măreţe pe care le va face în viitor, denunţând însă cu furie ca eretic pe oricine dorea să experimenteze aceleaşi minuni în zilele noastre?“

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

O schimbare a direcției vântului

Târziu în luna august, familia mea a petrecut câteva zile neuitate de vacanță într-un orăşel de pe coasta Pacificului în statul Oregon. Din camera noastră aşezată pe stâncă, deasupra oceanului, puteam privi seara apusul de soare, după ce în timpul zilei înotam sau căutam vietăți marine şi scoici deşertate de reflux, sau, pur şi simplu, stăteam la soare pe nisipul cald. Copiilor le-a plăcut foarte mult timpul petrecut acolo, revenind cu nostalgie la zilele acelea fericite în anii următori. Era doar o oază binecuvântată în calea furtunii ce se apropia.

La scurt timp după ce ne-am întors din vacantă, doi prieteni creştini mi-au făcut o vizită la birou ca să discute o propunere „captivantă" în legătură cu o nouă afacere implicându-mă pe mine, în cadrul căreia ar putea fi câştigate sume mari de bani prin generarea de fonduri destinate activităților misionare. Şi, bineînțeles, pentru asigurarea întreținerii familiilor lor, în acest proces. Dacă eu aş putea asigura capitalul necesar pentru obținerea unei întreprinderi francizoare pentru o fabuloasă linie de produse, urmând să depăşească toate recordurile naționale în fiecare zi, atunci ei ar administra biznisul, eu urmând să-mi petrec timpul în largul meu pe campusuri, spunându-le studenților despre Cristos. Procentajul profiturilor promise mie ar fi mult mai mare decât să asigure subzistența familiei mele.

Întrucât eu eram convins de pe-acuma că Domnul avea să mă elibereze de slujba mea curentă, poate acesta era modul lui Dumnezeu de a-mi asigura venitul necesar. Însă zilele treceau şi nu primeam nicio călăuzire din partea Domnului într-un fel sau altul, în contextul în care prietenii mei începeau să-şi piardă răbdarea, în aşteptarea unui răspuns definitiv la propunerea lor.

Într-o sâmbătă dis-de-dimineață ei au telefonat să-mi comunice că trebuia să pun la dispoziție fondurile fără întârziere, în caz contrar ei urmând să piardă franciza. Prin urmare, ei voiau să treacă pe la mine să discute încă o dată toată tranzacția şi să obțină răspunzul meu definitiv.

Punând telefonul în furcă, m-am plecat pe genunchi. „Doamne, am nevoie să ştiu care e voia Ta", m-am rugat eu, „numai că până acuma Tu nu mi-ai descoperit-o". Şi am făcut o cerere unică pe care n-am mai repetat-o în întreaga viață: „Doamne, te rog să-mi dezvălui voia Ta chiar în primul capitol din lectura mea consecutivă pentru dimineața aceasta".

În citirea zilnică a Scripturilor, de obicei urmez un program ce mă trece prin toată Biblia în şase luni. Deschizând la pasajul pe care îl parcursesem în ziua precedentă, am descoperit că următorul capitol din citirea mea la rând începea cu un grup de bărbați ce veneau acasă la Balaam, aducându-i promisiuni de mari câştiguri financiare, cu condiția ca el să li se alăture, dar Domnul l-a avertizat să nu se ducă cu ei! Părea că acesta e un răspuns evident la rugăciunea mea. Întreaga chestiune s-a sfârşit pe o notă dezastruoasă

pentru Balaam, datorită lăcomiei sale de bani.

Prietenii mei au sosit într-un val de euforie, oferindu-mi nenumărate statistici ce reflectau ultimele succese ale produsului lor de ultimul răcnet! Dar am sesizat la ei mai mult decât exuberanță obișnuită. În rugăciunea din dimineața aceea, toți patru experimentaseră o puternică încredințare că eu eram omul potrivit pe care Dumnezeu îl rânduise să ia parte la proiect ca investitor! Mai mult, un anumit verset din Biblie le fusese „descoperit“ în cursul lecturii lor biblice obişnuite, despre care ei erau convinşi că Dumnezeu îi asigura de binecuvântarea Sa asupra afacerii lor.

Toți oamenii aceştia pretindeau că sunt plini de Duhul Sfânt. Şi totuşi, ceea ce erau convinşi că era voia lui Dumnezeu era exact opusul a ceea ce-mi descoperise Domnul mie. Eu m-am ținut de călăuzirea primită, neintrând în afacerea lor şi, nu după mult timp, compania a falimentat, cu rezultate dezastruoase pentru toate persoanele asociate cu ea.

Experiența şi-a pus amprenta asupra mea prin faptul că nu e de ajuns să spun în termeni generali că sunt predat voii lui Dumnezeu. Asta ar putea duce la fatalism, prin presupunerea facilă că tot ce se întâmplă în viață este parte din planul lui Dumnezeu. Eu aveam responsabilitatea să rămân în legătură cu Dumnezeu, să-I aud glasul şi să mă aştept ca El să-mi dea foarte clară călăuzire în alegerile pe care le fac.

Mai presus de toate, a fost un avertisment să mă feresc de entuziasmul şi bunele intenții ale oamenilor; să nu mă iau după ce spun alții că e voia lui Dumnezeu, chiar dacă ei afirmă că sunt umpluți cu Duhul, că vorbesc în limbi sau prorocesc; şi să mă feresc mai cu seamă de acele proiecte organizate de creştini cu scopul „de a face bani pentru Dumnezeu“. Pentru mulți acesta a fost drumul care a condus la dezastru.

Cam în vremea aceasta am primit o scrisoare de la un misionar din rândul Fraților de Plymouth, pe care nu-l cunoşteam. El îmi spunea cum credința lui se sfărâmase pe câmpul de misiune. Paul şi Elise Larsen, aflați într-o vizită din California, percepuseră nevoia lui spirituală, solicitând rugăciuni în folosul lui. În ce-l priveşte pe el, nu mai credea în rugăciune, dar dădea din umeri cinic. Nu strică, aşa că de ce nu? dacă asta le face bine altora!

Rugându-se, şi-au pus mâinile peste el, practică despre care el credea că încetase odată cu epoca apostolilor; şi amândoi păreau siguri că Dumnezeu avea să săvârşească ceva nou în viața sa.

El a observat că a intervenit o uşoară ameliorare asupra lui în zilele următoare, şi o sete nouă după Dumnezeu ca Ființă personală cu care să poată avea părtăşie, chiar dacă de mult încetase să se gândească la Dumnezeu în felul acesta. În timp ce se plimba prin junglă la vreo săptămână după aceasta, i s-a părut că inima i s-a umplut de o nouă credință, ce depăşea înțelegerea sa intelectuală pe care o căutase cândva, şi deodată a fost surprins să constate că vorbeşte cursiv o limbă ciudată, însă minunată, ce-i curgea fără efort de pe buze şi-l punea în contact spiritual şi apropiere de Dumnezeu, pe care n-o cunoscuse niciodată până atunci, nici nu credea că e posibilă. Au urmat schimbări rapide. Fiindu-i restaurată pe deplin credința, Dumnezeu folosindu-l ca niciodată înainte, şi călăuzidu-l cu precizie în viață. Revenind din Ecuador, el împreună cu familia locuiau acum împreună cu familia Larsen la numai patruzeci de minute depărtare cu maşina!

Terminând de citit scrisoarea, am simțit în inimă o foame intensă de a fi cu fratele acesta şi a-i comunica că este binevenit la West Bible Chapel. Dedesuptul semnăturii sale era un număr de telefon, pe care l-am accesat imediat. Bill Cathers a fost cald şi prietenos, invitându-mă să vin la una dintre întruniri ce părea a face parte din procesiunea permanentă de oameni ce se perindau prin casa Larsenilor zi şi noapte. Mai mulți prieteni de la Capelă nu au fost cu nimic mai dornici decât să efectueze călătoria, aşa că o maşină plină a sosit următoarea marți seara. Casa era deja înțesată de oameni…

În aer plutea o atmosferă de expectativă, din clipa în care am intrat. Era întipărită pe fețele oamenilor şi părea să se evidențieze în felul în care stăteau oamenii, ca şi cum Dumnezeu ar fi fost realmente acolo, toți aşteptând ca El să spună sau să facă ceva. Niciunul din cei prezenți nu părea să conducă adunarea, după cum nimeni nu avea nicio idee ce se va întâmpla în momentul următor. Însă era un aer de expectativă, ca şi când orice s-ar fi întâmplat ar fi fost semnificativ, deoarece era de la Dumnezeu, şi nu doar o parte a programului pe care-l plănuise cineva şi-l tipărise ca toți să-l urmeze.

O lumină cerească strălucea în ochii oamenilor – de parcă erau exuberanți cu simpla bucurie de a-L cunoaşte pe Dumnezeu şi a se împărtăşi din dragostea Lui. Mulți dintre cei prezenți ardeau literalmente de Duhul Sfânt. Încăperea era plină de vioiciune şi căldura iubirii.

Cineva a citit câteva versete din Scriptură fără să le comenteze, şi apoi din partea cealaltă a camerei o femeie a spus că tocmai acele versete prinseseră viață pentru ea în ziua aceea într-o situație anumită de acolo. Un om care stătuse nemişcat, aproape cu capul între genunchi. deodată s-a ridicat în picioare, vorbind repede câteva cuvinte ce semănau a fi din Scriptură, dar nu erau, şi totuşi purtau o autoritate şi o putere ce mi-au topit inima, ca şi când Dumnezeu ar fi vorbit direct prin el cu privire la aplicarea corectă în viața de toate zilele a versetelor tocmai citate. El s-a oprit la fel de abrupt cum a început şi a s-a aşezat jos emoționat. Pe alocuri s-au auzit suspine, aminuri şi exclamații, iar apoi o lungă tăcere plină de aşteptare.

Deodată din spatele meu dintr-un colț s-au auzit sunele dulci, melodioase ale unei limbi străine, pe care n-am putut-o identifica, deşi s-a revărsat uşor, curgător pentru încă trei minute, după care s-a oprit. Îndată, din latura cealaltă a camerei o voce puternică a oferit tălmăcirea. Am ascultat cu atenție. Au fost anumite inflexiuni şi accentuări care au caracterizat prima voce care a vorbit „în limbi“, iar acum a doua voce a părut să se oprească asupra aceloraşi puncte. Anumite cuvinte ce s-au repetat în vorbirea „în limbi“ şi-au aflat corespondentul în cuvintele „a veghea“ şi „a se pocăi“ şi „judecată“, ce au părut că se repetă de acelaşi număr de ori în cadrul tălmăcirii. Dar adevărata dovadă de autenticitate a constituit-o puterea de nedescris cu care interpretarea mi-a cuprins inima.

Ceea ce mi-era dat era privilegiul de a asista la o demonstrație vie a descrierii pe care o face Apostolul Pavel în Întâi Corinteni 14 a unei strângeri a credincioşilor sub conducerea Duhului Sfânt. Ca un organism viu, iar nu ca organizație! Era greu să-mi imaginez că aceşti oameni s-ar fi mulțumit să se ducă înapoi la biserica de cult în duminica următoare – să stea alături de sute de alții tăcuți pe o bancă. în timp ce păstorul stătea detaşat la amvon, departe de ceilalți credincioşi, cărora le predica.

Era uşor pentru mine să-mi imaginez că închinătorii sinceri care umpleau căminul familiei Larsen în seara aceea, continuând cu râvnă laudele şi rugăciunile lor până la orele dimineții, ar putea fi considerați un element periculos disruptiv de indezirabili în cadrul religiei organizare, instituționalizate. Aveam să aflu mai târziu că erau zeci de alte adunări în casele răspândite prin zona Los Angeles şi, probabil, mii de-a lungul țării de la o coastă la alta. Era o mişcare de forță şi influență *grassroots* mai mare decât oricare a experimentat-o biserica din America vreodată, şi încă creştea din zi de zi. Unii conducători ai bisericii o numeau o mişcare a Satanei. Alții spuneau că este lucrarea Duhului Sfânt ca împlinire a profețiilor pentru zilele de pe urmă înainte de revenirea lui Isus Cristos. Eu vedeam că necesarmente un mare număr de oameni de acest fel aveau să se găsească respinşi de bisericile instituționalizate, aşa încât biserica „undergroud" să devină într-o zi mai puternică şi de o mai mare influnență asupra vieții Americii decât religia confesională.

Oamenii aceştia tratau Biblia de parcă ar fi realmente adevărată. Se rugau ca şi când Dumnezeu era viu şi aculta rugăciunile lor, fiind gata să răspundă la ele. Înfrângerile şi victoriile erau împărtăşite deopotrivă de grup cu o gingăşie simplă, aproape copilărească, ce era, în acelaşi timp, dezarmantă şi tindea să demaşte pe oricine mai era înclinat să-şi ascundă ipocrizia ori prefăcătoria. Era o franchețe binefăcătoare, care îi aducea pe toți la un teren comun de părtăşie apropiată şi unitate.

Aici nu găseai prilejul să auzi o predică pregătită dinainte, să bârfeşti puțin, şi apoi să pleci acasă; ci un timp de spontaneitate, în care descepereai şi împărtăşeai, ba chiar rezolvai probleme individuale pe loc, după cum Duhul lui Dumnezeu conducea întreg procesul.

Era un scaun aşezat într-un loc deschis în mijlocul pardoselii la care m-am gândit toată seara. Apoi, pe la miezul nopții, o femeie atrăgătoare de vreo treizeci şi cinci de ani, cu părul blond şi lung, încadrând o față ce părea să strălucească de o expresie angelică a iubirii, bucuriei şi răbdării, a solicitat să se facă rugăciuni pentru soțul ei, care, spunea ea, se aprinsese de mânie violentă împotriva ei pentru faptul că primise botezul Duhului. El era un presbiter în biserica lor şi o denunța pentru ocara ce o adusese asupra ei devenind implicată în „prostiile alea penticostale" şi în doctrină falsă!

Ea s-a ridicat de la locul ei, mergând până la scaunul din mijlocul camerei, pe care s-a aşezat. „Doresc atât de mult să-l câştig pe soțul meu! Îl iubesc nespus de mult şi vreau să aibă tot ce i-a pus la dispoziție Dumnezeu. Vă rog să vă rugați pentru mine".

Unu câte unu oamenii s-au sculat de la locurile lor, strângându-se în jurul ei şi, aşezându-şi mâinile asupra ei, au început să se roage. Pe măsură ce alții au ocupat acel loc, oameni rugându-se pentru ei în manieră similară în restul serii, ştiam că nu mă voi mai mulțumi cu rutina adunării normale de rugăciune, în cadrul căreia rugăciunea de atâtea ori pare a fi recitarea cererilor standard săptămână de săptămână, iar amosfera mai degrabă convențională decât expectativă. Oamenii aceştia păreau să creadă cu o credință şi o încredere vii că lucrul pentru care s-au rugat îl vor primi. Uneori, în timp ce erau strânşi în jurul unei rugăciuni, deodată se auzea un cuvânt de profeție de pe buzele cuiva, care era o promisiune a ajutorului Domnului sau o mustrare, cerând pocăința pentru un anumit

păcat ce stătea în calea răspunsului.

Aici era realitatea, izbucnind de viață, dragoste şi bucurie! Părea atât de adevărat în spiritul creştinismului descris în Noul Testament!

Noi cei de la West Valley tresăltam de bucurie, stând până la ora două noaptea. Niciunul din noi nu mai văzuseră aşa ceva, şi doream să ne întoarcem cât mai curând posibil.

Dacă se întâmpla ca cineva să caute serviciu sau vindecare sau ajutor financiar sau rezolarea orcărei alte probleme, era un sens de unitate şi iubire, precum şi o credință care părea să ajungă până la Dumnezeu, rugându-se unii pentru alții să primească ce era rânduit în fiece caz. Simțisem o căldură şi o trăinicie pe care familia lui Dumnezeu se cuvine s-o aibă.

Masca dispăruse. Nimeni nu afişa niciun fel de aere, niciun fel de fațadă pe care s-o întrețină. Eul fusese răstignit împreună cu Cristos, făcând loc unei simplități care era dezarmantă şi încântătoare, aproape ca de copil în încrederea sa în Domnul şi sinceritatea față de oameni.

M-am întrebat dacă aceasta se înscria în trezirea ce-mi comunicase Dumnezeu că va cuprinde lumea chiar înaintea revenirii lui Cristos. Avea să fie ceva pe care biserica instituționalizată o va respinge, prin urmare ea răspândindu-se între adunările prin case? O mişcare a Duhului Sfânt în rândurile oamenilor de rând, în care focul va țâşni de la inimă la inimă, oriunde era libertatea de a auzi şi a asculta?

Gândul era intrigant. Şi eu – nu ştiam de ce – eram ciudat de alarmat.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Declarație de război?

În timpul botezului meu în oceane de dragoste în acea noapte memorabilă de ianuarie 1963, devenisem tot mai conştient că biserica evanghelică este împotmolită într-un veritabil cult al textualismului, care o jefuieşte de realitatea şi experienţa doctrinei pe care pune ea aşa de mare preţ. Cunoştinţa biblică este căutată ca scop în sine. Studiile biblice sunt mai mult un joc de cuvinte decât călăuză pentru trăire. „Originalul grec“ este oferit ca explicaţie a Scripturilor, al cărui înţeles real trebuie găsit în viaţă, nu în limbaj.

Fundamentaliştii sunt atât de convinşi că sunt sănătoşi în doctrina despre Duhul Sfânt încât arareori observă absenţa prezenţei şi puterii Lui. Prea mulţi învăţători biblici sunt papagali, prea puţini proroci; iar starea de *rigor mortis* din adunările lor este o amintire tristă a avertismentului lui Pavel, conform căruia „litera ucide – numai Duhul dă viaţă“.

Amintindu-mi ce spunea Charles Finney că trezirea nu poate veni decât printr-un mesaj în aşa fel construit încât să contramandeze rătăcirea în vigoare la acel timp, am început să mă întreb dacă vorbirea în limbi, atât de disprețuită de marii învățători ai Bibliei, era poate, la urma urmelor, însăşi lucrul ce trebuia reînviat pentru a combate hiperintelectualismul generației noastre. Cei mai mulți evanghelici considerau că edificarea vine exclusiv prin comprehensiune mentală. Însă Pavel spunea că unul care vorbeşte în limbi fără să ştie ce spune este totuşi edificat, sau „hrănit“ în duhul său – un medicament dezagreabil de digerat pentru intelectualism.

Contemporanii mei au fost numiți o generație de uriaşi nucleari, dar pigmei morali. Niciodată nu a fost cunoştinţa omului despre comportarea şi psihologia sa atât de completă, şi totuşi niciodată nu a fost mai aparent că lipseşte ceva. În țările cele mai educate din lume orbii continuă să-i conducă pe orbi. Psihiatrii se află ei înşişi sub îngrijirea psihiatrilor, fără să se poată îndrepta unii pe alții. Generalul care comandă o armată nu-şi poate controla propriile pasiuni. Marele conducător politic care promite o formulă de pace pentru lume nu poate trăi în pace cu soția şi copiii săi. Dar oamenii merg orbeşte înainte, neajungând însă nicăieri.

Spritul omului tânjeşte după Dumnezeu, dar creierul său aflat sub domnia eului mândru insistă că proiectele sale de auto ameliorare vor câştiga, în cele din urmă, bătălia, iar cunoştinţa ştiinţifică a universului din afară va umple cumva golul dinăuntru.

În faţa unui eşec atât de evident, biserica însăşi plăteşte la fel de orb omagiu cunoştinței intelectuale şi erudiției seculare. Predicatorii învățați de astăzi nu ar îndrăzni să-şi compună o predică fără să citeze tot mereu ce „spune ştiinţa“ – însă pescarii ignoranți şi neşcoliți se bazau pe o Autoritate mai înaltă şi neschimbătoare, viaţa lor vibrând de Cristosul cel Înviat, care-Şi etala dragostea şi puterea Sa în cuvintele şi faptele lor. Catolicii şi Protestanții rămân divizați prin diferitele interpretări pe care şcolile lor de teologie le atribuie anumitor texte din Scriptură, uitând de asemănarea a ceea ce are sens cu adevărat:

păcatul şi inadecvarea din viaţa lor.

Îmi amintesc de experienţa vorbirii în limbi ca de o minunată comuniune a duhului meu cu Duhul lui Dumnezeu. Şi totuşi, în lunile care s-au scurs de atunci, m-am regăsit uneori răzvrătindu-mă împotriva oricărui gând de a vorbi vreodată în limbi, deoarece mintea mea nu fusese în stare să înţeleagă limba ce se revărsa atât de cursiv de pe buzele mele. Ştiam că aceasta fusese o cântare de dragoste din inima mea către Dumnezeu, dar pusesem un premiu aşa de mare pe înţelegerea intelectuală încât era extrem de dificil pentru mine să mă încred într-un Cristos pe care nu-L puteam înţelege.

Ei bine, în ultimă analiză, ar fi multe pe care un om nu le-ar putea înţelege, după cum nici intelectul meu nu este pe măsura celui al lui Dumnezeu. A fost un ego mândru care nu i-a plăcut gândul acesta pe care am dorit să-l înţeleg cât mai mult. Dar bunul simţ îmi spunea că aş fi un prost să neg ca fiind invalide toate experienţele vieţii pe care nu le-aş putea înţelege mental. Cu multă vreme în urmă recunoscusem că aceasta excludea dragostea, bucuria, fericirea, frumuseţea bunătatea şi cele mai multe lucruri care fac viaţa vrednică să fie trăită.

Într-o duminică seara am predicat o predică la West Valley Bible Chapel despre Ilie la Muntele Carmel. El propusese ca profeţii lui Baal să ridice un altar zeului lor, aşezând un viţel deasupra lemnelor ca ofrandă. El va face la fel, ridicând un altar Domnului. Însă nimănui nu i se va permite să aprindă un foc pe altare. Dumnezeul care răspundea la rugăciune, trimiţând foc din cer să mistuie jertfele, avea să fie recunoscut de toţi ca fiind Dumnezeul adevărat, pe care toţi Îl vor urma după aceea.

Poporul Israel nu mai auzise una ca asta. Suna o idee măreaţă! Desigur, aceasta s-a dovedit sfârşitul jocului amăgitor pe care-l jucaseră profeţii lui Baal.

Sugerasem auditoriului că noi cei de pe vremea noastră avem mai puţină înţelepciune. După ce am aprins focul noi înşine, ar urma o discuţie doctrinară savantă între distinşii învăţaţi şi expozitori biblici participanţi la dezbatere, a căror jertfă trimitea fumul în sus într-o spirală acceptabilă către cer. Întregul exerciţiu fiind pur teoretic ar fi, în consecinţă, neconcludent.

Ideea subliniată de Ilie era că dacă Dumnezeu era cât de cât relevant nevoilor şi experienţei umane, atunci El ar trebui să păşească în realitatea de zi cu zi a omului. El ar trebui să Se dovedească, trimiţând foc din cer.

Evident, aceasta a fost ceva ce şi Dumnezeu a considerat de bun augur, deoarece a trimis foc când Ilie l-a solicitat.

Am subliniat auditoriului că realitatea experienţei puterii lui Dumnezeu, care invadează viaţa oamenilor, este, în mare măsură, absentă în biserica de astăzi. Noi ne jucăm jocuri de cuvinte, amăgindu-ne că adevărul ar fi doar idei de categorisit doctrinar, apărate de eretici şi date mai departe ca idei tot atât de lipsite de dovezi practice sau de putere pentru generaţiile următoare. Am avertizat că dacă biserica nu se trezeşte la realitatea Adevărului ca o experienţă dinamică cu Dumnezeu, care să se demonstreze în vieţile oamenilor, noi nu avem pe cine da vina decât pe noi înşine când cei ce proclamă că „Dumnezeu este mort“ găsesc priză la masele populare.

„Unii s-au plâns că am fixat un standard pea înalt, am spus eu. Cuvântul lui Dumnezeu

a fixat standardul, şi acesta este în Cristos. El ne-a chemat să ne lepădăm de noi înşine, să ne luăm crucea şi să-L urmăm. Eu sunt devotat Lui cu toată inima mea. Vă chem la aceeaşi cărare, să urmați nu doar cuvinte şi doctrine ale Scripturii, ci să vă dați viața, ideile voastre preconcepute, prejudecățile, ambițiile, voința voastră proprie şi să-L urmați până la mormânt, murind împreună cu El. Numai atunci poate un om experimenta puterea învierii Sale, realitatea emoționantă a creştinismului Nou Testamental, Cristosul cel Viu trăindu-Şi viața Sa de ascultare de Tatăl în carnea Sa de muritor. Aceasta este promisiunea pe care o au cuvintele Scripturii pentru cei care cred – şi o simplă aprobare fără experiența vie este o fraudă! Dumnezeu nu S-a schimbat. Isus Cristos este încă acelaşi. Iar noi trebuie să credem aceasta!"

Dennis venise de la Thoudand Oaks într-o vizită în seara aceea, stând în spate şi urmărindu-mă de aproape.

Apoi am citat primele versete ale capitolului. Ahab îl întâmpinase pe Ilie cu acuzația aceasta interogativă: „Tu eşti cel care necăjeşte Israelul?" Ilie a răspuns: „Eu nu am necăjit Israelul, ci tu şi casa tatălui tău, prin aceea că ați dat uitării poruncile Domnului".

Am spus că fusese făcută acuzația împotriva mea că tulbur poporul prin predicile mele; dar, asemenea cazului lui Ilie, tot aşa nu eu eram acela care tulburam biserica. Mai degrabă, erau cei ce-i conduceau pe oameni ce le ofereau orice mai puțin decât plinătatea planului şi puterii lui Dumnezeu trăite în viețile noastre, cum proclamă atât de clar şi promite Cuvântul Său. I-am îndemnat pe toți să creadă că Dumnezeu este încă pregătit să răspundă cu foc din cer când ne aşezăm pe altar şi-I spunem: „Fă-mă combustibilul Tău, Flacără a lui Dumnezeu!"

Nu au urmat elogiile de rigoare după încheierea predicii, de genul „o predică excelentă", ci un spirit general de tăcere reținută, în cadrul căreia Dennis şi Jack erau neobişnuit de solemni.

Pe vremea aceea, numeroşi şi distinşi lideri ai bisericii desfăşurau campanii hotărâte de a se opune „noii mişcări a limbilor", cum o numeau ei. Episcopul Pike de California, printr-o scrisoare pastorală din mai 1963, şi Dr. J. Vernon McGee de la biserica Open Door din Los Angeles, deşi erau parteneri incomozi în alte privințe, ambii s-au pronunțat împotriva a ceea ce era uneori descrisă drept o epidemie de penticostalism. Episcopul asocia vorbirea în limbi cu schizofrenia, numind-o erezie embrionară, sfătuindu-i pe clericii săi să nu ia parte la întrunirile în care se practica sau se promova această practică. Dr. McGee a ținut o serie specială de predici combătând vorbirea în limbi, publicate şi distribuite pe larg. Dr. Harold Fickett de la Prima Biserică Baptistă din Van Nuys a ținut o seamă de predici speciale împotriva fenomenului penticostal, cum a făcut Dr. DeHaan în cadrul mult respectatului său program de radio.

În contextul atâtor voci strigând în urechile bisericii că „limbile dezbină", nu ar trebui să mire pe nimeni că aceasta se dovedea, de multe ori, a fi situația.

Indiferent de adevărata cauză din spatele răspândirii manifestării darurilor Duhului, aceasta devenea una dintre cele mai discutate probleme din biserica de atunci. Am început să primesc prin poştă broşuri scrise de McGee, DeHaan şi de alții, care atacau penticostalismul – cele mai multe fără să indice cine îşi luase timpul şi deranjul de a mi

le expedia.

Jack Biddle, deschis şi franc ca totdeauna, mi-a înmânat numeroase broşuri de acest fel, insistând întotdeauna să-i comunic părerea mea asupra conţinutului lor. El părea tot mai îngrijorat de poziţia mea doctrinară, punctul lui de vedere după care Duhul Sfânt nu mai dăruieşte daruri miraculoase devenind tot mai persistent.

O anumită discuţie pe care am avut-o noi a devenit punctul de cotitură în relaţia noastră. S-a întâmplat într-o duminică după amiază, când Jack a sosit pentru frecventele sale băi în bazinul nostru, înarmat cu obişnuita lui grămadă de tomuri voluminoase de teologie. Obosit de munca mea prin curte, m-am aşezat la soare lângă el să mă odihnesc. Jack şi-a abandonat studiile sale pentru moment, iar noi am început să discutăm despre trezire.

The Brethren Assemblies [Adunările Fraţilor] posedă totuşi adevărul", a spus Jack, „dar recunosc că nu-l trăiesc".

„Sunt de acord cu tine", am răspuns eu. „Şi nu cunosc nicio confesiune evanghelică despre care să poţi afirma că trăieşte cu adevărat crezul pe care-l profesează. Jack, dacă nu vom avea o trezire majoră în care puterea lui Dumnezeu să se evidenţieze într-un creştinism care să lucreze în viaţa de toate zilele, America este pierdută".

„Eu nu cred din Scripturi că trezirea va veni în proporţiile acelea. Dar de un lucru poţi fi sigur: că nu va fi în mişcarea limbilor. Asta nu este o trezire!"

„Am spus eu ceva despre o mişcare a limbilor?"

„N-ai citit broşurile pe care ţi le-am dat?" a răspuns Jack. „Ele îţi descriu noul penticostalism, dacă vrei să afli adevărul despre el. Lucrul acesta dezbină bisericile de pretutindeni!"

„Ei bine, Jack, am întâlnit câţiva oameni la CBMC care vorbesc în limbi, şi trebuie să spun că arareori vorbesc despre asta, spre deosebire de tine. În ultimul timp n-a fost o conversaţie în care să nu fi apărut subiectul. Cât priveşte posesiunea demonilor şi complacerea în orgii emoţionale cum menţionează unele din broşurile pe care le-am primit n-am observat nicio dovadă care să sprijine aceste acuzaţii. Cristos a spus: «Prin roadele lor îi veţi cunoaşte». Drept să spun, puţinii oameni pe care i-am întâlnit care vorbesc în limbi dau rod care să-mi demonstreze că Dumnezeu ar fi la cârma vieţii lor, iar nu Satan".

„Satan se poate transforma într-un înger de lumină", a răspuns Jack. „Ce părere ai despre ce spune Dr. McGee despre mişcarea limbilor?"

„Îl respect pe Dr. McGee ca un fruntaş al bisericii şi un învăţător biblic. Dar el se contrazice de atâtea ori în broşura pe care mi-ai dat-o, aducând aceleaşi argumente pe care le-am auzit toată viaţa, argumente care, pur şi simplu, nu stau în picioare când stai să te gândeşti la ele, cum este faptul că darurile Duhului au fost limitate la perioada apostolilor, când Biblia afirmă clar că Duhul împarte aceste daruri tuturor credincioşilor după cum voieşte El, iar Biblia vorbeşte despre oameni care nici n-au fost apostoli – cum ar fi Ştefan şi Filip – şi care, totuşi, au săvârşit semne mari şi minuni!"

„Spui că se contrazice? În ce fel?"

„Ei bine, iată un exemplu concludent: mai întâi, el spune că darurile ca semne au încetat odată cu încheierea canonului. Apoi, în propoziţia imediat următoare el afirmă că

dacă ar exista apostoli astăzi, ar fi în continuare daruri-semne. Dar cum poate fi aceasta, chiar dacă ar fi un milion de apostoli, din moment ce avem o Biblie completă, acesta fiind motivul invocat pentru care darurile-semne au încetat? În continuare, el spune că faptul că Pavel îl lasă bolnav pe Trofim la Milet dovedeşte că darurile-semne erau deja pe cale de dispariţie. Dar priveşte câţi oameni i-a lăsat Isus nevindecaţi la Nazaret! Însă să presupunem că are dreptate. În cazul acesta, avem o contradicţie şi mai mare. Mai întâi. el afirmă că darurile-semne au încetat odată cu încheierea Scripturilor, după care spune odată cu trecerea apostolilor – dar când Trofim a fost lăsat la Milet bolnav niciunul din aceste evenimente nu avusese încă loc.

Cum se face că un erudit atât de inteleligent şi îmbibat de Biblie se poate pierde cu totul în contradicţii? Pesemne e pentru că se străduieşte atât de tare să demonstreze o idee pe care Scripturile nu o dovedesc. Ani de zile am avut şi eu această prejudecată oarbă şi m-am străduit să fac ca Biblia s-o susţină“.

„Vezi minuni întâmplându-se peste tot în jurul tău ca în Faptele Apostolilor?“ a reclamat Jack. „Când voi vedea minuni, voi crede!“

„Jack, chiar aici într-alt loc unde Dr. McGee contrazice vederile tale asupra acestui lucru – contrazicându-se pe sine iarăşi. Deja a citat două motive pentru care nu pot exista vreunul din aceste daruri în ziua de astăzi: canonul este încheiat şi nu mai sunt apostoli. Dar apoi afirmă că sunt încă daruri-semne. Desigur, nu în Los Angeles, ci „pe câmpul de misiune“! Acum spune-mi: trebuie să-l cred pe Dr. McGee când spune că darurile-semne au încetat, sau când spune că se mai întâmplă şi astăzi? El vorbeşte despre «confuzia limbilor», dar nu văd cum penticostalii ar putea fi mai confuzaţi pe tema aceasta decât este el!“

Era o după amiază minunată şi, stând acolo şi captând razele soarelui, Jack a trecut prin toate argumentele vechi ce le cunoşteam atât de bine. Mi-am închis ochii, ascultând nu numai la cele spuse de el, şi la tonul serios al vocii lui. Asta admirasem prima oară la Jack, şi în anii în care prietenia noastră s-a consolidat, se dezvoltase o puternică afecţiune pentru el. Şi n-am simţit nicio slăbire a acelei iubiri, în timp ce el denunţa vehement ceea ce numea el un „botez în Duhul“. Deodată am simţit o dorinţă de a împărtăşi propria experienţă cu el, în pofida aprehensiunii că reacţia lui va fi puternic negativă.

„Înţeleg ce simţi pentru asta, Jack“, am început când îşi încheiase ultimul argument. „Şi eu m-am simţit la fel ani de zile. Dar, în acelaşi timp, ştiam că lipseşte ceva în viaţa mea. Gândeşte-te numai ce ineficace este comunitatea creştină în transmiterea evangheliei – şi ce indiferenţi sunt cei mai mulţi creştini despre răspândirea Veştii Bune. Cuprins de disperare profundă, am strigat către Dumnezeu să mă umple cu Duhul Său cel Sfânt. Jack, Dumnezeu mi-a ascultat acea rugăciune într-o seară din luna ianuarie 1963 şi m-a umplut cu aşa o dragoste, bucurie şi pace încât nu le pot descrie!

Asta a constituit începutul ca ceva nou în viaţa mea. De atunci am văzut mai mulţi oameni deschizându-şi inimile lui Cristos într-o singură zi doar stând de vorbă cu persoane individuale decât în douăzeci de ani de predicare, predare şi mărturisire!

De atunci încoace se petrec lucruri incredibile. Sunt convins că este în viaţa mea o nouă putere, care transmite realitatea Cristosului celui Înviat la alţii cum nu era acolo

niciodată înainte“.

În timp ce spuneam asta, Jack îşi strângea cărţile, pregătindu-se să iasă din curte. Apoi s-a oprit o clipă, amândoi stând pe iarba şopronului, încă absorbind conversaţia noastră. Niciunul din noi nu observase că Ruth ieşise din casă şi stătea lângă noi, până când ea a luat cuvântul.

„N-am putut să nu aud conversaţia voastră“, a spus ea. „Fereastra era deschisă, deşi nu am tras cu urechea. M-am gândit că această carte ar putea fi de folos“. În mână avea volumul *Deeper Experiences of Famous Christians* [Experienţe mai profunde ale unor credincioşi renumiţi], pe care o ţinea îndreptată spre Jack. Din loc în loc erau mici bucăţi de hârtie albă ieşind dintre filele cărţii, marcând pasaje speciale din ea.

„Iată un exemplu care ilustrează ce a spus Dave“. Ruth a deschis cartea istoriei lui George Müller, mult preţuită de Jack, deoarece el era unul dintre primii Fraţi Plymouth. „Nu voi citi detaliile“, a spus ea, „dar am subliniat pagina aceasta în care povesteşte cum la patru ani după convertirea sa, George Müller s-a dăruit pe sine lui Cristos în ceea ce numeşte el «o completă şi definitivă predare». Tocmai asta a predicat Dave la adunare, pentru asta fiind el criticat. Müller spune că acesta a fost începutul în viaţa sa a ceea ce numeşte el «o înţelegere experienţială» a funcţiei Duhului Sfânt.

„Şi iată ceva aici despre Frances Ridley Havergal“, continuă Ruth deschizând la un alt loc pe care l-a marcat. „Dennis a vorbit foarte elogios despre ea de câteva ori la studiul femeilor de miercuri dimineaţa la Capelă. Aici se spune: «În sfârşit mult aşteptata experienţă a sosit, ridicând întrega ei viaţă în soare şi bucurie… din care tot ce experimentase ea anterior erau doar nişte raze palide şi trecătoare de aprilie, în comparaţie cu plinătatea gloriei verii». Şi apoi cartea o citează ca spunând: «Trebuie să existe predare deplină înainte ca să poată fi binecuvântare deplină. Dumnezeu te primeşte printr-una în cealaltă».

Fie că a fost Generalul Booth, care a înfiinţat Armata Mântuirii, sau George Fox sau Madam Guyon, cartea aceasta este plină de mărturiile unor asemenea oameni. Prin intermediul unei predări depline de sine lui Cristos şi al unei experienţe cu Duhul Sfânt, pe care unii o numesc umplere iar alţii o descriu drept botez, fiecare a experimentat noua bucurie şi dragoste şi putere a lui Dumnezeu în viaţa lor, care a făcut ca experienţa lor de până atunci să pălească în comparaţie. După cum ştii, Jack“, a încheiat Ruth, „eu am evitat să-mi precizez propriile convingeri – sau absenţa acestora – pe această temă. Nu contest şi nu neg această carte; pur şi simplu îţi citez ce spun aceşti oameni ai lui Dumnezeu despre ei“.

„Dar noi credem în umplerea cu Duhul“, a spus Jack. „Fraţii predau aceasta, însă nu ca o a doua binecuvântare, ci ca pe un lucru ce se petrece pe măsură ce citim tot mai mult Cuvântul şi-L lăsăm pe Duhul Sfânt să preia controlul asupra vieţilor noastre…“

„Am auzit multă doctrină despre Duhul Sfânt printre Fraţi, Jack“, am intervenit eu, „dar nu am auzit niciodată despre umplerea cu Duhul ca experienţă propriu-zisă ce se petrece la un anumit timp şi ne transformă viaţa. Însă când am citit *Absolute Surrender* [Predare totală] de Andrew Murray, accentul său pe umplerea cu Duhul mi s-a părut o revelaţie, deşi a citat versete din Scriptură pe care le-am cunoscut toată viaţa“.

„Ei bine, asta e un alt lucru. Cărţile acelea pe care le-ai distribuit – Fraţii nu sunt prea

încântați de ele“, a spus Jack.

„Îți amintești de cea subțire scrisă de Tozer, numită *Keys to the Deeper Life*?“

Jack a dat din cap, dar n-a părut bucuros. Deja îmi comunicase dezacordul său cu faptul că-i dădusem un exemplar fiicei lui, Neta.

„Cred că Dr. Tozer exprimă admirabil aceasta. La începutul ultimului capitol el spune că mulți oameni cred în a fi umpluți de Duhul, dar puțini sunt dispuşi să se lase umpluți. Cu alte cuvinte, nu sunt gata să ajungă la un punct în viața lor în care să se predea lui Dumnezeu şi să-I ceară să-i umple, aşteptându-se să se întâmple ceva precis“.

„Asta nu e altceva decât învățătură penticostală!“

„Nu e penticostală deloc“, am replicat eu. „Cred că le dăm penticostalilor prea mult credit pentru lucrurile ce aparțin bisericii în întregime. Oricum, Tozer nu este penticostal, doar ştii asta. Este foarte respectat în cercurile fundamentaliste şi evanghelice din America. Dar ideea este că pe ultima pagină se spune că această chestiune a umplerii cu Duhul Sfânt este cea mai importantă chestiune care confruntă biserica de azi. El spune ceva foarte interesant acolo; nimeni n-a fost unplut vreodată cu Duhul Sfânt care să nu știe că a fost umplut, care să nu știe când a fost umplut şi nimeni nu a fost umplut treptat. În spatele acestor trei multe suflete timide s-au ascuns de Dumnezeu, cum a încercat şi Adam să se ascundă în Grădina Eden“.

O privire de mânie a început să se răspândească uşor pe fața lui Jack. „Înseamnă că-mi spui că n-am fost umplut niciodată cu Duhul!“

„Nu spun asta deloc, Jack. Am vrut doar să menționez ceva important ce a făcut Dumnezeu în viața mea. Ruth ți-a spus despre mulți alții care mărturisesc acelaşi lucru. Cred că e o mare pierdere că nu predăm asta, deoarece oamenii nu pot primi decât ceea ce înțeleg că le oferă Dumnezeu. Ceea ce spunem noi acum este o dovadă că acest lucru nu se predă printre Frați – negreşit nu ceea ce Wesley şi Moody şi restul acestor bărbați şi femei amintiți de Ruth au experimentat“.

„Şi nici n-au să experimenteze, câtă vreme asta e la latitudinea mea!“ a fost ultima remarcă a lui Jack, în timp ce s-a întors mânios, traversând terasa şi ieşind în curte, cu ştergarul pe umăr şi teancul de cărți sub braț.

Privind la Ruth, ea a început să vorbească, dar s-a răsgândit. Stătea doar acolo părând adânc tulburată, după care a intrat din nou în casă, ducând cu ea volumul *Deeper Experieces of Famous Christians*.

Rămas singur, m-am întrebat de ce „mai profunde“ şi de ce doar al creştinilor renumiți? Să fie creştinismul secolului al douăzecilea atât de deznădăjduit de superficial încât orice se apropie de experiențele acestor pionieri de la început să fie considerat drept extraordina în ziua de azi? Gândurile mi-au fost întrerupte de sunetul maşinii lui Jack, care pornea şi dădea înapoi pe alee.

CAPITOLUL DOUĂZECIŞIUNU

O profeție uimitoare

Aerul de modestie cumpătată al lui Andrew Nelli părea a fi în contrast cu cel al unui executiv de afaceri al uneia dintre cele mai mari întreprinderi de produse lactate din SUA în lumea noastră modernă şi grăbită. Un contabil şef certificat, cu un doctorat în relații financiare internaționale, el era exact la polul opus al stereotipului de *genus Pentecostalis* ignorant, fără educație şi extrem de emotiv. Întrucât Andrew era membru la North Hollywood First Assembly of God, cândva poate l-aş fi respins ca pe unul din acei tremurici [„Holy Rollers“].

Pe la începutul lunii decembrie 1965, l-am invitat pe Andrew să vorbească unui grup de studenți la o întrunire de amiază din imediata apropiere a Colegiului Pierce. Povestea lui îmi era familiară de când o împărtăşise într-o duminică seara la Co-Uni-Bus, însă ea era atât de fascinantă, încât am ascultat-o de parcă aş fi auzit-o pentru prima dată. Stând în picioare în living roomul plin de studenți, ocupând fiecare colțişor din jurul lui, şi pe carpetă, el a povestit cum, cu câțiva ani înainte, pe când locuiau la New York, el şi familia lui fuseseră acceptați să slujească în străinătate de către Adunările lui Dumnezeu. În scopul acesta, se lăsase de serviciu, îşi vânduse lucrurile, se vaccinase şi făcuse rezervările [la vapor], când Andrew devenise conştient că Domnul nu doreşte ca ei să plece, la urma urmelor!

Irațional cum se părea acest eveniment, având în vedere toate pregătirile făcute deja, el n-a putut scăpa de convingerea că Dumnezeu îi spunea să nu se ducă în India şi să nu misioneze acolo pentru organizația față de care s-a angajat. Însă cum avea s-o anunțe pe soția sa de această întorsătură? Fără ştirea lui Andrew, ea avusese aceeaşi schimbare de inimă, întrebându-se cum îi va putea explica soțului! După descoperirea că Dumnezeu le comunicase amândurora acelaşi lucru, ei au fost confruntați cu sarcina penibilă de a-şi anunța biserica de această desfăşurare inexplicabilă – încă neştiind de ce Dumnezeu Îşi schimbase planurile pentru ei şi, prin urmare, neavând nicio o explicație plauzibilă de oferit.

Membrii bisericii au acceptat această surprinzătoare şi dramatică răsturnare de situație fără să le pretindă o explicație logică. Însă rămânea problema în sensul scopului pe care îl avea Domnul în această întorsătură, după ce vânduseră totul din casă, iar Andrew se lăsase de serviciu. Tocmai în această conjunctură, dna Nelli s-a îmbolnăvit. Consultând medicul, li s-a spus că va trebui să se mute într-o zonă mai caldă, de preferință una mai uscată, cum ar fi sudul Californiei. Plecați pe genunchi, soții Nelli au început să-şi aducă cererile înaintea Domnului: să găsească în New York o slujbă sigură în sudul Californiei, şi o locuință acolo, precum şi un automobil – toate aproape imposibil de îndeplinit la începutul anului 1948.

Andrew află de la un prieten într-o zi la prânz că General Milk Company, branşa in-

ternațională a firmei Carnation Company, căuta să angajeze un casier asistent. El a visitat birourile companiei, în cadrul unui interviu pentru obținerea slujbei respective, și, spre mirarea lui, a auzit cuvintele: „Veți avea doar trei săptămâni la dispoziție să vă mutați la Los Angeles, unde suntem în curs de a pune bazele noului nostru sediu internațional. Am pregătit o casă pentru dvs. acolo și o mașină și, desigur, vom suporta cheltuielile dvs. de mutare". O cerere trimisă cu câteva luni înainte biroului din Los Angeles, prin care îi solicitau să găsească și să angajeze un nou amploaiat, nu fusese dusă la îndeplinire, din motive necunoscute, astfel postul fiind vacant în timp ce evenimentele din viața lui Andrew erau în derulare.

La câteva săptămâni după acceptarea postului, Andrew a descoperit că noile sale îndatoriri implicau efectuarea unor extinse și frecvente călătorii în lumea întreagă, în numeroase câmpuri de misiune. În anii care au urmat, a descoperit că poate face mai mult pentru grupurile de misiune în cursul voiajurilor sale de business, decât putea să fi sperat, dacă ar fi mers în misiunea sa în India, cum plănuise inițial. Se pare că Domnul îi îngăduise să pornească în direcția aceea doar pentru a-l rupe de vechea lui slujbă și a-l pregăti s-o accepte pe cea nouă pe care i-o pregătise El.

Cu numeroasele detalii pe care le-am omis, a fost o relatare captivantă a felului în care Dumnezeu călăuzește și se îngrijește de cei ce se predau voii Sale. Stând pe covor alături de studenții aceia în ziua aceea, ascultând cu atenție, am văzut paralele între situația mea și cea în care se aflase Andrew. Deși nu mă lăsasem de serviciul meu, eram dispus, ba chiar dornic să fac acest lucru – nu pentru a pleca într-o țară străină, deoarece nu simțisem că Dumnezeu mă cheamă în direcția aceea, ci pentru a mă dedica celor șaptezeci de mii de studenți de pe campusurile universitare aflate la doar câteva minute de casa noastră. Dar Dumnezeu avea o slujbă în domeniul secular în care îl voia pe Andrew. Am început să mă întreb dacă nu era posibil ca Domnul să mă vrea să-mi păstrez slujba. Îi spusesem de atâtea ori că sunt gata să părăsesc lumea afacerilor, dar niciodată că eram dispus să rămân. Acum, mărturia lui Andrew Nelli m-a convins să-mi exprim disponibilitatea față de Dumnezeu pentru orice – chiar de a continua să fiu legat de rutina biroului, în pofida dorinței mele de a fi liber.

În contextul ultimelor remarci de încheiere ale dlui Nelli, mi-am plecat capul și m-am rugat: „Doamne. Tu știi cât de mult doresc să mă las de goana după dolari pentru a Te putea sluji toată ziua, în fiecare zi pe campusurile universitare! Pe de altă parte, sunt recunoscător pentru serviciul pe care mi l-ai dăruit, și dacă vrei să rămân în el pentru restul vieții, atunci sunt dispus și bucuros să accept aceasta".

Când am sosit la birou, omul pentru care lucram m-a întâmpinat de cum am păşit înăuntru, rugându-mă să-l însoțesc la un restaurant din apropiere. Cum mergeam așa pe trotuar, parcurgând mica distanță, o intuiție ciudată a început să-mi invadeze gândurile. Conversația noastră nu cuprinsese mai mult decât schimbul banal de amabilități despre vreme și activitățile dimineții de pe piața stocurilor – și totuși am știut dincolo de orice îndoială că această slujbă, despre care-i spusesem Domnului că sunt dispus să o păstrez toată viața, lua sfârșit!

Bill Magnuson moştenise cea mai mare parte a marii sale averi în acţiuni de oţel. De-a lungul unei perioade de mai mulţi ani, o mare parte din proprietăţile sale iniţiale fuseseră vândute, iar banii obţinuţi reinvestiţi într-o varietate de afaceri. Un om generos, cu inima bună, Biff avea o dispoziţie nepotrivită pentru rigorile competiţiei lumii de afaceri. De ce ar împrumuta sume mari de bani de la bănci, asumându-şi riscuri suplimentare, pentru a asigura menţinerea unui imperiu comercial în operaţii depline, când numai dobânda şi dividenzii puteau asigura un venit mai mult decât adecvat?

Am găsit o masă liberă într-un colţ retras. N-a pierdut niciun timp pentru ca să-mi explice că a ajuns la un punct în care efortul de expansiune permanentă, împrumuri bancare şi presiunea deciziilor de afaceri deveniseră o piedică intolerabilă în calea vieţii pe care el şi familia sa voiau s-o urmeze. El avea angajamente cu consilii de artă, boarduri ale unor muzee şi, în plus, dorea să scrie câteva cărţi. Sosise timpul când simţise că se impunea să iasă din afaceri cât mai repede posibil, pentru ca astfel să fie lăsat liber să urmărească adevăratele sale interese. Asta însemna că, desigur, nu mai avea nevoie de serviciile mele ca manager de activităţi comerciale. M-a privit iscoditor, iar eu l-am asigurat că voi face tot ce-mi stă în putinţă să aduc la îndeplinire grabnică dorinţa lui.

A fost evident încântat că am consimţit pe dată să cooperez şi m-a întrebat: „Cât timp crezi că ne va lua să rezolvăm lucrurile până în punctul în care un manager de birou şi un staff restrâns de simpli contabili vor fi tot personalul de care voi avea nevoie?“

„Asta e greu de spus, Biff“, am răspuns eu, străduindu-mă să-mi înăbuş valul de emoţii care mă cuprinsese. „Îmi voi da toate străduinţele să închei totul în termen de trei până la patru luni. Marea problemă va fi să scăpăm de cei o mie de acri din Malibu. Avem împrumutul acela de 300.000 $ atârnând peste terenul acela din San Pedro, şi nu m-aş simţi în largul meu dacă nu ar fi rambursat în întregime. Însă va trebui să vindem terenul din Malibu pentru a face faţă obligaţiei aceleia. Or, asta nu va fi uşor, în condiţiile pieţii de proprietăţi imobiliare scăzute cu care suntem confruntaţi“.

Întorcându-ne la birou pe stradă, nu-mi venea să cred ce se întâmplă. Părea de necrezut că mai puţin de o oră în urmă îmi exprimasem lui Dumnezeu pentru prima oară disponibilitatea de a rămâne în serviciu câtă vreme voia El. Să fi fost aceasta chiar examenul de ascultare pe care-l dorise El, înainte de a putea pune în aplicare planul Său?

În zilele ce au urmat am fost prea ocupat să acord prea multă atenţie problemei grave a ceea ce ar însemna să fiu fără o sursă stabilă de venit. Însă dincolo de iureşul încheierii businessului, gândurile mele erau pline de anticiparea zilei când puteam să-mi dedic tot timpul exclusiv studenţilor de pe campusurile din apropierea casei noastre.

Acum că visul părea o realitate, am început să mă gândesc serios la toate implicaţiile sale. Revoluţia violentă nu mai era doar planul sălbatic al unei mâini de anarhişti, ci o veritabilă şi crescândă ameninţare. Am simţit aceasta din conversaţiile avute cu studenţii în zilele acelea, mai degrabă decât din relatările de presă. Adesea eram convins de timpul puţin care a mai rămas, că America era confruntată cu ultima ei şansă de a supravieţui în cursul unui deceniu.

Puţinii prieteni cărora le-am menţionat prudent aceasta păreau convinşi că am înnebunit. Dar cu cât m-am rugat mai mult pentru aceasta, cu atât mai fermă a devenit convin-

gerea că supraviețuirea Americii va atârna în balanță mai mult decât ne puteam imagina şi agenții unei puteri străine aveau să joace un rol minor în aceasta. Distrugerea va fi realizată de americanii loiali, care credeau sincer că acționau într-o cauză umanitară. Şi bătăliile decisive s-ar putea foarte bine să se dea pe campusuri, pentru câştigarea minților studenților. Voiam să fiu implicat!

Am simțit un val de emoție când primul agent pe care l-am contactat în legătură cu vânzarea celor o mie de acri m-a asigurat că avea clienți care vor cumpăra terenul, solicitându-mi o listare exclusivă. Negreşit era un indiciu că planul lui Dumnezeu pentru viața mea înainta rapid. De-acum nu mai era mult. Eliberat de lumea afacerilor, urma să mă aflu pe campusurile universitare, unde Domnul îmi va arăta ce trebuie să spun şi să fac. De abia aşteptam!

În septembrie, la doar o lună după revenirea noastră din vacanță, Jack Biddle mi-a prezentat un tânăr pe nume Rex Reardon de la o adunare de Frați Plymouth din Est. Rex se afla în oraş ca să joace fotbal [american] cu echipa Los Angeles Rams, iar soții Biddles îndeplineau rolul de părinți secundari, supraveghind bunăstarea lui spirituală pe timpul absenței sale de acasă.

„Va fi taman nimerit să aducă o mărturie la Co-Uni-Bus“, spuse Jack la telefon, înainte de a-l cunoaşte pe Rex. „Ştii ce admirație au tinerii de azi față de sportivi, îndeosebi față de jucătorii de football“.

Da, ştiam foarte bine asta şi nu eram deloc fericit să întrebuințăm asemenea tactici la Co-Uni-Bus. Nimic nu putea fi mai absurd decât ideea că, întrucât cineva este un star pe plan sportiv, urmează că e calificat să recomande anumite produse clienților – şi totuşi atleții sunt plătiți cu sume fabuloase pentru a-şi da acordul pentru produsele americane, de la fulgi de cereale la cremă de bărbierit, iar publicul american e îndrăgostit de această nebunie. Prin urmare, de ce am folosi sportivii pentru a recomanda creştinismul?

În ciuda sentimentelor mele cu privire la asememea metode, îndelung practicate de către biserică, i-am spus lui Jack să-l trimită pe Rex duminica următoare şi-l vom integra în program.

Rex era mare şi puternic – într-un cuvânt, „un excelent jucător de football“, cum am auzit câteva fete spunând – numai că mărturia lui avea tot atâta viață cât o limonadă caldă. După ce a ascultat pe Hal şi Jan Lindsey de la Campus Crusade for Christ vorbind despre transformarea adusă de Dumnezeu în viețile lor, Rex a început să realizeze că propria sa experiență era foarte, foarte şubredă. El a rămas în urmă să discute cu mine în birou şi eu i-am făcut o prezentare francă a ceea ce înseamnă să fii credincios, să te lepezi de tine însuți, să-ți iei crucea şi să-L urmezi pe Isus. Când Rex a plecat, în cele din urmă, la câtva timp după miezul nopții, era evident că fusese puternic zguduit.

Legăturile mele cu Rex s-au înmulțit după aceasta. Numeroasele noastre conversații au parcurs întregul spectru de îndoieli intelectuale pe care a mărturisit cu franchețe că l-au asaltat încă din zilele studenției. Rex văzuse atâta ipocrizie în viețile celor care-şi spuneau creştini încât a luat în considerare cu seriozitate să abandoneze totul ca ceva fals. Fusese zguduitor pentru el să recunoască în final că încercările sale de a face creştinismul să dea

rezultate în viața sa fusese un lung şir de insuccese.

Într-o seară l-am dus pe Rex în vizită la familia Larsen. Dragostea şi evident autentica bucurie pe care le-a văzut acolo l-au convins că oamenii aceştia erau „pe bune“. Dovezile învierii şi puterii lui Cristos de a schimba vieți erau pretutindeni. Isus realmente trăia în oamenii aceştia, care păreau să strălucească cu o lumină lăuntrică ce radia din ochii lor cu o anumită putere paşnică în căldura personalităților lor copleşitoare. Două săptămâni mai târziu, Rex l-a adus pe unul din colegii săi de cameră, care juca pe post de mijlocaş pentru Rams, la întrunirea Co-Uni-Bus. Ambii au rămas pentru întrunirea „de după întrunire“ şi, în timp ce mă rugam cu grupul, Rex L-a invitat pe Isus să intre în inima sa şi să preia controlul vieții lui.

Sezonul de football se încheiase, când într-o duminică seara după Cu-Uni-Bus, Rex mi-a adus la cunoştință că duminica următoare pleca acasă. „Aş dori să mai trec pe la familia Larsen încă o dată. Porniți într-acolo marțea asta?“

„Voi face tot posibilul să merg întrucât e ultimul tău prilej“, am răspuns eu.

Stăteam în picioare în biroul meu discutând de unde să-l iau, când a sunat telefonul. Nu i-am dat importanță, ştiind că cineva din bucătărie îl va ridica. Telefonul a încetat să sune, iar noi tocmai hotărâsem că era cel mai convenient pentru mine să-l iau de la apartamentul său, când se auzi o voce strigând peste larma creată de o grămadă de tineri discutând de zor. „Este Rex Reardon în casă? Cineva îl vrea la telefon“.

„Da, sunt aici“, a strigat Rex. Şi a apucat telefonul, aşezându-se pe biroul meu, sprijinindu-se de raftul de cărți de deasupra sa.

„Puneți-l în furcă în bucătărie“, am strigat eu. „A ridicat receptorul aicea în biroul meu“.

M-am întors să stau de vorbă cu un student ce tocmai intrase în birou, şi, în conversația ce a urmat, am uitat cu totul de Rex, până când o uşoară lovitură pe umăr m-a bătut şi m-am întors să văd o mână uriaşă astupând microfonul, iar cu cealaltă făcându-mi semn să mă apropii.

„E Dorothy Biddle“, a spus el în şoaptă. „Ei vor să iau cina cu ei marți seara. Am încercat să schimb pentru altă seară, dar aceea e singura disponibilă pentru amândoi. Ce să fac acum? Doresc să mă duc la acea întâlnire!“

Miroseam că se apropie necazul. Dacă Jack afla unde îl duceam pe Rex, nu m-ar fi iertat niciodată. Însă evident că Rex voia să meargă cu orice preț.

„Tare le-ar părea rău dacă ar rata această ultimă şansă de a petrece o seară în compania ta, înainte de plecarea ta“, am spus eu. Pe față i se putea citi dezamăgirea şi vedeam că un conflict îl atrăgea în două direcții. A apăsat receptorul de piciorul său, stând acolo nesigur.

„Am putea să mergem la familia Larsen mai târziu decât de obicei“, am propus eu, bâjbâind pentru o soluție de compromis, „şi probabil dacă ai putea merge la familia Biddle mai devreme, ai avea totuşi timp să petreci ceva timp cu ei…“

El ținea receptorul la ureche, începând să vorbească înainte de a-mi termina propoziția. „Am ceva planificat pentru mai târziu în seara aceea, dar ar fi grozav dacă aş putea avea *dinner* cu tine. Ar fi *great*, dacă nu te superi că va trebui să plec mai devreme“.

A urmat ceva conversație la celălalt capăt al firului, şi apoi el m-a privit interogativ. „La ce oră să spun?“ mi-a şoptit el.

„Ce-ai spune de ora opt jumătate?“ am sugerat eu. „Probabil Jim se duce şi el. Or, el locuieşte în direcția aceea. El te-ar putea lua de la familia Biddle“.

Începeam să mă simt mai bine. Asta ar fi mai puțin evident decât dacă l-aş lua eu. Oricum, se va evita o ciocnire.

Era aproape ora nouă când au ajuns acasă la mine în acea seară de marți. M-am bucurat că întârziaseră puțin. Asta îi dăduse familiei Biddle timp suplimentar să petreacă în compania lui Rex. În maşină se mai aflau Wade Hahn şi Bill Glaser.

„Cum au decurs lucrurile?“ l-am întrebat pe Rex de îndată ce mi-am făcut loc pe banca din spate lângă el. „Te-au întrebat unde te duci?“

„Am încurcat-o rău de tot! Nu ştiam că dna Biddle are un temperament aşa de violent. S-o fi văzut cum a explodat la masă când am spus unde mă duc şi cine mă lua! N-a avut niciun cuvânt amabil de spus la adresa dvs.! Şi presupun că Jack e convins că vă furişați în spatele lui încercând să faceți penticostali din toți“.

Rex a aşteptat să răspund, dar eu am rămas în tăcere, meditând. „Tare mi-e teamă că v-am vârât într-o mare belea“, a spus el într-un târziu.

„Ascultă, Rex“, am spus eu domol, „nu-ți face probleme. Mă temeam că s-ar putea întâmpla aşa ceva. Nu e vina ta“.

Aceeaşi dragoste şi bucurie erau evidente în ziua aceea de marți seara la familia Larsen, iar eu mă bucuram că Rex găsea satisfacție imensă în asta. Însă inima îmi era împovărată de o tristețe inexplicabilă. La câtva timp după miezul nopții, o îngrijorare şi o nesiguranță gravă cu privire la viitor alungase, în final, totul din gândurile mele, iar eu m-am simțit atras de scaunul acela din centrul camerei.

„Se pare că Domnul mă conduce afară din lumea afacerilor“, am spus eu, aşezându-mă în plin văzul perechilor de ochi care mă priveau țintă, „şi necazuri serioase cu Frații – poate chiar excomunicarea – pare să se contureze la orizontul imediat. Aş dori să cer rugăciune în sensul călăuzirii Duhului Sfânt să fie atât de clară încât să nu pot să nu observ calea voii lui Dumnezeu. Vreau cu disperare să fiu în mâinile Lui şi să folosesc timpul pe care mi-l pune la dispoziție în modul lăsat de El“.

Unul câte unul, mai mule persoane s-au strâns în jurul meu, punându-şi mâinile pe capul şi umerii mei. Chiar înainte de a se ruga cineva, am simțit căldura şi preocuparea dragostei lor învăluindu-mă. Era această iubire a lui Cristos radiind din cei strânşi acolo care m-a adus de atâtea ori înapoi. Mai întâi unul, apoi altul s-au rugat pentru mine, ca Dumnezeu să-Şi facă voia Lui clară, să călăuzească fiecare detaliu al vieții mele spre slava Lui.

Deodată în mijlocul unei pauze de moment, am auzit vocea Elisei Larsen rostind cu autoritate, nu în rugăciune, ci de parcă Domnul mi-ar vorbi direct mie, prin intermediul ei, în profeție.

„Deschid o nouă lucrare pentru tine, fiul meu. Te iau din Los Angeles. Vei călători din țară în țară şi din continent în continent!“

Am auzit vocea Elisei poticnindu-se de mirare la aceste cuvinte rostite prin gura ei –

în acelaşi timp convingerea Duhului Sfânt m-a copleşit şi am început să plâng asemenea unui copil. Într-o clipă, cu iuţeala unei săbii de foc, toate speranţele şi visurile pe care le nutrisem despre o lucrare pe campusurile universitare din apropiere au fost detaşate de la mine, lăsându-mi o rană în inimă care palpita de o insuportabilă dezamăgire şi regret.

Orbit de lacrimi, m-am sculat de pe scaun şi m-am lăsat pe o canapea liberă din apropiere, năucit şi copleşit de întristare. Am continuat să bocesc fără să-mi pese de persoanele din jur, fiind convins că Dumnezeu Îşi rostise decretul Său. În loc să mă pot întâlni zilnic cu studenţii de la Pierce, Valley State şi UCLA, cum visasem să fac, eram scutit de slujba mea, doar pentru a fi trimis spre un loc îndepărtat despre care nu ştiam nimic. Tocmai îmi exprimasem dorinţa sinceră de a cunoaşte şi asculta voia lui Dumnezeu; dar acum când El mi-o descoperise, durerea era adâncă la gândul de a-mi lăsa studenţii pe care-i iubeam atât de mult. Ştiam cu aceeaşi familiară, dar inexplicabilă convingere că acest lucru se va întâmpla. Absent la întrunirea care continua în jurul meu, m-am luptat cu o cruntă dezamăgire în inimă, până când am fost gata să spun că voi merge acolo unde doreşte El să merg!

Ajungând acasă în dimineaţa aceea, tristeţea şi regretul se transformaseră într-o uimire plină de bucurie cu privire la ce ar putea să aibă Domnul în vedere. Stând pe marginea patului, am împărtăşit cu Ruth ciudata profeţie, dar niciunul din noi nu ştiam cum s-o luăm.

În ciuda profundei convingere din inima mea că aceasta venea într-adevăr de la Dumnezeu, m-am învoit cu Ruth că va trebui să punem cu atenţie nişte lână şi să aşteptăm cu răbdare să primim ceva indicii tangibile despre ce avea să se întâmple în viețile noastre. Învățasem de atâtea ori că Dumnezeu nu ne va dezamăgi. El avea ne va desluşi calea.

CAPITOLUL DOUĂZECIŞIDOI

Persona Non Grata

În seara următoare la Capelă, în timpul serviciului obişnuit de la mijlocul săptămânii, în aer părea să plutească o tensiune. M-am simțit foarte rău despre Rex, dorind să nu-l fi încurajat să plece de la familia Biddle imediat după cină, pentru a veni cu noi la familia Larsen. Trebuia oare să-mi cer iertare lui Jack? Sau mai bine era să nu spun nimic, dacă nu amintea el nimic? Nu ştiam. Jack părea foarte sobru şi tensionat. Dacă nu asta îl deranja, atunci altceva foarte serios era la mijloc.

Ridicându-mă să plec după rugăciunea de încheiere, Jack mi-a făcut semn să stau jos. „Vreau să să-ți spun ceva“, a spus el pe un ton sever. După tonul vocii sale, ştiam ce va urma. Aşezându-mă într-un scaun față în față cu Jack, mi-a trecut prin cap că nu aveam de dat vina decât pe mine. Din colțul ochiului meu, i-am văzut pe Wade şi pe Bill ezitând o clipă, după care s-au aşezat la dreapta mea.

„În tot timpul cât te-am apărat, descopăr că tu m-ai mințit! Mi-ai spus un lucru, iar în spatele meu ai făcut exact pe dos!“

„Dacă-mi vei da o şansă, pot explica…“ am început.

O privire de dispreț a acoperit fața lui Jack. „Știu unde l-ai dus pe Rex aseară. L-ai făcut penticostal. Trebuie să recunosc că eşti foarte dibaci. El crede fiecare cuvânt pe care-l rosteşti, deoarece nu ştie ce mare mincinos eşti!“

„Mă faci mincinos?“ Nu-mi venea a crede urechilor mele.

„Mi-ai spus că nu ai fost la niciun serviciu penticostal, iar eu te-am apărat când alții te-au acuzat de asta. Acum descopăr că m-ai făcut prost!“

„Bine Jack, dar nu mi-ai pus această întrebare de cel puțin un an. Am fost la câteva întruniri într-o casă în ultimele două sau trei luni. Nu văd…“

„Nu, tu nu vezi! Eşti tot atât de orb şi de amăgit ca oamenii pe care i-ai condus către mişcarea limbilor. Dar tu mi-ai spus că nu vorbeşti în limbi! Te-am crezut şi te-am apărat. Pentru ca să aflu de la alții că ai recunoscut în fața lui Don Norby că vorbeşti în limbi! În tot timpul cât te-am apărat, crezând minciunile tale, pe la spate ai pălăvrăgit în această bolboroseală şi i-ai făcut şi pe alții să…“

„Nu e adevărat, Jack. I-am spus lui Don că am vorbit în limbi o singură dată, pentru că m-a întrebat direct. Nu ți-am spus că n-am vorbit niciodată în limbi. Nu m-am gândit că trebuie să amintesc de ceva care s-a întâmplat o singură dată cu luni înainte“.

„Mi-ai spus că niciodată nu ai vorbit în limbi!“

„Dar asta a fost înainte de a mi se-ntâmpla mie. După aceea nu am…“

„Ştiai că te-am apărat. M-ai înşelat cu bună ştiință!“

„Credeam că procedez corect, Jack. N-am vrut să te supăr. Îți cunosc prejudecățile împotriva acestui lucru şi…“ mi s-au epuizat cuvintele.

„Nu am nimic dacă voieşti să bolboroseşti acasă, în privat. Dar când îi implici şi pe

alții – tineri care te admiră, crezând ce spui… – cunosc genul de influență pe care ai avut-o asupra lui Rex“.

În zadar am protestat că dacă l-am dus pe Rex la o biserică baptistă, nimeni nu mă poate acuza că l-am făcut baptist. Cu alte cuvinte, era irațional să afirmi că l-am făcut penticostal prin faptul că l-am dus la o întrunire, în care a auzit o singură persoană efectiv vorbind în limbi. Pentru Jack, aceasta era ca şi când a-i compara o simplă răceală cu ciuma bubonică.

Nu părea să existe nicio bază pentru o discuție rezonabilă. Jack era perfect convins că „limbile“ sunt de la Diavolul, poarta spre orice fel de necurăție şi răutate. Mulți experți au spus asta. Dar cel mai important şi de neclintit fapt era că Jack era convins că Biblia afirmă acest lucru. Cei trei stăteam acolo şi ascultam, în timp ce Jack mi-a spus să părăsesc adunarea, luându-mi cu mine „ucenicii“.

„Du-te şi fă-te membru într-o biserică penticostală – doar vrei să fii un tremurici! – sau înființează-ți o biserică proprie. Însă nu rămânea aici, căci mă voi lupta cu tine până la moarte! Ieşi afară şi lasă-ne în pace!“

Acea declarație a fost urmată de tăcere. În cele din urmă, eu am rostit: „Jack, îți spun un lucru: indiferent ce crezi despre ce s-a întâmplat în viața mea, eu te iubesc în Cristos. Aruncă-mă din adunarea asta, dacă asta doreşti, însă eu nu voi înceta să te iubesc, frate – niciodată!“

Câteva săptămâni mai târziu, când familia mea a sosit la Capelă pentru studiul biblic de la mijlocul săptămânii, parcarea era plină de maşini. Se părea că toată lumea era acolo, inclusiv oamenii care nu veneau niciodată miercuri seara, iar duminica veneau rar. Evident cineva îi convinsese să vină – cu un anumit scop, se pare! Găsind loc înăuntru, am aruncat o privire peste mulțime, fiind surprins să-i văd pe Dennis şi pe Barbara. Trecuseră doi ani de când se mutaseră la altă biserică.

Şedința a decurs în maniera obişnuită şi se încheia în felul normal, când Dennis s-a îndreptat încet spre partea din față a sălii. Întorcându-se spre auditoriu, a anunțat pe un ton solemn că are ceva atât de serios şi de important de spus încât nu avea încredere să vorbească nici cu notițe, ci aşternuse totul în scris cuvânt cu cuvânt. El a început să citească şi atmosfera a devenit imediat foarte încordată.

Ceea ce scrisese el şi acum citea relata cum, după multă rugăciune şi consultare cu alți Frați, el a conchis că era datoria lui să revină la West Valley pentru a da o mână de ajutor adunării să rezolve o situație ce ajunsese intolerabilă. Şi a precizat că toată lumea ştia ce vrea să spună referitor la un mare rău ce se strecurase în rândul frățietății, amenințând însăşi existența adunării. El şi-a cerut scuze pentru că nu s-a ocupat de această problemă în urmă cu doi ani, când se ivise, regretând că, întrucât participase la serviciile altei biserici, evitase să dea atenție problemelor de aici.

Apoi Dennis a citit incredibilile descrieri ale posesiunii demonice care, chipurile, îi afectează pe vorbitorii în limbi, gândurile rele şi practicile fanatice ce însoțesc acest fenomen, inclusiv imboldul de a se implica în perversiuni sexuale ce însoțesc pe cei ce practivă această rostire ecstatică! Nimic nici pe departe înrudit cu descrierile nefireşti pe

nu s-au văzut sau auzit la West Valley. Cu toate acestea, el vorbea ca şi când ar poseda cunoştinţe precise după care aceste practici urâte şi fanatice cumva s-ar afla la rădăcina unei tainice forţe satanice, ce rodea la rădăcina adunării. În plus, dacă West Valley nu se ocupa de această erezie, întreaga congregaţie risca să fie excomunicată de alte Adunări!

Când a terminat Dennis, Jack a sărit în picioare, spunând auditoriului că sunt cu desăvârşire un înşelător, care îi îndoctrinează cu râvnă pe alţii cu ereziile mele, în încercarea de a transforma adunarea într-o biserică penticostală. Ca dovadă, a afirmat că i-am dus pe mulţi tineri cum ar fi Rex la întruniri penticostale. Era cât se poate de limpede că mulţi dintre cei prezenţi în seara aceea auziseră aceste acuzaţii din gura lui Jack în particular, fiind prea târziu pentru a le schimba mintea.

Apoi Jack s-a întors spre mine. „Am auzit de la alţii. Acum să auzim şi de pe buzele tale, Dave. Ai vorbit vreodată în limbi? Eşti nevinovat sau vinovat?“

Eu am rămas în tăcere.

„Vedeţi? Totul se face în secret şi necinstit, pe la spate!“ a exclamat Jack triumfător. „Dacă eu aş crede că vorbirea în limbi este pentru astăzi, aş încerca să-i determin pe toţi să aibă această experienţă minunată. Dar el nici măcat nu recunoaşte!“

Tăcerea devenea insuportabilă. În cele din urmă, m-am ridicat în picioare.

„Nu ştiam că această controversă va fi dezbătută în faţa întregii adunări“, am spus eu. „Este deopotrivă inutil şi neînţelept. Cunosc ceva din prejudecăţile care înconjoară acest subiect al darurilor Duhului, ca unul care i-am denunţat pe penticostali toată viaţa exclusiv din auzite, descoperind doar recent că cele mai multe învinuiri la adresa lor erau neadevărate. Nu vă cer să fiţi de acord cu mine, după cum nici nu văd de ce ar cere Jack să mă învoiesc cu el exact asupra fiecărui punct de doctrină, în caz contrar fiind exclus din adunare. Nu aceasta e temelia părtăşiei noastre în Cristos“.

Jack m-a întrerupt, hotărât să demonstreze din Scripturi că semnele şi minunile într-adevăr au încetat. Şi a trecut prin cunoscuta listă de obiecţii: „Vorbirea în limbi a fost un semn de carnalitate şi imaturitate din partea corintenilor şi, prin urmare, de nedorit“. Eu am răspuns că după acest raţionament marele apostol Pavel va fi fost cea mai carnală şi mai imatură persoană care a trăit vreodată, deoarece el a spus că vorbeşte în limbi mai mult decât toţi corintenii, ba chiar I-a şi mulţumit lui Dumnezeu pentru asta!

„Darurile Duhului“, a spus în continuare Jack, „au funcţionat doar într-o perioadă scurtă de tranziţie, menită să stabilească biserica în copilăria sa, până la încheierea canonului“. L-am provocat pe Jack sau pe oricare altul să găsească doar un singur verset din Scriptură care doar să fi pomenit o „perioadă de tranziţie“, amintindu-i că scrierile părinţilor bisericii au consemnat în istorie continuarea darurilor Duhului şi a miracolelor secole de-a rândul după ce canonul era deja terminat.

„Între semnele miraculoase era cuprinsă şi imunitatea de otrava şi veninul şerpilor“, insistă Jack, „şi pentru că nu citim în presă despre creştini care beau otravă şi mânuiesc şerpi mortali cu imunitate, este evident că semnele şi minunile au încetat într-adevăr“. I-am amintit că Noul Testament însuşi nu consemnează niciun caz în care un creştin să fi băut otravă, şi doar un caz de imunitate la muşcătura unui şarpe, în care Pavel a rămas nevătămat de o viperă – şi că Biblia nu sugerează niciodată ca creştinii să bea intenţionat

otravă sau să ia în mâini şerpi, pentru a demonstra prezența miraculosului!

N-a fost deloc dificil să fac aşa-numitele sale „dovezi“ să pară ridicole. Se cădea oare să-i amintesc lui Jack despre cartea pe care i-o dăduse fiului nostru Davy cu câteva luni mai devreme ca premiu la şcoala duminicală? Era biografia lui Sadhu Sundar Singh din India, un fost hindus convertit la creştinism. Experiențele sale legate de vedenii, profeții, izbăviri miraculoase de la moarte – inclusiv imunitatea de otrăvuri date lui în taină – au făcut învinuirile la adresa mea să pălească în comparație. Apoi mi-am amintit că era orthodox să se întâmple minuni pe câmpul de misiune. Ele nu constituiau erezie decât dacă se întâmplau în America – în special mie.

Am spus deja prea mult. Mi-era silă pentru că m-am angajat atât de repede într-o dispută doctrinară în pofida promisiunii pe care i-o făcusem lui Ruth de a nu mă lăsa prins în certuri.

Când, în cele din urmă, Ruth a luat cuvântul, ea a vorbit pe un ton calm, dar implorator. „S-au spus aici în această seară lucruri foarte nemiloase. Dar nu învinovățesc pe nimeni pentru asta. Însă, având în vedere gravitatea de a ni se spune să plecăm, mi se pare că la mijloc sunt mai mult decât deosebiri de doctrină. Lansez un apel către voi, prietenii mei! Dacă cineva posedă cunoştințe personale cu privire la ceea ce a făcut soțul meu sau dacă v-a greşit într-un fel personal, vă rog să faceți acest lucru cunoscut acum!“

Însă singurul răspuns primit a fost o lungă şi incomodă tăcere. Şi, în ciuda faptului că acest apel a fost repetat de câteva ori în timpul serii, nimeni n-a reacționat cu vreo acuzație specifică.

După ce a ascultat în tăcere aproape două ore, Geoge Rake a luat, pe scurt, cuvântul, mustrându-ne pe toți pentru că ne-am certat pe tema darurilor Duhului. Şi a lansat un îndemn mişcător la adresa tuturor să se vădă ca nişte păcătoşi la poalele crucii, împărtăşind dragostea şi iertarea lui Cristos. Aceasta e unica temelie a adevăratei părtăşii. Dragostea lui Cristos ne poate uni.

Mai multe voci au obiectat pe motiv că dragostea nu ar putea scuza asemenea erezie, dar nu s-a ajuns la un acord între membrii adunării cu privire la precizarea cu exactitate a timpului când m-am făcut vinovat de erezie.

Anterior Jack mersese până acolo încât să afirme că eram unul din cei mai cucernici oameni pe care îi cunoscuse vreodată şi că niciodată nu m-a auzit predicând vreo învățătură falsă. Însă vorbisem în limbi, ceea ce anula totul. Numai că şi apostolul Pavel a vorbit. Dar el a vorbit înainte de încheierea Bibliei, pe când eu o făcusem după asta. Acestea erau faptele incontestabile ale cazului, în care rezida condamnarea mea. Or, în acest context, dragostea era irelevantă.

George s-a aşezat la loc, fiind complet respins şi a părut învăluit într-o tăcere ciudată cât a durat restul şedinței.

Pe la miezul nopții, Ruth a făcut un ultim apel către Dennis: „Crezi tu cu adevărat că este cea mai simplă şi mai necomplicată soluție ca noi să plecăm?“

În acest punct ar fi putut schimba cursul lucrurilor prin răspunsul său. Ruth şi cu mine am aşteptat cu răsuflarea întretăiată. Toate privirile erau ațintite asupra lui, el ezitând multă vreme până când, în cele din urmă, a spus: „Nu pot să răspund la asta. Va trebui să

mă rog. Să mergem acasă şi să cerem călăuzirea Domnului".

Jack s-a ridicat grăbit în picioare, nevoind să lase întrunirea să se termine fără o încheiere conclusivă: „Câți credeți că problema o constituie «limbile»?" a cerut el adunării să-i spună. Câțiva au protestat supunerea la vot a unei întrebări atât de deplasate, dar s-au ridicat mâini şi au fost numărate. Părea un câştig semnificativ pentru Jack faptul că circa jumătate din adunare a votat cu el.

Cei care au votat că „limbile sunt problema" au fost invitați la o şedință închisă, în cadrul căreia Dennis, Jack şi Frank au fost declarați a fi presbiterii de frunte.

Miercurea următoare, după studiul biblic, aceştia trei au cerut să se întâlnească cu mine în particular. I-am comunicat lui Ruth ce se întâmplă, rugând-o să le spună şi altora. George Rake m-a urmat în încăperea cu şemineu a Capelei, iar peste câteva minute Ruth, însoțită de cei patru copii ai noştri, au sosit împreună cu Bill Glaser şi Carl Bent.

Era clar după expresiile de pe fețele lui Dennis, Jack şi Frank că nu erau de acord cu prezența celorlalți. Ei s-au consultat în şoaptă pentru o vreme. În cele din urmă, Dennis a ridicat din umeri şi toți şi-au tras scaune în fața noastră.

Dennis a început conversația spunând că s-a ținut o întrunire a „Adunării" în duminica precedentă, după serviciul de cina Domnului. El împreună cu Jack şi Frank fuseseră aleşi „noi presbiteri" şi primiseră un ultimatum din partea „Adunării" pe care să mi-l transmită.

I-am întrebat pe cei trei frați din dreapta mea dacă au avut cunoştință despre această şedință. Bill şi Carl au indicat din cap că nu, iar George a spus că nu ştie despre ce vorbim. L-am întrebat apoi pe Dennis ce a vrut să spună că aceasta fusese o şedință a Adunării, întrucât a reieşit că o bună parte a congregației nu fusese invitată.

Frank Westfall a răspuns că a fost o şedință a celor care susțineau principiile Adunării.

„Dave, fie tu, fie noi!" a spus Dennis cu fermitate. „Nu putem continua în felul acesta la nesfârşit. fie vei pleca tu, fie plecăm noi. Iar noi am avut o şedință în care am decis că n-o să abandonăm adunarea lăsându-te s-o transformi într-o biserică penticostală!"

„Ai să pleci paşnic?" interveni Jack. „Care e răspunsul tău?"

„Nu ştiu, Jack. Va trebui să mă rog pentru asta şi să văd care e voia Domnului".

„Ascultă, Dave!" Dennis aproape ridică tonul. „Nu vom renunța la asta. Dacă nu vei pleca paşnic, te vom exclude!"

„Nu aveți nimic împotriva familiei mele", am răspuns eu. „Cel puțin, nu ați formulat vreo acuză. Deci presupun că ei pot rămâne, şi ştiu că doresc să facă acest lucru. Vom veni împreună la biserică. Eu voi ocupa loc pe rândul din spate, stând singur, sau afară în parcare, dacă vă convine mai bine".

„Nu vom permite asta!" spuse Dennis în grabă şi cu deosebită asprime.

Jack era plin de mânie. „Vrem un răspuns precis din partea ta, acum!" spuse el pe un ton ridicat, subliniind fiecare cuvânt cu mânie, „Ai să pleci în pace?"

George Rake ne-a întrerupt pe toți. „Fraților, cred că v-a scăpat tuturor ideea. Nu există decât o bază pentru unitate, şi aceasta se găseşte la crucea lui Cristos şi prin dragostea pe care o toarnă Isus în viața noastră. Nu e nevoie să discutăm despre excluderea

nimănui. Dragostea lui Dumnezeu este suficientă pentru a aduce unitate chiar aici la West Valley – de câtă unitate avem nevoie!“

„M-am săturat să tot aud vorbele astea despre dragoste, când aceasta nu se aplică“, a ripostat Dennis pe un ton aprins. „Sunt deosebiri doctrinare la mijloc. Or, nu poți să acoperi deosebirile doctrinare cu dragoste. Deja am avut prea multă discuție despre asta!“

George se ridică hotărât în picioare şi am observat că ere profund jignit. M-am gândit la seara aceea când el şi Dennis s-au îmbrățişat, între ei survenind o minunată împăcare.

George şi-a luat Biblia de pe scaunul de lângă mine, pornind încet spre uşă. „Vă anunț de pe acum“ a spus el cu un aer de finalitate, „că vă puteți găsi un alt conducător de şcoala duminicală până duminica viitoare, deoarece eu n-am să revin!“

Am sărit cu toții în picioare, stând acolo nesiguri. Mă aşteptasem ca Dennis ori Jack să-l roage pe George să rămână în adunare. Când colo, Jack s-a întors spre mine şi a început din nou să-mi ceară să le dau răspunsul pe care-l voiau. Încă o dată i-am spus că va trebui să mă rog în legătură cu asta.

Ieşind cu toții pe coridor, Ruth l-a apucat pe Dennis de braț, oprindu-l în fața uşii. „Nu înțeleg asta: vrei să spui că voi, Frații, doriți ca eu şi cei patru copii ai mei să plecăm?“

S-a lăsat o tăcere incomodă, în timp ce Dennis stătea acolo trist şi nedumerit. Jack traversa capătul celălalt al coridorului, oprindu-se să privească şi să asculte. „Ruth, cred că e cel mai bine aşa“, a spus Dennis în final pe un ton scăzut. „Doar vezi la ce s-a ajuns!“

„Dar Dennis, noi vrem să rămânem! Aici sunt prietenii noştri – şi inimile noastre! Suntem aici de şase ani, şi am contribuit cu multă trudă, timp şi dragoste la această adunare. Eu predau o oră de şcoala duminicală – iar copiii noştri vor să rămânem aici!“

L-am văzut pe George ieşind pe uşă, şi m-am grăbit după el, lăsând-o pe Ruth în compania lui Dennis. „George“, am spus când l-am ajuns din urmă în parcare, „să nu faci ceva pripit“.

„Nu fac. M-am rugat pentru asta şi nu văd să fie altă cale. Oamenii aceştia sunt hotărâți să facă tot ce vreau, şi cu asta basta!“

Conducând maşina spre casă, m-am mirat cât de calm şi lipsiți de amărăciune au acceptat copiii situația, de la cel mai mare de paisprezece ani, Davy, şi până la cel mai mic, Jon, de şapte ani.

„Ce are Dr. Miller împotriva lui Tata?“ întrebă Janna.

„Păi“, răspunse Ruth, „el crede că tatăl vostru are nişte idei greşite cu privire la Biblie“.

„Dar noi ştim că tăticul are dreptate!“ a spus Karen pe un ton emfatic.

Am zâmbit pe întuneric în fața acestei demonstrații de loialitate. „Sunt diferențe de opinie“, am spus eu, „dar noi îi iubim pe aceşti Frați şi le dorim ce e mai bun pentru adunare“.

„Înseamnă că vom pleca?“ a întrebat Davy.

„Nu ştiu, Davy. Va trebui să ne rugăm pentru asta. Dorim voia lui Dumnezeu pentru viața noastră, nu-i aşa?“

„Da“, spuse Janna, „dar nu văd de ce trebuie să plecăm. Am fost atât de fericită când familia Miller s-a întors la West Valley, dar nu ştiam că Dr. Miller a venit înapoi doar

pentru a-ți spune ție să pleci!“

„Uite ce e, copii,“ am spus eu. „Noi ştim că aceşti Fraţi se străduiesc să facă ce e bine Atunci să ne rugăm pentru ei, iar restul îl vom lăsa în mâna Domnului“.

CAPITOLUL DOUĂZECIŞITREI

Excomunicat

Excomunicarea mea era menită a fi un act de credinţă din partea stabilimentului, o declaraţie de politică oficială, un răspuns final, având ca scop eliminarea oricăror întrebări ulterioare cu privire la darurile Duhului. După pregătiri discrete, procesul ereziei mele a fost programat să se ţină la Villa Chapel din Pasadena. Conducători ai Fraţilor Plymouth din tot sudul Californiei fuseseră selecţionaţi în secret pentru a ocupa loc în juriu. Circa şaptezeci s-au adunat să rostească judecata asupra cauzei, nederanjaţi de absenţa inculpaţilor. Eu nu fusesem invitat, după cum nu fuseseră invitate nici alte persoane în cunoştinţă de cauză, cu excepţia celor ce se învoiau întru totul cu singurul verdict stabilit dinainte. Oricine cât de cât cu judecată sănătoasă în doctrină trebuia în mod necesar să se opună relelor dovedite ale vorbirii în limbi; şi să fie de acord cu stârpirea primelor semne ale acestui groaznic flagel, înainte ca acesta să poată infecta Adunările Fraţilor!

Şocanta descriere a haosului de la West Valley a adus sinceră întristare inimilor celor prezenţi. Ceva trebuia făcut! Frank Westfall a precizat că dacă nu voi fi excomunicat, el va fi obligat de conştiinţa sa să se alăture multor altora în a părăsi adunarea, lăsând-o astfel în dezordine.

Pentru a alunga orice îndoieli care mai rămâneau, au fost citite extrase dintr-o scrisoare primită de la un expert anti-penticostal din Noua Zealandă, în care se spunea că sunt sub inspiraţia Satanei, trebuind să fiu excomunicat fără întârziere. Preocuparea sinceră resimţită de fiecare dintre presbiterii prezenţi pentru membrii adunărilor lor respective le impunea să ia seama la avertizările severe ale unei astfel de autorităţi aproape universal recunoscute.

Au fost printre cei prezenţi la excomunicarea mea unii, al căror cuget a fost, se pare, suficient de tulburat de natura procedurilor pentru a propune o amânare a excomuniicării până când mi se acorda o audiere. Astfel, deşi documentul excomunicării fusese redactat, în ajunul excluderii noastre, Ruth şi cu mine am fost chemaţi să ne întrunim într-o şedinţă închisă cu un grup de şapte reprezentanţi, membri de nădejde ai comunităţii de credincioşi pe care se putea conta să se pronunţe pentru interpretarea tradiţională, fără să fie deturnaţi de la argumentele convingătoare care făceau din mine un element atât de periculos. Pe cei mai mulţi dintre oamenii aceştia îi cunoscusem de o viaţă întreagă. Preocuparea lor era, evident, sinceră. Ruth şi cu mine am simţit amândoi sinceritatea dragostei lor şi intensitatea dorinţei lor de a mă readuce în staul în ceasul al unsprezecelea.

Pe lângă cei şapte selectaţi, eu solicitasem prezenţa prezbiterilor adunării din Fullerton, întrucât şedinţa se ţinea în capela lor. Doi dintre ei au reuşit să participe. Fiecare din cei doi ne-au flancat, dându-ne lui Ruth şi mie un sentiment de mângâiere şi asigurare. Doar cu o săptămână înainte, în urma unei interogări detailate, aceşti doi au indicat că nu văd nicio erezie în convingerile mele, exprimându-şi speranţa că tot scandalul se va stinge în curând.

Preşedintele ales să conducă interogările era un prieten vechi al părinţilor mei. Încă din copilărie l-am respectat profund ca om al lui Dumnezeu. Trecuseră aproape şaisprezece ani de când ne cununase pe mine şi pe Ruth. Vizite în familia noastră, timp petrecut pe genunchi în rugăciune, discuţii din Biblie, părtăşie şi amintiri plăcute din trecut îmi umpleau gândurile, făcând tulburătorul prezent să pară ireal. E posibil ca aceeaşi nostalgie să-l fi afectat şi pe el. Evident că el era întristat de rolul pe care trebuia să-l joace în după amiaza aceea.

Dar era limpede că nimic nu-l va împiedica să-şi facă datoria de a examina convingerile mele doctrinare, în speranţa că în acest ultim ceas voi putea fi convins să-mi retractez ereziile.

Un frate în vârstă a întrerupt procedurile, făcând sugestia optimistă că dacă îi voi permite să citească şi să explice un verset pe care-l „descoperise“ cu mai bine de patruzeci de ani înainte, gândirea mea asupra acestui subiect al darurilor Duhului se va lămuri, cum se întâmplase şi cu el. L-am ascultat citind 1 Corinteni 13:8 şi, cu un zâmbet larg, m-a întrebat dacă aceasta nu făcea ca toate lucrurile să fie clare ca bună ziua.

„Nu am venit aici să argumentez“, am răspuns eu. „Dar s-ar părea că până şi printre fruntaşii Adunărilor există deosebiri de vederi asupra acestui verset din Scriptură. Aş dori să-l rog pe unul dintre presbiterii de la Fullerton să-şi prezinte felul cum înţelege el acest verset. Faptul că este un expert în greacă nu face decât să adauge greutate la spusele lui“.

El nu a fost deloc reticent, începând să scoată în evidenţă erorile oricărei încercări de a dovedi din Scriptură că limbile şi profeţiile şi darurile spirituale s-au terminat. Demonstrând inconsecvenţele inerente acestei interpretări tradiţionale, pornind atât de la sensul din greacă, cât şi din punct de vedere logic, prin comparaţie cu alte Scripturi, el a arătat în continuare că, în context, era evident că Pavel se referea la starea viitoare din cer, când creştinul va fi, în final, faţă în faţă cu Cristos. De asemenea, el s-a referit şi la scrierile fruntaşilor bisericii primare, a căror mărturie despre continuarea darurilor miraculoase ale Duhului secole de-a rândul după moartea lui Petru şi Pavel trebuie considerată o dovadă concludentă a faptului că asemenea manifestări nu s-au sfârşit, de fapt, odată cu încheierea canonului.

N-am putut să nu admir curajul său, relatând despre studenţi universitari care vorbeau în limbi, şi totuşi evidenţiau o evlavie a vieţii şi puterii de a-i câştiga pe alţii la Cristos care nu se preta la explicaţii facile.

În continuare, un alt presbiter m-a chestionat dacă credeam că Biblia conţine „voia şi gândirea completă a lui Dumnezeu“.

„Mi se pare de neconceput“, am răspuns eu, „ca fiecare cuvânt rostit vreodată de Dumnezeu în trecut, prezent sau viitor, sau fiecare gând al Său, din trecut şi până în viitor, să fie cuprinse în canonul Scripturii. Sunt conştient că această concluzie vă este impusă de insistenţa voastră că vorbirea în limbi şi profeţiile au încetat, că nu mai e nimic care să ne descopere Dumnezeu, odată ce canonul s-a încheiat. Dar veţi spune că voia lui Dumnezeu pentru toate persoanele din istoria omenirii sunt expuse detaliat în Biblie? Nu am dat peste niciun misionar dintre Fraţi care să nu creadă că Dumnezeu l-a călăuzit spre câmpul său de misiune. Însă îmi rămâne încă să descopăr în Biblie un singut verset care să afirme că Smith trebuie să meargă în India, iar Jones în Africa. Atunci cum i-a călăuzit Dumnezeu, dacă voinţa şi mintea Sa completă este cuprinsă în întregime pe paginile Scripturii?“

Bill Bush era unul din cei prezenți. Solicitasem să aducă scrisoarea din Nou Zealandă prin care eram acuzat de inspirație satanică. El a citit pasaje din ea, refuzând însă să-mi dea voie s-o văd, întrucât autorul, pe nume Coppen, îl instruise să nu mi-o dea s-o examinez. Ruth şi cu mine îl cunoscuserăm pe Dl Coppen în timpul turneului său de predici din California. Unii dintre Frați îl rugaseră să mă examineze, întrucât era expert asupra abaterilor penticostale. Îl invitasem acasă la noi să ia cina cu noi într-o seară. El ne-a surprins, spunând: „Nu vă faceți probleme, frate Hunt. Citind materialul pentru pregătire pe care l-ați redactat pentru tabără, Duhul Sfânt mi-a spus să nu vă fac niciun rău – că aveți un mesaj de care Adunările au nevoie“. Ruth şi cu mine nu vom putea uita asta niciodată!

Ce-i scrisese Bill Bush ce-l făcuse să se răzgândească? L-am rugat pe Bill să-mi spună ce a zis, dar cererile mele au fost respinse pe motiv că asta nu ar produce decât şi mai multă controversă.

Fusese şi aşa prea multă controversă, conform acestor oameni, iar eu am fost singurul motiv al ei. De ce nu puteam crede ceea ce toți credeau?

Ședința s-a încheiat cu declarația sumară că era clar că eram hotărât să-mi duc până la capăt doctrinele false, în pofida numeroaselor încercări de a mă face să renunț la erorile acestei mişcări rele a limbilor.

Aprobarea divină a fost invocată asupra lucrărilor, cu o adecvată rugăciune de încheiere. Dând mâna cu fiecare dintre cei adunați în jurul nostru, Ruth şi cu mine le-am mulțumit sincer pentru timpul şi preocuparea lor. Fratele în vârstă care fusese atât de sigur că interpretarea sa asupra lui 1 Corinteni 13:8 va rezolva toate problemele m-a îmbrățişat şi a plâns pe umărul meu. Nu era nicio îndoială cu privire la profunda lui îngrijorare ce-l obligase să mă excludă. De aici înainte aveam să fiu un paria total față de cunoştințele mele de o viață întreagă, un eretic de evitat până şi de prietenii mei cei mai apropiați.

Ruth şi cu mine eram îngrijorați că presbiterul de la Fullerton care interpretase 1 Corinteni 13:8 în aceeaşi manieră s-ar putea să fie el însuşi în pericol. Însă aceasta s-a dovedit a nu fi cazul. Se părea că ceea ce constituia erezie când era afirmat de mine trecea drept ortodox în gura altuia. Asta era avantajul de a nu fi vorbit în limbi!

Când am aflat că cei doi frați de la Fullerton ce se uniseră cu ceilalți şapte la semnarea documentului prin care se aproba excomunicarea mea, Ruth şi cu mine am rămas profund deziluzionați. Stabilimeantul obținuse, în fine, un verdict unanim, ce îndreptățea infailibilitatea sa.

A doua zi, duminică 20 februarie 1966, excomunicarea mea devenea oficială. În timpul serviciului cinei la West Valley, Jack a îndreptat atenția congregației încă o dată asupra consecințelor nefaste de a aştepta prea mult de la Dumnezeu în actuala dispensație. Apoi Frank s-a ridicat în picioare pentru a citi următoarele:

> Pentru binele mărturiei de aici de la West Valley Bible Chapel, cu regret trebuie să anunțăm că îi retragem fratelui nostru David Hunt părtăşia. Această adunare a fost înființată pe temelia adevărului Noului Testament, şi noi credem că acest adevăr trebuie menținut.

De aceea, noi respingem doctrinele propovăduite de mişcarea limbilor, pe care el o agreează şi o practică, ca fiind contrară adevărului şi practicii Scripturii şi o considerăm a fi amăgitoare. Oriunde această învățătură a fost introdusă, ea a provocat dezbinări, iar dacă nu va fi condamnată, va continua să provoace dezbinări.

Prezenta decizie a fost luată după multe deliberări şi rugăciuni din partea noastră şi consilieri din partea fraților slujitori şi a presbiterilor respectați ai altor adunări.

Eram plecat la altă biserică unde predicam, şi abia după ce adunarea Co-Uni-Bus plecase în seara aceea, am reuşit să ne aşezăm istoviți în bucătărie, eu dorind să aud, iar Ruth să relateze ce se întâmplase.

„Documentul de excomunicare pe care l-a citit Frank a precizat că tu crezi şi practici învățăturile mişcării noilor limbi, dar nu le-a definit, lăsându-i pe toți să presupună că eşti vinovat de toate stricăciunile acelea groaznice descrise de Jack şi de Dennis, inclusiv o seamă de practici demonice, orgii emoționale şi perversiuni sexuale! Asta e din cale-afară de pervers! Întotdeauna i-am considerat pe Frați cei mai buni copii ai lui Dumnezeu – dar dacă aceasta urmează să fie o mostră a ceea ce vom primi din mâinile lor, ei bine, atunci mă tem pentru copii noştri. În cazul acesta, nu putem fugi din calea lor suficient de repede!“

„Ruth, eu ştiu că ei sunt sinceri. N-au făcut decât ceea ce au simțit că au datoria să facă. Dar cred că i-ar devasta dacă şi-ar da seama că şi-au clădit aceste consecințe devastatoare pe o temelie atât de şubredă. Totul se reazemă pe felul în care interpretează ei 1 Corinteni 13:8 – iar dacă se întâmplă să fie greşiți, ei bine, atunci totul se prăbuşeşte. Totul!“

Cererea mea să mi se dea o copie a documentelor de excomunicare a fost respinsă cu îndârjire. Eu eram de-acum considerat ca un mort, ce i se refuza chiar documentele prin care se pronunța expulzarea mea. Cum s-a exprimat, în cele din urmă, Jack față de Ruth: „Dave este o chestiune încheiată, moartă!“

În timp ce eram plecat în turnee de propovăduire a Cuvântului în săptămânile următoare, Ruth şi copiii au continuat să frecventeze fiecare adunare de la West Valley, în pofida expulzării mele. Apoi, brusc, programările mele de vorbit la alte biserici au luat sfârşit, dându-mi prilejul să mă alătur din nou familiei mele la West Valley. În multe privințe, a fost cea mai dificilă experiență din viața mea – să revin în locul unde nu eram dorit, de unde fusesem denunțat şi expulzat.

La serviciul săptămânal de cina Domnului stăteam singuratic într-un scaun în partea din spate a congregației. Nimeni nu avea voie să-mi vorbească sau să-mi strângă mâna. Însăşi existența mea trebuia dată uitării. La rândul meu, am încercat să fiu cât mai şters cu putință. Rareori ochii mei îi întâlneau pe ai altuia, şi chiar şi atunci doar pentru scurtă vreme, în timp ce privirea celuilalt se abătea grăbit.

Uneori auzeam lucruri ciudate din gura celor care mă excluseseră. Dennis a folosit cuvintele „predare absolută“ de cinci ori într-o predică ținută într-o duminică, adăugând: „Acesta e un subiect pe care unii dintre noi nu dorim să-l auzim“.

Într-o altă duminică l-am auzit pe Jack vorbind despre rai, când a afirmat: „Când Îl vom vedea față în față, atunci Îl vom cunoaşte exact aşa cum suntem şi noi cunoscuți“.

Pe măsură ce treceau săptămânile, am ajuns să-mi accept rolul de lepros spiritual, dobândind o nouă apreciere pentru ceea ce suferise Cristos pentru mine.

Poziția mea de proscris a devenit o tot mai mare conştientizare a nevredniciei mele, anume că dacă n-ar fi fost dragostea şi harul Său, nu aş fi avut dreptul să revendic părtăşia Sa ori cea a copiilor Săi! Unele din cele mai mişcătoare experienţe de închinare şi devoţiune faţă de Cristos – de recunoştinţă, laudă şi bucurie – pe care le-am cunoscut vreodată la un serviciu de cina Domnului au fost pe scaunul acela singuratic în spatele adunării, unde mi se refuza participarea, pâinea şi vinul simbolice.

Săptămânile acelea au fost un timp de reală binecuvântare pentru familia noastră. Înfruntând împreună durerea şi perplexitatea acestei apăsătoare situaţii, între noi s-a statornicit o nouă legătură de dragoste. Se zvonea că au s-o excomunice şi pe Ruth, ba chiar şi pe copii, în efortul de a scăpa de prezenţa mea fizică, dar nu s-a ajuns la un numitor comun în privinţa stabilirii temeiurilor suficiente pentru o astfel de măsură drastică. Noi am fost acuzaţi de faptul că continuam să frecventăm biserica doar pentru a le face în ciudă oamenilor de acolo. Ar fi fost mult mai uşor, mult mai puţin umilitor, să încetăm de a mai frecventa biserica. Însă aici ne condusese Domnul când ne mutaserăm de la Merced, şi aici trebuia să rămânem, în pofida tuturor ameninţărilor şi presiunilor, până când Domnul avea să ne spună să mergem altundeva!

Atitudinea copiilor a fost minunată. În ciuda remarcilor suspicioase îndreptate la adresa lor la ora de şcoala duminicală şi a dezaprobării sub care se simţeau în aceste împrejurări dificile, Domnul i-a păzit de orice duh de amărăciune. Ruth şi cu mine îi asiguram adesea că îi iubeam pe toţi cei de la West Valley la fel de mult ca mai-nainte, fiind siguri că Fraţii credeau sincer că făceau voia lui Dumnezeu. Copiii au acceptat aceasta cu seninătate şi cu un duh lipsit de orice animozitate, care provenea de la Domnul, netrădând niciun spirit de respingere chiar faţă de cei ce fuseseră cei mai zeloşi în darea noastră afară din biserică.

Doi Fraţi care au dat dovadă de preocupare permanentă pentru readucerea mea la părtăşie au fost Henry Petersen, care, cu treizeci de ani mai înainte mă condusese la Cristos, şi George White, un prieten îndelungat al familiei, care-i cunoscuse pe părinţii mei din zilele de dinainte de a se căsători. Au avut loc câteva convorbiri deschise la telefon şi corespondenţă între noi şi, după multe săptămâni, s-au făcut aranjamente ca eu să-i cunosc. Faptul că ei sunt cei care au solicitat întrevederea a încurajat speranţa pe care Ruth şi cu mine o nutream în sensul unei reconcilieri cu Fraţii.

Discuţia noastră a durat câteva ore şi m-a lăsat derutat şi zdruncinat. Dorinţa mea de a rămâne în dragoste şi părtăşie, indiferent de deosebirile de păreri, a fost privită de aceşti doi prieteni de încredere drept încăpăţânare şi dezbinare; în vreme ce expulzarea celor care au îndrăznit să creadă conform propriei lor conştiinţe a fost un act necesar pentru păstrarea unităţii.

Faptul că vorbisem în limbi, chiar dacă numai în rugăciunea privată şi neauzit nici măcar de către soţia mea, a fost cu siguranţă o dovadă suficientă a vinovăţiei mele sub orice acuzare. West Valley se împărţise în două facţiuni. Şi întrucât conducătorii bisericii ca Dr. J. Vernon McGee şi alţii erau cu toţii de acord că vorbirea în limbi provoca pretutindeni dezbinare, rezulta clar că eu eram vinovat. Orice încercare de a discuta faptele aflate în con-

tradiție cu acest „tipar dovedit“ era în contradicție cu ordinea stabilită.

Nu era decât o singură cale spre împăcare, şi doar una singură. Eu trebuia să mă pocăiesc de implicarea mea cu penticostalismul, cerând smerit iertarea fraților şi promițând solemn ca niciodată să nu mai vorbesc niciun cuvânt despre darurile Duhului în public sau în particular. Doar dacă mă învoiam să fac asta, presbiterii aveam să mă readucă în părtăşia bisericii Weat Valley şi a bisericilor din sudul Californiei.

Fratele White a plâns în timp ce mă ruga să mă las de răzvrătirea şi încăpățânarea mea. Dacă nu pentru mine însumi, atunci pentru Ruth şi pentru cei patru copii, să iau în considerare durerea şi privarea care o adusesem peste ei, pierderea prietenilor şi stigmatul ce avea să rămână peste ei tot restul vieții lor.

Întâlnirea mea din ziua aceea cu aceşti doi prieteni loiali şi plini de dragoste, lacrimile care le-au vărsat, m-au convins, în final, că vorbirea în limbi produce, într-adevăr, dezbinare – în mare măsură în acelaşi fel în care o deviere de la dogmele tradiționale pe vremea inchiziției provoca şi mai multe mănunchiuri de nuiele să fie aşezate cu grijă în jurul celui țintuit pe rug.

CAPITOLUL DOUĂZECIŞIPATRU

Un Dumnezeu care Se ascunde

Pe măsură ce săptămânile se transformau în luni, binecuvântarea de a sta singur în partea din spate a Capelei, de a mă bucura de cina Domnului în singurătatea creată de zidul de tăcere ce se lăsase între mine şi prietenii mei de altădată, a început să fie tot mai subțire. M-am trezit gândindu-mă din ce în ce mai des la soarta mea, întrebându-mă dacă Ruth va putea rezista până la sfârşit sau dacă nu cumva copiii erau sortiți să suporte consecințele celor întâmplate mie.

Unul câte unul, cei care nu fuseseră de acord cu darea mea afară au fost şi ei excluşi din adunare. Ruth şi cu mine ne simțeam într-o mare singurătate, de-a dreptul abandonați. La început aproape imperceptibil, sub povara autocompătimirii, îndoielile au început să roadă la rădăcina credinței mele.

Furişându-se din subconştientul meu şi obsedându-mă, m-a urmărit amintirea celei mai zdruncinante experiențe ale vieții noastre amenințând să sfărâme credința noastră. Se întâmplase cu puțin timp înainte de a ne muta înapoi la Merced. Ruth şi cu mine fuseserăm foarte apropiați de Ed şi Marylou McCully când aceştia urmau cursul de pregătire la Biola înainte de a pleca în Ecuador. Ruth şi Marylou şi-au urmărit reciproc prima lor sarcină, în permanență revizuind datele estimative când avea să aibă loc prima lor naştere. Fiul nostru cel mare Davy a venit pe lume cu doar câteva zile înainte de a se naşte întâiul născut al familiei McCully. De asemenea, am ajuns să-i cunoaştem şi să-i iubim pe Jim Elliot şi Pete Fleming. Unul din momentele de vârf al tinereții noastre fusese în după amiaza aceea de duminică când aceşti vajnici misionari şi-au luat rămas bun de la Statele Unite. Noi fuseserăm singurii participanți la această intimă despărțire acasă la unchiul lui Jim din Sunland, de unde au plecat spre vaporul ce avea să-i poarte sub călăuzirea lui Dumnezeu spre câmpul de misiune – şi, ceea ce era pe atunci departe de gândurile noastre, spre o moarte năpraznică şi violentă.

Marylou cântând la pian, noi ceilalți ne-am strâns intonând melodia ce avea să devină celebră după martirajul lor. Primul volum al lui Betty Elliot, *Through Gates of Splendor*, avea să împrumute titlul de la această cântare. Ruth şi cu mine ne alăturaserăm cu însuflețire cântând inspiratele-i cuvinte:

Ne rezemăm pe Tine, scutul şi apărătorul nostru,
Nu mergem singuri să-ntâmpinăm vrăjmaşul,
Puternici în a Ta tărie, la adăpostul grijii Tale,
Ne rezemăm pe Tine şi-n Numele Tău mergem.

Niciunul din noi nu mai auzisem cântarea. Am îndrăgit-o pe dată. Şi ambii credeam în ea. Ne simțeam încrezători că dacă Dumnezeu avea să aibă grijă de cineva, El va avea

grijă de cei ce sunt dedicați Lui, tineri credincioşi. Dar apoi într-o noapte am fost anunțați de unchiul lui Jim că avionul lor fusese descoperit rupt, făcut zob pe o limbă de nisip de pe Râul Curaray, un cadavru plutind în josul apei cu o suliță încă înfiptă în el. Şi, în final, s-a confirmat că toți cei cinci membri ai echipajului fuseseră masacrați de indienii tribului Auca, cărora se străduiseră să le spună despre dragostea lui Cristos. Credința pe care Ruth şi cu mine o întreținuserăm până în acel moment fusese asaltată de o sumedenie de îndoieli.

Săptămâni de-a rândul după aceea, am suferit agonia unei inimi pe punctul de a-L acuza pe Dumnezeu înăuntrul celor mai tainice gânduri ale mele, şi totuşi mi-era frică să recunosc că Îl învinuisem. Un amalgam de întrebări fără răsăpuns mă chinuia zi şi noapte. Înseşi temeliile vieții mele de credință păreau să fie sfărâmate, în timp ce pledam, reclamam şi apoi iarăşi pledam la Dumnezeu să-mi răspundă. Oare de ce se întâmplase acest lucru? Unde anume greşisem? Dar în cercetarea sufletească a acelor cuplite zile nu auzeam niciun răspuns de la El pe măsura cutezanței pe care o simțisem în acea după amiază sub inspirația vocilor tinere şi entuziasme ce răsunau împreună, cântând „Puternici în a Ta tărie, la adăpostul grijii Tale..."

Mii de cuvinte se aşternuseră în scris, servicii memoriale fuseseră predicate, cu invocarea explicației de rigoare: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele..." Însă în adâncul sufletului rămâneau aceleaşi răspunsuri – tăcute, dar nerezolvate.

Acum ieşiseră la iveală din nou. În definitiv, ce anume credeam eu? Ce ştiam sigur? Cine era acest Dumnezeu ce săvârşise aceste miracole în viața mea, ce nu puteau fi tăgăduite de mine, indiferent ce s-ar fi întâmplat? Nu-L cunoşteam eu oare? Nu era El prietenul meu cel mai apropiat? Nu mi se adeverise El mie cu dragostea, grija şi călăuzirea Sa de atâtea ori?! Şi totuşi, uneori părea să Se ascundă îndărătul unor evenimente nu numai dificil de înțeles, ci aparent fără noimă.

Într-o zi când am revenit acasă de la birou, am găsit-o pe Ruth în culmea disperării. „De ce nu ne ard pe rug în parcarea de la West Valley Chapel, să termine odată cu noi!" a exclamat ea.

Vorbele rostite de ea cu voce tare fuseseră deja amintite de atâtea ori în tainicile cămăruțe ale inimii mele. Am ştiut atunci că suntem în curs de a ne dezvolta un complex de martir, că deveneam cu iuțeală nişte cinici împătimiți.

Unde întâlnirile de la familia Larsen ni se păruseră cândva atât de frumoase, fără nicio fisură, acum îmi dădeam seama că nici acelea nu fuseseră perfecte. Îmi aduc aminte cât de şocantă fusese declarația unui tânăr de pe campusul colegiului Pierce, pe care-l văzusem în familia Larsen cu câteva luni înainte, spunându-mi că nu va mai frecventa niciodată aceste întâlniri. Unii din cei de acolo se rugaseră ca surioara lui să fie vindecată de cancer. Mai cu seamă un frate, ce-mi lăsase impresia unui mare credincios, asigurase familia că fetița fusese deja vindecată. Însă moartea ei la scurtă vreme după aceea sfărâmase credința acestui tânăr, el jurând că nu mai va avea nimic de a face cu aceşti creştini ce-l induseseră pe el şi familia lui în eroare într-un mod atât de viclean şi de pervers.

Aceasta mi-a amintit de propriile mele eşecuri când m-am rugat pentru bolnavi. Mă alăturasem într-o seară să ne rugăm pentru un băiețaş. Aparent ca răspuns la rugăciune,

o tumoră canceroasă din abdomenul său dispăruse. El începuse să crească în greutate, iar doctorul le dăduse părinților permisiunea să-şi trimită din nou copilul la şcoală, numai că peste câteva luni şi acest copil a murit. Mai mulți dintre noi se rugaseră intens pentru fiul cel mai mic al lui Bill Glasser, care suferise toată viața de pe urma unei afecțiuni la un rinichi. Din nou, se părea că a sosit cel puțin un răspuns parțial la rugăciune. Fusese trimis acasă de la Centrul Medical al UCLA [University of California, Los Angeles] şi iarăşi înapoi la şcoală, dar situația lui se înrăutățise nu după mult timp. În cele din urmă, fusese necesar ca Bill să doneze un rinichi, când ambii rinichi afecați ai băiețelului trebuiră să fie eliminați pentru ca Mike să poată trăi.

Stătusem pe scenă la multe adunări de-ale Kathrynei Kuhlman de la Shrine Auditorium, văzând minuni întâmplându-se în jurul meu, până când aproape ajunsesem să nu-mi pot crede ochilor, şi totuşi, fiecare adunare mă lăsase cu întrebarea: cum se făcea că în contextul atâtor vindecări, rămâneau încă atâția ce nu se vindecau?

Într-o seară un tânăr pe care-l voi numi Ralph a venit acasă la noi ca să stea de vorbă cu mine. „Dave, am auzit că ai primit botezul Duhului".

„De unde ai auzit asta?"

„Nu-mi amintesc. Ştii cum se răspândesc ştirile. Se spune că vorbeşti în limbi, experiență pe care tocmai am avut-o şi eu. Mai precis, aseară. Dar aş dori să aflu ce ți s-a întâmplat ție".

Unii oameni întotdeauna caută o experiență neobişnuită care să corespundă ca prin minune tuturor aşteptărilor lor – asemenea proverbialei oale cu aur de la capătul curcubeului. Ei par să trăiască de la o experiență palpitantă la alta, fiind fie în culmea fericirii, fie nespus de deznădăjduiți, în funcție de ce s-a întâmplat cel mai recent în viața lor. În lumina fiecărei noi „revelații", ultima păleşte de tot, ba chiar este debarcată ca o rătăcire, fără să le treacă prin cap că dacă ideile din trecut au fost atât de greşite, ar trebui să le accepte pe cele noi cu mai multă prudență. Am sesizat această atitudine la Ralph şi m-am codit să-i vorbesc despre propriile mele experiențe.

„Spune-mi ce ți s-a-ntâmplat *ție*", am replicat eu.

„Ei bine, m-am dus acasă la McKenzies şi cineva m-a întrebat dacă nu cumva doresc să fiu botezat cu Duhul Sfânt. Da, am răspuns eu. Prin urmare, câțiva m-au luat cu ei în dormitorul din spate, m-au aşezat pe un scaun şi s-au strâns cu toții în jurul meu, punându-şi mâinile pe capul şi umerii mei şi începând să se roage pentru mine. Şi-au dat drumul vorbind în limbi, iar unul din ei mi-a spus să încerc să-l imit, iar eu am făcut asta – oricum am încercat".

„Ai primit botezul cu Duhul?"

„Păi, cred că da. Vreau să spun că am îngăimat câteva cuvinte într-o limbă. Or, aceasta trebuie să fie un semn, nu-i aşa?"

„Tu crezi că ai fost umplut cu Duhul Sfânt doar pentru că ți se pare că ai rostit câteva cuvinte într-o limbă, dar nu eşti sigur despre asta?" M-a cuprins o imensă milă pentru el, în timp ce i-am pus această întrebare.

„Da' sigur", mi-a răspuns el. „Aşa mi-au spus că am vorbit într-o limbă, pe care dacă o voi exersa, cu timpul am s-o deprind şi-am s-o vorbesc mai cursiv".

„Eu n-am vorbit în limbi în acea seară când am fost botezat cu Duhul Sfânt“, am spus eu liniştit.

„Dar atunci cum ai ştiut că ai fost umplut cu Duhul?“ În vocea sa se putea citi o acută dezorientare.

„Crede-mă, Ralph, Domnul a venit în cameră – prezența Lui a fost copleşitoare – şi am fost literalmente scăldat în oceane de iubire. Nu aveam nevoie de niciun semn. Experiența însăşi a fost atât de puternică şi de reală încât nimic altceva nu putea s-o facă astfel. În fapt, nu puteam să fi vorbit în limbi, sau chiar în engleză, într-atât de afectat eram de prezența şi dragostea lui Cristos!“

„Ei bine, n-am auzit niciodată aşa ceva“, a spus el încet. „Întotdeauna mi s-a spus că…“

„Cel mai important lucru pentru mine“, am intervenit eu, „a fost noua conştiență a faptului că Cristos realmente trăia în mine, ca şi când Duhul Sfânt era Duhul lui Cristos cel înviat, iar eu am fost umplut cu viața Sa, cu acea viață din belşug pe care o promisese ucenicilor Săi. Am fost transformat pe dinăuntru. Cristos era real, trăindu-Şi viața în mine, puterea Lui săvârşind prin mine lucruri pe care eu nu le puteam face! Cuvintele sunt prea slabe pentru a o descrie, însă am ştiut că am fost umplut cu Duhul! Şi chiar să sugerez că trebuia să vorbesc în limbi ca semn – nu încerc aici să te conving asupra unui punct de doctrină – ei bine, aceasta ar fi fost o blasfemie, de parcă aş fi spus că nu cred în rai până nu ajung acolo, până nu primesc din partea lui Dumnezeu un semn special!“

„Înțeleg ce vrei să spui. Însă eu n-am experimentat niciodată ceva de felul acesta“.

„De aceea ezit să-ți spun; nu voiesc să fii sub povara de a încerca să dublezi ce mi s-a întâmplat mie. Dumnezeu ne întâlneşte pe fiecare din noi în mod particular. Dar sunt cam dogmatic cu privire la un lucru: cred din Scripturi şi din propria mea umblare cu Domnul de-a lungul multor ani că există un lucru pe care-l cere Dumnezeu înainte de a putea fi umpluți cu Duhul Său“.

„Care e acel lucru?“

„Ralph, dă-mi voie să te întreb aceasta: poți să-mi spui cu sinceritate chiar acum că tu nu vrei altceva decât voia lui Dumnezeu în orice domeniu al vieții tale?“

Stăteam în fața şemineului din biroul meu. Pentru multă vreme Ralph a privit în jos la podea. Iar când şi-a ridicat capul, nu m-a privit în ochi.

„Nu, n-aş fi în stare să spun asta“.

„Ralph“, am spus eu pe un ton serios, „tu nu ai primit botezul cu Duhul Sfânt aseară. Tu n-ai fost umplut cu Duhul. El nu te poate umple când tu ți-ai baricadat vreo câteva cămăruțe din inima ta ca El să nu poată intra şi să nu poată prelua controlul“.

„Tare aş dori să te rogi pentru mine, Dave“.

„Ce anume doreşti?“

„Păi nu par să fiu în stare să-mi păstrez nicio slujbă. Am avut destule şi, dintr-un motiv sau altul, le-am pierdut pe toate. Iar acum de şase luni sunt şomer, neputând să-mi găsesc de lucru“.

Din nou, Ralph a privit la podea, ezitând să răspundă. Când a făcut-o totuşi, era dezamăgit. „Am nevoie cu disperare de o slujbă fără întârziere. Să presupunem însă că

Dumnezeu nu mă vrea să obțin un serviciu pentru multă vreme, să zicem un an. Sau cine ştie ce doreşte El? Nu mai pot aştepta!“

M-am rugat totuşi pentru Ralph în seara aceea, ca Dumnezeu să-l ajute să realizeze că drumul Său este cel mai bun, fiind singura cale spre adevărata bucurie şi împlinire în viața aceasta, cât şi în veşnicie.

N-am mai auzit nimic de la Ralph câteva săptămâni. Apoi, într-o dimineață devreme m-a sunat să-mi spună că a mințit pe o cerere de serviciu, totul terminându-se în dezastru cu acea slujbă prospectivă. În cele din urmă, a fost dat afară. Toată seara şi-o petrecuse bând într-un birt, până când barmanul a trebuit să închidă localul la ora două dimineața, el părăsind taverna bine pilit, rătăcind pe străzi, până a dat peste o cabină telefonică şi mi-a comunicat că acum este gata să-şi predea totul lui Cristos.

Am încercat la telefon să-l asigur pe Ralph de dragostea lui Dumnezeu, de disponibilitatea Sa de a-l ierta, cu condiția ca el să fie serios. Însă i-am atras atenția că, după mine, el încerca să încheie un târg cu Dumnezeu, pentru a ieşi dintr-o situație disperată.

Poate că Ralph nu înțelegea relația de iubire, încredere şi ascultare pe care trebuie s-o aibă cineva cu Dumnezeu prin Isus Cristos. Viața lui nu se schimbase. Ralph a persistat printr-o serie de probleme şi slujbe temporare pe care le-a avut, în căutarea efemeră după răspunsul, pe care credea la un moment dat că l-a găsit, pentru ca mai târziu să constate că nu-l poseda.

Apostolul Pavel a spus că nu avem voie să ne punem mâinile cu uşurință peste nimeni. În interpretarea mea, am înțeles că trebuie să procedez cu precauție când sunt rugat să mă rog pentru cineva ca Domnul să-l vindece sau să-l umple cu Duhul. Toți dorim să obținem o „binecuvântare“ – dacă nu ne pun niciun fel de condiții. Dar încă n-am citit în Biblie despre o binecuvântare necondiționată. Cartea Sfântă e plină de condiții – „dacă credeți, dacă păziți poruncile Mele, dacă rămâneți în Mine şi dacă rămân în voi cuvintele Mele, dacă iertați pe alții cum v-am iertat şi Eu“.

Unele din adunările din case la care participasem, ce începuseră atât de bine, au părut la un moment dat să degenereze în „bless-me clubs“ [cluburi de dispensare a binecuvântărilor]. Nu chiar toți, dar mulți dintre cei ce veneau păreau să fie egoist interesați în a obține o binecuvântare pentru ei înşişi, fiind însă puțin interesați să aducă vestea bună a iubirii şi iertării lui Cristos la alții. Am auzit de atâtea ori, spunându-se cu atâta uşurință că mai ştiu eu care pastor este un om plin de Duhul Sfânt sau cutare biserică este umplută cu Duhul. O fi fost aceasta adevărat în trecut, dar nu dovedea întotdeauna că este o descriere exactă a realității curente.

Mă durea să văd cum sunt oameni duşi în eroare, nepăsători față de inconsecvențele din viața lor, pur şi simplu pentru că cele câteva fraze pe erau în stare să le rostească într-o limbă ciudată ar fi „dovedit“ că ei sunt umpluți cu Duhul!

Inconsecvențele, cusururile, frivolitățile – păcatele pe care nu le observasem înainte în rândul oamenilor ce pretindeau că au primit „botezul cu Duhul Sfânt“ experimentând darurile Sale – acum mi se păreau evidente oriunde priveam. La strângeri în care înainte văzusem puterea lui Dumnezeu, acum am început să văd eul omenesc dându-se în spectacol, căutând să se impresioneze unii pe alții. Firea veche pufăind şi gâfâind să-şi atragă

atenția, sub pretextul că-L laudă pe Dumnezeu. Uneori am sesizat că Duhul Sfânt plecase în tăcere de acolo – și adunări întregi, inconștiente de absența Lui, simulau darurile Sale, orbite în lamentabila lor autoînșelăciune de către emoția și zgomotul entuziasmului fabricat.

Într-o zi, pe când luam masa de prânz la hotelul Statler Hilton din Los Angeles, m-am simțit zdrobit de avalanșa de deziluzii și reproșuri ce se revărsau împotriva penticostalilor din inima omului de afacei ce mă privea de partea cealaltă a mesei. El fusese un membru de nădejde al unei biserici din sudul Californiei, care strângea în jurul ei creștini din toate confesiunile, interesați de reînnoirea spirituală. Clinici harismatice se țineau acolo pentru oameni care doreau să primească botezul cu Duhul și să experimenteze daturile Duhului. Se spune că se întâmplau minuni acolo, iar Dumnezeu transforma cu puterea învierii multe vieți din rândurile avalanșei permanente de căutători setoși ce luau cu asalt clădirile. Și totuși omul acesta îmi spunea că unii dintre membrii de frunte de acolo ce vorbeau în limbi, se rugau atât de fierbinte și dădeau mărturii strălucite… erau mult mai dificili în relațiile lor de afaceri, fiind adesea mai puțin etici decât ateii, în ale căror promisiuni puteai, cel puțin, să-ți pui încrederea.

Deși el însuși vorbise în limbi și fusese unul din cei mai entuziaști membri ai bisericii, acum el se îndepărtase de aceste lucruri cu desăvârșire, sunând aproape la fel de aspru în critica sa împotriva „penticostalismului" ca unii din prietenii mei de altădată dintre Frați.

Am început să văd cele două extreme: entuziasmul care nu vedea decât biruințele, trecând cu vederea eșecurile; criticii lor, cei care combăteau penticostalismul ca rădăcina tuturor relelor, vedeau doar problemele, inconsecvențele, „prefăcuții", în timp ce refuzau să vadă și autenticul. Pe vremea lui Moise ar fi fost ușor pentru critici să scoată în evidență numeroasele dificultăți, mizeria aproape de nedescris a israeliților după plecarea din Egipt, ca „dovadă" a faptului că întreaga afacere de la bun început – inclusiv minunile din Egipt, scindarea Mării Roșii – erau toate lucrarea amăgitoare a Satanei. Același lucru se putea spune pe vremea lui Pavel, când biserica primară a dat de probleme de toate felurile. Păcatul, necredința, eșec, dezbinare – oamenii puteau da vina pe experiența „penticostală" a acelor creștini, cum dădea și prietenul meu omul de afaceri pentru actualele eșecuri din cercurile penticostale pe o credință în darurile Duhului. Logica e tot atât de nefondată.

În zilele acelea, mai mulți credincioși din Adunările Californiei de Sud, mi-au spus: „Dave, să ieșim afară. Dacă îți vei înființa propria ta biserică, mulți dintre noi ne vom uni cu tine".

Acesta era însă ultimul lucru pe care doream să-l fac. Erau și așa prea multe biserici în lume, prea multe denominații, prea multe deosebiri pe seama cărora să existe certuri, prea multe bariere între copiii lui Dumnezeu care-i dezbinau. Călătorind printre bisericile fundamentaliste era o experiență deprimantă și descurajantă.

Adesea pastorii îmi apăreau ca niște generali, ridicându-se în fiecare duminică să țină un discurs de îndemn pentru trupele aflate sub comanda sa, care se împrăștiau imediat, ca la comandă, fiecare la preocupările sale – lăsându-l pe „lider" să-și câștige salariul său înfruntând bătălia singur… până duminica viitoare, când aceeași farsă, cu același conținut,

era pusă din nou în scenă: cu el stând la amvon, vărsându-şi energia şi inima – în definitiv, pentru asta e plătit, nu-i aşa?! – ei, „enoriaşii“, stând cuminţi şi pe jumătate adormiţi în băncile lor, jucându-şi rolul lor minuscul aproape exclusiv de ascultători, într-un ritual fără sens ce se repetă de mii de ori de ani de zile şi dă toate semnele că va continua anevoios şi în viitor, aproape lipsit de orice licărire de realitatea cunoscută de creştinismul primar. Şi, acum mi-am reamintit, pe care atât de repede – şi ireversibil – au pierdut-o.

O ură îndârjită faţă de religia instituţionalizată a încolţit în inima mea. Pe când trupul de credincioşi fusese un organism viu, având-L pe Cristos Căpetenia sa, acum era divizat în organizaţii competitive, conduse de la sediile multifuncţionale şi adesea opuse. Creştinismul – penticostal, evanghelic şi liberal – devenise *bisericozitate*, posesoare instituţionalizată a terenurilor, clădirilor, computerelor şi a sufletelor oamenilor.

Astfel a fost pavată calea pentru lovitura de stat a Satanei – „separaţia dintre biserică şi stat“. Acest aparent rezonabil aranjament dintre instituţiile politice şi religioase L-a exclus efectiv pe Cristos din sferele care aveau cea mai mare nevoie de El, în care s-ar cădea şi ar trebui să domnească El. Creştinismul a devenit un joc de la periferie jucat în fiecare săptămână în sau pe anumite proprietăţi scutite de impozite, departe de viaţa reală sau obişnuită, fără nicio legătură cu tot ce este vital în treburile cetăţii.

Ceea ce fusese rânduit de Cristos să pătrundă în toate sferele vieţii este acum izolat într-un sector minuscul al societăţii pe care îl cunoaştem drept religia organizată. Creştinismului instituţionalizat i se permite să se înfăţişeze o clipă în cadrul limitat al unor ocazii specifice, câte o invocaţie sau o benedicţie, însă trebuie avut grijă ca nu cumva aceasta să se depăşească timpul alocat. Nu e voie să se permită intruziunea semnificativă a „religiei“ în viaţa reală – afaceri de stat, educaţie, acţiuni sociale, divertisment. Prin urmare, înfiinţarea încă unei biserici nu era soluţia corespunzătoare pentru mine.

Ruth şi cu mine ne-am dat seama că am atins un punct foarte scăzut în experienţa noastră creştină. Eram conştienţi de un cinism care eroda pacea inimii noastre, iar acesta a devenit o chestiune de multă preocupare şi rugăciune. Încă îi iubeam pe Fraţi la fel de mult ca înainte, şi mă rugam ca Dumnezeu să-i binecuvânteze din plin. Dar am descoperit că mă răzvrăteam împotriva celor întâmplate mie şi familiei mele. Şi, neputând să înţeleg, mi-a fost greu să mă încred, în pofida atâtor ocazii în care Domnul mi se adeverise.

David a spus în Psalmul 10: „Pentru ce stai aşa de departe, Doamne? Pentru ce Te ascunzi la vreme de necaz?“

Iată-l pe alt om, numit David, cu trei mii de ani mai târziu, strigând către Dumnezeu cu aceleaşi cuvinte!

CAPITOLUL DOUĂZECIŞICINCI

Timpul şi curentul

În mijlocul descurajării, profeția pe care o primisem în casa familiei Larsen în seara aceea a revenit asupra noastră. Am început să ne rugăm specific pentru asta: „Doamne, dacă este voia Ta să părăsim această casă, călătorind în alte țări, atunci dă-ne de ştire!“ Şi uimitor lucru cu cât ne rugat mai mult, cu toată atenția noastră asupra Lui, cu atât mai puțin conştienți deveneam de cât de nefericiți eram. Tot cinismul nostru părea să se topească, înlocuit de un aer de expectativă, aşteptând-L pe Domnul.

Într-o zi i-am spus lui Ruth: „Cum ne poate arăta Dumnezeu că doreşte să plecăm, dacă nu-I dăm prilejul? Să punem casa la vânzare. Dacă este voia lui Dumnezeu să mergem, atunci El ne va aduce un client interesat. Iar dacă nu, atunci nimic nu se va întâmpla“.

Ne-am învoit că o listare pentru nouăzeci de zile ar trebui să fie suficientă. Orice trebuia să se întâmple cu casa avea şanse să aibe loc în intervalul acesta. Iar noi nu aveam să reînnoim listarea, după cum nici nu o vom prelungi nici măcar cu o zi.

Piața imobiliară se afla într-un declin foarte pronunțat pe vremea aceea, şi am considerat că acesta este un semn bun pe care să-l punem. Vom solicita prețul maxim considerat de noi adecvat, reprezentând fie un act de vânzare, fie leasing, şi astfel era improbabil ca să se întâmple ceva dacă nu era voia lui Dumnezeu. În definitiv, aceasta era casa Lui, de care dispunea El după bunul plac!

Indiferent ce întrebări fără răspuns mă frământau, asupra acestui punct eram sigur: voiam voia lui Dumnezeu din toată inima – nici mai mult, nici mai puțin! Şi eram mai sigur ca oricând că această predare totală lui Isus ca Domn al vieții mele – dându-I controlul absolut douăzeci şi patru de ore din fiecare zi – aceasta era temelia tuturor celorlalte lucruri din viața creştină. Rusaliile nu ar fi fost posibile în absența Crucii.

Pe la mijlocul lunii iunie, acționarii avură o altă şedință, la care m-au rugat, dacă era posibil, să închei toate tranzacțiile. Deşi aveam o ofertă pentru achiziționarea a o mie de acri de pământ, partenerul nostru la acea parcelă de teren blocase târgul. Ne aflam în impas din luna ianuarie. Încheierea promisă nu se încheia!

Cum era de aşteptat, Biff era nerăbdător. El dorea să fixez o dată finală precisă. Mă simțeam cu spatele la zid. Cine ştia ce trebuia şi ce nu trebuia făcut şi până la ce dată? Nu aveam niciun control asupra pieței imobiliare, ce se afla într-un declin brusc de la data când îmi luasem angajamentul să scap de terenul din Malibu.

„Nu putem permite ca acest lucru să fie tărăgănat la nesfârşit“, mi-a spus el pe un ton categoric. „Trebuie să fixăm un terment şi să ne ținem de acesta!“

„Mai acordă-mi două luni“, am spus eu. „Dacă nu voi încheia tranzacția până atunci…“ Aveam oroare să mă gândesc la sfârşitul angajării mele pe această notă falimentară, dar

nu puteam nici să tărăgănesc lucrurile la nesfârşit.

Aşadar, s-a fixat data finală. Cinsprezece august avea să fie ultima zi – fie că vom pierde, fie că vom câştiga. Iar sorţii de izbândă erau tot mai potrivnici.

Cum treceau săptămânile fără niciun progres, piaţa imobiliară continua să se deterioreze vertiginos. Se părea incredibil ca cumpărătorii noştri să-şi păstreze în continuare oferta lor deschisă pentru terenul Malibu la acelaşi preţ, în timp ce preţurile imobiliare erau în continuă scădere în toată regiunea Californiei de sud. Încetasem demult să-l conving pe partenerul nostru să agreeze cu termenii noştri. Asta ar fi fost atât de simplu! În schimb, el insista să i se achite în întregime suma în numerar, ceea ce făcea imposibilă acceptarea tranzacţiei. Singura speranţă era să găsim o terţă entitate cu fonduri suficiente pentru a-l cumpera integral pe acest partener, unul care ar fi fost dispus să nu primească nimic decât dobânda pe următorii zece ani.

Temându-mă de posibilitatea ca în orice moment cumpărătorii noştri să renunţe la acest *deal* în favoarea altor parcele de teren ce puteau fi achiziţionate la preţuri extrem de avantajoase, am muncit zi şi noapte să rezolv această problemă. Am conceput numeroase planuri ingenioase de a face să reuşească aceasta prin folosirea fondului nostru de pensii, dar de fiecare dată jurisconsultul nostru pe tema impozitului respingea ceea ce mie mi se părea o inovaţie strălucită. El mi-a spus că ideile mele erau cu totul ieşite din comun. iar eu, la rândul meu, l-am acuzat că este atât de conservator încât trebuia să obţină aprobare specială de la Fiscul American [Internal Revenue Service] din Washington, de fiecare dată când trebuia să-şi dreagă glasul.

Purtam negocieri cu organizaţii non-profit care ar fi acceptat să preia dobânda fără plata impozitelor, de asemenea şi cu companiile petrolifere a căror alocaţie de deprimare le asigura o umbrelă de scutire de impozite pentru venitul respective. Însă după luni de eforturi asidue, nu s-au ivit niciun fel de posibilităţi vrednice de a fi luate în considerare. Cea mai promiţătoare perspectivă ce s-a ivit a fost să vând ipotecile unei instituţii de tipul economii şi împrumuri. Un avocat din Beverly Hills, prieten personal a numeroşi preşedinţi ai unora din cele mai mari asociaţii de economii, era angajat împreună cu mine în această fază, în schimbul unei cote aparte din venit, care la început părea optimist în şansele noastre de reuşită.

Dar pe la începutul lui iulie, m-a sunat la telefonn ca să-mi spună că se retrage. Conform informaţiilor confidenţiale de ultimă oră, băncile de economii şi împrumuturi erau tot mai înglodate cu ipoteci pe care au fost nevoite să le preia din cauza insolvenţei, în contextul crizei tot mai acute a pieţii de proprietăţi imobiliare. Conform unor aprecieri confidenţiale, avea să se creeze peste un *miliard* de dolari sub formă de pierderi la capitolul ipoteci numai în zona metropolei Los Angeles! Totul părea atât de deznădjduit încât persistenţa mea începea să frizeze absurdul!

Un articol de fond dintr-n cotidian ce făcea analiza pieţei imobiliare aprecia că existau 80.000 de locuinţe vacante în zona Los Angeles. Era incredibil, dar mie nu-mi venea greu s-o cred! Aceste locuinţe nu erau toate din categoria celor cu preţuri scăzute; Pancarde cu mesajul „de vânzare“ apăruseră peste tot chiar şi în cartierul nostru. Vânzători cu duiumul, dar niciun cumpărător. În aceste condiţii, o vânzare în transfer de lease a casei noastre în

timp record înainte de termenul fixat de noi pentru expirarea listării era atât de improbabilă încât Ruth şi cu mine am încetat să mai luăm în considerare posibilitatea.

Până la data concediului nostru de o săptămână la conferința Keswick de la Muntele Hermon din sudul oraşului San Francisco, listarea de nouzeci de zile a proprietății aproape expirase. Pierduserăm noțiunea timpului, în contextul în care nimenui nu i-a trecut prin minte să verifice listarea pentru a afla când urma să fie ultima zi. Nu părea să mai aibă vreo importanță.

Mount Hermon este una dintre locațiile noastre de conferință îndrăgite. Aveam la dispoziție o cabană înzestrată cu facilități de gătit, permițându-ne să ne pregătim singuri mesele, evitând astfel achitarea celei mai pipărate cheltuieli din bugetul unor astfel de facilități. Plasată la o aruncătură de piatră de sala principală unde se țineau întrunirile, cabana era împrejmuită de copaci înalți ce-ți creau impresia că te afli în mijlocul codrului, departe de forfota şi tensiunile civilizației.

Pădurile de copaci uriaşi de *redwood* erau împânzite de cărări în toate direcțiile, şi pârâuri cu apă cristalină, prin poieni cu umbra deasă. Vorbitorii erau întotdeauna excepționali, însă eu aşteptam cu nerăbdare în fiecare an începând din 1963, când am început să frecventăm acest loc de basm, plimbările mele de dis-de-dimineață, înainte de răsăritul soarelui, când cei mai mulți oameni nu-şi părăsiseră încă culcuşurile lor.

Doar vietățile pădurii se puteau vedea, când mă plimbam în fiecare dimineață conversând cu Domnul, urcându-mă tot mai sus printre copaci, pe lângă un stol de potârnichi colea, iar mai departe câteva veverițe ce zburdau voioase. Ascunşi de unbrele tainice ale zorilor, nişte iepuraşi de pădure mă priveau curioşi de după o colină sau de sub ramurile câte unui brăduleț singuratic. Iar uneori câte un cerb falnic, păscând grijuliu pe marginea unei pajişti, îşi ridica capul să-mi urmărească înaintarea printre ultimele cabane, apropiindu-mă de creastă.

Acolo stăteam singur sub bolta nesfârşită a cerului Creatorului, încălzit de primele raze de soare din valea ce se deschidea la dreapta, alungând răcoarea dimineții şi pâlcurile de ceață ce răzbăteau din adâncimile întunecoase ale văilor dedesupt.

Până nu se făcuse încă dimineață, Dumnezeu mi-a vorbit într-o zi de acolo. Dumnezeul care mai adineaori părea să Se ascundă, S-a revelat acum plin de farmec şi mister. Şi fără să-mi răspundă la fiecare întrebare formulată de mine, mi-a adus pacea şi bucuria Sa, reînnoindu-mi credința în dragostea Sa neschimbătoare.

I-am simțit atingerea. I-am auzit glasul, acel tainic susur al Duhului Sfânt şoptind duhului meu. Dulci, dar ferme mustrări. Iertare, Reasigurare. Acceptare în Cristos!

Am plâns în timp ce un vultur zbura pe deasupra capului, în tăcerea sfâşiată doar de fâlfâitul aripilor sale în zorii dimineții, rotindu-se în cercuri tot mai largi, până când m-am trezit față în față cu un chipmunk săltând vesel din piatră în piatră.

Mai târziu în cursul aceleaşi dimineți, Ruth şi cu mine părăseam sala de conferințe, luând o pauză între sesiuni, când am auzit numele meu rostit în difuzoare. Intrând în birou, am primit un bilețel cu un număr de telefon din Los Angele pe care trebuia să-l sun. Agenta noastră imobiliară încerca să mă contacteze, iar când în sfârşit a stabilit legătura, cu greu şi-a putut stăpâni emoția din vocea ei.

„Domnule Hunt, nu știu dacă ați realizat, dar astăzi e ultima zi a listării casei dvs. şi am pe cineva care doreşte să încheie un contract de leasing pentru casa dvs. Mă temeam că nu voi putea lua legătura cu dvs. şi listarea va expira!"

„Chiar e ultima zi? Am pierdut noțiunea timpului. Aveți o ofertă serioase, sau doar promisiuni verbale?"

„Avem o ofertă în scris pentru prețul pe care l-ați solicitat, cu toți termenii şi toate condițiile, exact aşa cum ați dorit".

„Stă clientul dvs. pe picioare solide financiar?"

„Ne-a furnizat o declarație financiară care sunt sigură că vă va plăcea. Puteți veni înapoi să semnați actul?"

„M-ați prins exact la mijloc. Tocmai am început o mică vacanță…"

„Oamenii aceştia sunt foarte nerăbdători. Vor să semneze un act de leasing şi să intre în posesia proprietății cât mai curând posibil. De fapt, ar dori să intre în casă până la întâi august. Recunosc că e nițel cam repede, însă…"

„Îmi pare rău, dar nu de ajuns timp. Permiteți-mi s-o întreb pe nevastă-mea. Nu văd cum am putea face asta înainte de 15 august, Asta nu e decât o lumă, care nu e prea mult pentru tot ce vrem să facem".

„Când puteți veni înapoi să semnați actele?"

„Plecăm de aici duminică de îndată ce se termină conferința. Putem să ne întâlnim luni dimineața".

De-abia am aşteptat să-i spun lui Ruth, dar nu s-a ivit nicio oportunitate până nu am terminat de încărcat copiii în maşină. Am promis prietenilor să trecem pe la Santa Cruz pentru ca să luăm lunch-ul pe plajă şi să petrecem după amiaza la înot şi relaxare. Ruth şi cu mine am vorbit în surdină pe banca din față a maşinii, în timp ce copiii sporovăiau în spate.

„Am sunat înapoit la telefonul acela interurban…"

„Da, tocmai voiam să te întreb despre ce a fost vorba".

„Eu am crezut că este despre cei o mie de acri nevânduți, dar n-a fost aşa. Cineva doreşte să preia casa cu contract de lease pentru un an!"

„Nu spune! Asta e grozav!"

„Îți spun exact ce s-a întâmplat. Ştiai că e ultima zi a listării noastre? Îl rugaserăm pe Domnul să ne arate ce vrea să facem cu casa, şi să ne descopere asta în termen de nouăzeci de zile, şi, ca de obicei, El a răspuns în ultimul moment". Am scuturat din cap. „Ştii ceva, încep să-mi dau seama de ce se întâmplă aceasta: ca să ne întărească credința! Ştiam că El poate face asta, dar încă învățăm că El o va şi face. Oricum, data închiderii este 15 august".

„O, asta e minunat!" exclamă Ruth. „Poate că vom putea merge în Europe, până la urmă!"

„Ce-ați spus despre Europa?" a întrebat Janna din spatele nostru. „Ştiam tot timpul că vom merge!"

„Despre ce vorbiți acolo?" a strigat Davy de pe a treia bancă din spatele maşinii combi. „Vorbiți mai tare, că nu aud!"

„Uite ce e, copii. Se pare că – şi nu e cazul să vă entuziasmaţi până se va marca – Domnul vrea să călătorim. Nu ştiu mai multe şi nu sunt sigur pentru cât, dar cel mai probabil va fi pentru un an de zile. Cineva vrea să închirieze casa pentru un an sau poate mai mult".

„O, asta e minunat! Ce-i aia un *lease*? Când vom pleca? Unde vom merge mai întâi? Vom zbura sau vom lua vaporul, sau şi una, şi alta?"

Maşina era plină de corul de voci, toate vorbind în acelaşi timp, punând întrebări cărora nici Ruth, nici eu nu le puteam da răspuns. Lâna pe care o pusesem înaintea Domnului a adus un răspuns – dar a fost doar primul pas. Trebuiau să mai fie multă lână înainte de a putea păşi înainte pe cărarea ce ne sta înainte.

Toţi au fost miraţi să ne vadă înapoi în seara aceea de duminică pentru Co-Uni-Bus. Şi bine am făcut că ne-am întors, deoarece studentul care avea cheia uitase de responsabilitatea sa şi plecare din oraş pentru weekend. Nimeni n-ar fi putut intra în casă dacă nu am fi apărut noi la întrunire. De parcă ar fi fost programat să fie aşa!

Dimineaţa următoare agentul imobiliar a sosit cu clientul ei să semneze actele. Intrând pe uşă împreună, primele cuvinte ale doamnei au fost: „Ei, iată-ne! Exact cum a vrut soarta!"

O, dacă ar fi ştiut ea de rugăciunile fierbinţi ce s-au rostit, de toate evenimentele precedente ce au condus la asta, evenimentele viitoare care atârnau cu toate de această unică tranzacţie întâmplându-se la un anumit moment dat! Dacă am cunoaşte viitorul! Dar noi ştiam că Dumnezeu este la cârmă, iar noi eram în mâinile Sale. Asta era de ajuns.

August 15 era progranată să fie ultima zi a angajării mele, iar acum păream să desfăşor o dramă ce fusese demult rânduită, punându-mi semnătura pe petecul de hârtie deasupra semnăturii lui Ruth pe actul ce specifica data de 15 august ca ultima zi când aveam casa în stăpânirea noastră. Pe 16 august altcinva avea să locuiască acolo, noi fiind în drum spre alte zări!

Când agenta imobiliară şi clientul ei au plecat, Ruth şi cu mine am stat jos, faţă în faţă în *living room*, nevenindu-ne a crede ce se întâmplase! Apoi ne-am dat seama că nu aveam prea mult timp la dispoziţie – mai puţin de o lună ca să împachetăm mobila din casă, vasele, lucrurile pe care nu le puteam lua cu noi, punându-le în schimb la păstrare. Şi încă tot nu terminaserăm de finalizat vânzarea celor o mie de acri. Eram cuprins de un vârtej, întrebându-mă cum se vor rezolva toate lucrurile, când am auzit vocea lui Ruth chemându-mă înapoi la realitate.

„Dar cu rezervările de bilete cum stăm? Parcă e o grevă. Să zicem că nu vom putea obţine rezervări la avion. Vrei să mergem atunci cu vaporul?"

„Vom pune din nou lâna ca semn", am spus eu. „Să telefonăm chiar acum!"

Liniile telefonice erau ocupate şi mi-a trebuit mult timp să stabilesc legătura.

„Îmi pare nespus de rău", a spus pe un ton foate politicos vocea de la capătul celălalt al firului, „însă din cauza grevei, avem biletele vândute până spre sfârşitul lunii septembrie. Am să încerc totuşi. Poate voi afla că cineva a renunţat la rezervare. Ce dată spuneaţi că doriţi? 16 august? Şase locuri libere pe acelaşi zbor? Asta e o imposibilitate!"

„Doama verifică acum în computer să vadă dacă nu sunt locuri disponibile", i-am

spus în şoaptă lui Ruth. „După spusele funţionarei, toate locurile sunt vândute până la sfârşitul lunii septembrie“.

„Asta-i de necrezut“, am auzit vocea spunând. „Trebuie că sunteţi un om foarte norocos. Avem disponibile şase locuri cu acelaşi zbor, cu plecare de pe Aeroportul Internaţional la ora 12:30, pe august 16, zbor fără escală cu destinaţia Londra, mergând pe ruta polară. Şi unde mai pui ce toate cele şase locuri sunt împreună, unul lângă altul! Sunteţi foarte norocos. Sper că vă daţi seama de asta!“

Eram prea fericit, prea tare cuprins de venerație, chiar speriat, dar mai presus de toate dintr-odată prea copleşit de eveniment ca s-o corectez în privinţa chestiunii „norocului“. Îmi era greu să-mi păstrez vocea calmă, în timp ce-i spuneam lui Ruth: „Se pare că realmente vom pleca – am obținut rezervările necesare!“

CAPITOLUL DOUĂZECIŞIŞASE

Adio America!

Partenerul nostru care pretinsese în întregime cash pentru jumătatea sa din cei o mie de acri s-a săturat să mă aştepte să duc la îndeplinire unul din planurile mele. Astfel el a fixat un termen limită. După expirarea acelui termen, el urma să nu mai vândă la niciun preț. Dar îl va răscumpăra pe Biff. La prețul minim. El ştia că Biff Magnuson datora băncii suma de 350.000 de dolari – o datorie care rămăsese în urma eşuării târgului din San Pedro. Aşadar acesta a fost prețul pe care l-a oferit.

Biff era prea descurajat de deprimanta piață imobiliară ca să facă altceva decât să se învoiască. El a raționalizat că prețurile erau încă în scădere, ba chiar s-ar putea să coboare şi mai mult. Banca trebuia să fie plătită şi, oricum, 350.000 de dolari erau cu mult mai buni decât nimic!

Pentru mine ar fi însemnat un dezastru. Dobânda netă a lui Biff în teren valora cel puțin de două ori pe atâta, şi aveam o ofertă valabilă prin care să dovedesc asta. Eram oare eu să-mi sfârşesc îndelungata asociere cu Biff pe o notă atât de sumbră? Soluțiile se epuizaseră aproape integral.

Încurajat de felul cum decurgeau lucrurile pe alt plan – *leasul* pe casă, rezervările biletelor de avion în chiar ziua când voiam, în pofida grevei – l-am asigurat pe Biff că, după cum Dumnezeu făcuse minuni în anii precedenți la Merced, scoțându-ne la liman în fața unor sorți de izbândă imposibili, tot aşa creadeam că va rezolva şi această problemă. Însă s-ar putea să nu se întâmple până în ultima clipă, ceea ce era tipic în cazul Domnului!

Oarecum în adâncul inimii crdeam! Este o greşeală să încerci să-ți induci credința. ca şi cum realmente s-ar întâmpla. Nu aşa se obține ea. Credința vine prin auzirea vocii lui Dumnezeu, Cuvântul Său… care nu este posibil decât atunci când suntem predați cu adevărat voii Sale, niciun nor neintervenind în comuniunea noastră cu Duhul Sfânt. Învățasem acest lucru prin experiențe amare.

În împrejurările date, era o nebunie, dar până în pânzele albe ştiam că aveam să găsim pe cineva care să-l răscumpere pe Biff. Şi voiam ca Biff să ştie de credința mea fermă. Deci i-am spus că se va întâmpla, fie ce-o fi.

Însă, ca întotdeauna, timpul s-a scurs repede şi termenul limită fixat de partenerul nostru a sosit. Trebuia neapărat să ajungem la un acord înainte de sfârşitul zilei, în caz contrar totul năruindu-se. Mai aveam o singură speranță – o companie petrolieră, al cărei preşedinte şi trezorier arătase un mare interes şi lucrase la întocmirea unui acord împreună cu mine de mai multe săptămâni. Eram sigur că oamenii lui doreau să-l răscumpere pe partenerul nostru. Conducerea superioară îşi dăduse străduințele timp de ore îndelungate să se încadreze în termenii datei ultimative. Hotărârea definitivă avea să fie luată în cadrul şedinței lunare a comitetului de conducere, ce urma să se țină la New York chiar în după amiaza acelei zile, al cărui deznodământ era aşteptat cu nerăbdare de mine.

Întrucât aceasta era ultima mea şansă, aceasta fiind ultima zi, mi se părea logic – aceştia trebuiau să fie salvatorii noştri. De aceea, m-am simţit foarte încrezător când secretara mi-a adus la cunoştinţă pe la 4:45 pm că aveam o convorbire telefonică cu New York-ul.

Desigur, nu am fost pregătit să aud: „Îmi pare rău, Dave, Al şi cu mine ne-am străduit să parafăm lucrul acesta, mai stăruitor decât cred că am promovat orice afacere cândva. Asta pentru că îl voiam din tot sufletul, dar comitetul de conducere l-a respins fără menajamente!“

Am rămas perplex. Fusesem atât de sigur! Nu-mi mai rămăsese niciun alt lucru de făcut. Orice plan, orice posibilitate cât de îndepărtată se epuizase, la urmă nemairămânând nimic, decât cu o credinţă, care şi aceea părea fără sens.

Ora cinci sosi şi trecu. Eu însă nu m-am ridicat să merg acasă. Pur şi simplu, nu se putea sfârşi drama pe această notă! Era o nebunie, dar încă mai credeam.

Stăteam în birou ascultând ticăitul casornicului. Aşteptând. Neştiind de ce sau ce anume.

Puţin după ora 5:30 a sunat telefonul, pe care l-am apucat nerăbdător.

„Dave, ai găsit vreo soluţie?“ Era agentul bursier, ai cărui clienţi aşteptaseră liniştiţi timp de şapte luni.

„Nu, Mike, nu am găsit. Ultimul care speram să aibă ceva era McCulloch. Dar tocmai am primit telefon de la New York, prin care-mi comunica cum că boardul respinsese dealul. Se pare că va trebui să vindem totul partenerului nostru. Nu mă simt deloc comod cu aceasta, după tot timpul cât au aşteptat clienţii tăi, dar ideile mele s-au epuizat“.

„Tocmai de aceea te sun“, spuse Mike. „Un prieten de-al meu cu o companie petrolieră ce caută terenuri de vânzare a trecut pe la mine azi după masă. Adineaori a plecat. El e de părere că poate salva tranzacţia, cu condiţia să-i acorzi câteva zile“.

„Mike, nu mai e timp. Dacă ai putea să-mi dai ceva ferm în scris să-i trimit partenerului nostru, asta ne va mai păsui câteva zile. Însă subliniez: numai un angajament beton“.

„Vino imediat“, spuse Mike, „şi-ţi voi da tot ce doreşti!“

Era pe la ora şase când am sosit la biroul lui. Scrisoarea era gata – o promisiune în scris să-l răscumpere pe partenerul nostru pentru suma de 700.000 dolari în numerar! Desigur, erau şi nişte condiţii. Am expediat o copie a ofertei în drum spre casă.

Nimic nu e niciodată atât de simplu. Zilele următoare au fost o avalanşă de şedinţe cu şefii companiei, consfătuiri cu juriştii, negocieri cu partenerul nostru, care zburase de pe coasta de est, pentru a-şi stabili sediul la hotelul Beverly Hilton, până la finalizarea detaliilor. Au fost momente când au apărut probleme imprevizibile, ce păreau să blocheze continuarea progreselor, însă am reuşit cumva să întocmim în mare schiţa unei foarte complicate tranzacţii compusă din trei puncte, în valoare de 3 milioane de dolari, ce reprezentau suma pe care speram s-o primim noi. Avocaţii urmau să petreacă vreo câteva săptămâni dând documentelor forma finală scrisă. Încă mai era posibilitatea unor evenimente inopinate. Dar eu eram încrezător.

Între timp, Ruth era în toiul pregătirilor, aruncând lucruri pe care le păstraserăm de ani de zile. Se părea că o întreagă epocă din existenţa noastră lua sfârşit. Ne simţeam cumva

debusolați, crezând din toată inima că Dumnezeu voia să mergem în Europa şi aiurea, însă mai rămâneau multe necunoscute, ca, de pildă, scopul acestei călătorii de anvergură, destinația şi amănuntele. Şi-apoi, desigur, mai erau problemele de ordin practic, ca de exemplu, cum aveam să acoperim cheltuielile uriaşe vizând transportul a şase persoane în jurul lumii!

Aveam un simțământ ciudat de *homelessness* în timp ce ne împachetam lucrurile, pregătindu-ne să ne mutăm spre locuri necunoscute, lăsându-ne casa pe mâinile unor străini. Nedoriți în rândurile Adunărilor din California de Sud, nesatisfăcuți de ce vedeam în jurul nostru, nesiguri de viitor şi de ce putea să ne aducă acesta, am început să mă gândesc în ce măsură găsisem securitatea într-o slujbă cu un venit lunar asigurat. la adăpostul unui cămin, înconjurat de prieteni. Deveniserăm atât de siguri încât Dumnezeu trebuia să ne smulgă din toate lucrurile pe care ne rezemaserăm atâta vreme?

Erau momente când mă simțeam frustrat şi cofuzat de amintirea atâtor ceasuri, an de an, pe care le petrecusem pe genunchi rugăngu-mă pentru trezire. Crezusem că va veni la West Valley Bible Chapel, şi o vreme aşa se părea. Însă acele imbolduri ale Duhului se stinseseră, prin bunele intenții ale unor oameni ce credeau sincer că făceau voia lui Dumnezeu. Limbile nu constituise, de fapt, chestiunea reală; era doar o tehnicalitate de care s-au folosit ei ca să mă excludă. Primele probleme fuseseră asupra mesajului despre „predare absolută". Oamenilor nu le plăcea asta. De ce nu? Nimic nu avea mai mult sens decât să las o Dragoste Infinită să-mi controleze viața, mai degrabă decât eul meu propriu, inadecvat şi uşor indus în eroare. Totuşi, privind înapoi, mi-aduc aminte ce greu îmi era să accept ceea ce acum îmi părea atât de clar!

Ceea ce Glasul îmi transmisese deodată la Merced fusese: „Eu voi fi cu Tine prin toate încercările". Nu aveam nicio idee despre ce însemna asta cu adevărat decât o evadare din problemele imediate. Făgăduința aceea fusese cu mine acum de zece ani. Ciudat dar îmi luase atâta vreme să-mi dau seama ce se aştepta de la mine. Şi totuşi, era atât de simplu şi de logic încât ar fi trebuit să ştiu.

Dacă mi-ar fi spus un doctor: „Te voi vindeca de boala de care suferi", aş fi ştiut fără nicio explicație că a accepta oferta sa însemna să mă plasez în mâinile lui. Asta implica luarea de medicamente şi urmarea tratamentului prescris, ba poate chiar şi supunerea mea la o operație dureroasă, ori mai multe, dacă medicul considera necesar. Dacă nu urmam indicațiile sale, nu puteam să mă aştept să fiu vindecat. Negreşit, Isus nu S-ar oferi să ne călăuzească viețile noastre, dacă nu I-am permite să aibă controlul! El n-ar putea fi folosit ca o scăpare de iad în drumul nostru spre cer. Isus este Domnul! Se cuvine ca El să dețină controlul asupra noastră pentru a ne salva.

Atunci de ce mi-a trebuit atât de mult mie şi celorlalți oameni să ne dăm seama că creştinismul presupune nu doar credința în Isus, ci şi ascultarea de El – că prima nu are sens fără a doua?

Încă un test final cu lâna a fost pus înaintea Domnului. Vom călători! Doar ne spusese El. Asta însemna că aveam nevoie de o maşină, când ajungeam în Europa. Numai că biletele de avion ne-au costat aproape toți banii, rămânând foarte puțin pentru cheltuieli. Hrană, cazare şi benzină – dar nicio maşină în care să ne deplasăm, după cum nici bani

ca să cumpărăm una.

Aşadar I-am vorbit Domnului despre asta într-o seară, cu patru zile înainte de a pleca. „Doamne, am testat profeția aceea pe care mi-ai dăruit-o la familia Larsen în multe feluri. Totul s-a potrivit la locul său, făcând posibil ca să plecăm. Ştim că ne putem pune încrederea în Tine să ne dai banii pentru o maşină după ce vom ajunge în Europa. Numai că dorim să ştim că suntem în voia Ta, Doamne. Vei accepta Tu încă un test final cu lâna? Ne vei arăta că această călătorie este în voia Ta, asigurându-ne fondurile pentru o maşină înainte de a pleca? Nu vreau să mă urc pe avion fără s-o am mai întâi!“ Nu-mi puteam imagina de unde ar putea veni banii. Prin urmare, era un test foarte dificil.

A doua zi dimineața, pregătindu-mă să plec spre birou, a sunat telefonul. Era de la cumpărătorul casei noastre precedente.

„Tocmai am primit nişte bani pentru încheierea tranzacției. Dacă vă vom achita acum 2.000 de dolari în contul celei de-a doua ipoteci, ați fi dispus să prelungiți data scadentă cu câțiva ani?“ Auzind aceste cuvinte la telefon, m-am închinat Domnului!

„Dacă vă va ajuta cu ceva…“ am răspuns eu. „Dacă stau să mă gândesc, ne-ar prinde numai bine cei două mii de dolari chiar acum. Mă bucur că ați sunat în acest moment. Peste câteva zile, vom pleca spre Europa“.

„Plecați? În cazul acesta, va trebui să lucrăm repede. Putem veni să vă vedem mâine? Tom vă va aduce nişte acte de la bancă. Veți putea semna totul şi vă vom da banii pe loc“.

„Camionul pentru mutat vine să pună totul la păstrare“, am răspuns eu. „Voi fi acasă toată ziua. Veniți când puteți!“

Cum ne mai puteam îndoi că era voia Domnului să plecăm?!

La ultima întâlnire Co-Uni-Bus, încăperea era înțesată, şi ni s-a înmânat un dar de plecare – o imagine cu un tânăr aflat la cârma unei bărci, avându-l pe Cristos stând cu o mână pe umărul său, iar cu cealaltă indicând drumul. Unii din creştinii de la Frații Plymouth – ce- drept, un grup restrâns dintre aceştia – au avut curajul să ofere un picnic de rămas bun şi să ne ureze de bine.

Am ținut o cuvântare de adio în fața unui grup de studenți la o mare biserică baptistă din vale. Le-am atras atenția că vor veni zile grele peste puțin timp. Vor fi lupte de stradă şi pe campusuri. Recentele tulburări de la Watts erau un fleac pe lângă ce avea să se întâmple, nu doar în Statele Unite, ci şi în întreaga lume.

Fețele din fața mea reflectau indiferența necredinței, cum am menționat cuvintele lui Cristos, ale profeților şi ale apostolilor. Biserica se cuvenea să fie o armată; noi trebuie să ne lepădăm de noi înşine, să ne instruim şi să fim puternici, îmbrăcând armura lui Dumnezeu, înfruntând vrăjmaşul, ca unii care ştim că timpul e scurt şi toate resursele de care dispunem trebuie să fie azvârlite în bătălie – *acum!*

În fața mea stătea crema tineretului creştin. Am pledat, m-am rugat de ei, i-am certat, am criticat nepăsarea lor. Le-am spus că sunt soldați de plumb, dacă sunt soldați cât de cât! În balanță atârnau patria lor, libertatea, credința lor, iar ei continuau să se joace jocurile lor religioase, bine merçi – iar nu lepădarea de sine, nu zelul aprins, ci partiurile de Hal-

loween, Thanksgiving *ski parties*, picnicuri de pe plajă, calendare sociale, etc. – acestea erau ingredientele supreme ale unui grup de tineri creştini „de succes“. Ei puteau tot aşa de bine să-şi imagineze că sunt soli îngereşti zburând pe aripi argintii, ca şi când să creadă despre ei că sunt ambasadori ai Cristosului crucificat, ostaşi ai Crucii Sale!

Niciun ochi nu a clipit, nu s-a înregistrat nicio schimbare a expresiei lor, în timp ce-mi vărsam povara inimii. Câțiva mi-au strâns mâna, spunând: „Negreşit ne-aţi pus pe gânduri“ sau „Credeți oare că vor mai fi tulburări cu substrat rasial?“ Dar majoritatea m-a ignorat. Conversațiile pe care le-am auzit înainte de a părăsi biserica aveau de a face cu lucruri „importante“ cum ar fi cu ce fată a ieşit Joe sâmbăta trecută sau care fusese scorul meciului de softball împotriva echipei de la biserica luterană sau unde vom ieşi deseară să mâncăm cei mai gustoşi hamburgheri?!

Conducând maşina spre casă, m-am gândit la contrastul dintre aceşti tineri aşa-zişi creştini şi devotații radicali ce se sacrificau pe sine, de pe campusurile universitare. Mi-am amintit relatarea ce mi-a povestit-o Jan Lindsey despre întâlnirea avută cu una din conducătoarele comuniste ale uniunii studenţeşti de la UCLA cu câteva săptămâni înainte.

„În prezent uzăm mijloace paşnice“, i-a spus această tânără lui Jan. „Dar când va veni vremea, nu vom ezita să folosim şi forța dacă va fi nevoie, pentru a ne împlini scopurile. Comunismul, cred eu, este singura speranță pentru America – şi mi-aş dărui cu bucurie viața ca să pot face să înainteze cauza lui măcar cu un inci!“

„Din sutele de studenți şi studente care stau în seara aceasta aici, tu şi cu mine suntem probabil singurele gata să luăm în seamă ceva mai important decât băiatul cu care vom ieşi vineri seară pe corso sau lucrurile materiale ce le posedăm. După tine, comunismul este răspunsul, dar eu ştiu că Isus Cristos este singura speranță, iar viața mea este dedicată prezentării Lui studenților universitari din America!“

Aveam presentimentul distinct că evenimentele viitoare aveau să-l oblige pe fiecare să decidă de partea cui va sta, şi să ia o decizie hotătâtoare, făcând ceva!

În sfârşit sosi şi dimineața de şaisprezece! Pe când prietenii o duseră pe Ruth şi pe cei copii la aeroport, eu am efectuat ultima călătorie la biroul de avocatură al lui Biff. Am parcurs împreună proiectul de acord al actului de vânzare a proprietății Malibu şi i-am oferit câteva sfaturi de ultimul moment; apoi m-am grăbit să-mi întâlnesc familia şi prietenii care veniseră să ne petreacă la aeroport. Înainte de a ne da seama ce se petrece, am şi fost în avion, care s-a înălțat în văzduh, zburând deasupra calmului Ocean Pacific, urmând un timp linia oraşelor Santa Monica şi Pacific Palisades, formând o dantelă albă ce străjuia oceanul de un albastru intens, pierzându-se la nesfârşit sub noi.

A fost cel mai lung zbor cu avionul pe care-l făcuserăm până atunci, precum şi cea mai scurtă noapte din viața noastră. Nici nu se risipiseră bine ultimele raze ale asfințitului de deasupra norilor de la apus, că bolta cerească de la răsărit începu să strălucească cu zorii unei noi dimineți. Apoi deodată, jucându-se parcă de v-ați ascunselea în ceața dimineții dedesubt, peisajele insulei de smarald ale câmpiei engleze s-a putut zări în toată splendoarea ei Anglia!

CAPITOLUL DOUĂZECIŞIŞAPTE

„În urmă, va veni sfârşitul…“

Farmecul Londrei ne-a intrigat cu numeroasele sale prăvălioare, fiecare dintre ele conduse de un proprietar independent, cărucioarele fiind împinse şi trase de-a lungul străzilor înguste şi aglomerate de personaje parcă decupate din paginile cărţilor de basme. Primul englez pe care l-am întâlnit, un tinerel de vreo şaisprezece ani, a ascultat atent când i-am vorbit despre Isus, apoi şi-a plecat capul, fără să-i pese de mulţimile de trecători, şi L-a rugat pe Cristosul Înviat să preia controlul asupra vieţii sale. Unii cărora le-am vorbit nu au fost interesaţi, iar alţii au fost ofensaţi de îndrăzneala pe care o considerau tipic americană. Voiam să le vorbesc tuturor despre Cristosul ce-mi umpluse inima cu dragostea Lui – dar am realizat repede că această călătorie avea să fie mai mult pentru ascultat decât pentru vorbit. Întreaga noastră familie avea încă multe de învăţat.

Am petrecut câteva zile hoinărind prin oraş, aclimatizându-ne şi lăsând metabolismul nostru să se acomodeze. Apoi am fost confruntat cu problema transportului. Într-o zi Davy şi cu mine am luat autobuzul trecând pe lângă Piccadilly până la o reprezentanţă de automobile Volkswagen situată în partea de nord a oraşului. Acolo am aflat, spre dezamăgirea mea, că trebuia să aştept trei luni până să obţin un automobil echipat cu specificaţiile americane pentru a putea conduce pe partea dreapta a şoselei, cum se circulă în mai toate ţările lumii. Probabil că în Germania timpul de aşteptare era redus. Până atunci însă a trebuit să facem faţă costului ridicat al biletelor de taxiu, autobuz şi tren al unei familii de şase persoane.

În cele din urmă, am descoperit o altă agenţie Volkswagen, una care avea de vânzare un microbus de ocazie adaptat la specificaţiile americane. Era târziu după amiază, aproape de ora închiderii, când ne-am îndreptat spre reprezentanţa auto, pe o ploaie torenţială. Ruth şi cu mine am examinat maşina, care era de doi ani vechime, iar ceasul indica două mii o sută de mile la bord, deşi noi bănuiam că parcursese mai multe. Dar ce era să facem? Să închiriem o maşină ar fi fost prea scump… aşa că i-am spus vânzătorului că o luăm. Am folosit telefonul său pentru a dicta o telegramă adresată băncii noastre americane din Woodland Hills să ne vireze 2.400 de dolari cât era preţul de vânzare.

Ruth şi cu mine aveam presentimentul că nu trebuia să făceam asta. Nu era maşina pe care trebuia s-o cumpărăm, dar nu părea să fie o altă alternativă.

În noaptea aceea, când restul familiei se dusese la culcare, eu am stat treaz pentru multă vreme, plimbându-mă încolo şi-nceace pe coridor, în sufletul meu dându-se o luptă. Dumnezeu părea să-mi spună că, în pofida faptului că El furnizase banii exact pentru maşina pe care I-o cerusem, nu-L lăsasem să-mi spună unde şi când urmam s-o cumpăr. Fusesem prea ocupat cu eforturile mele conduse de eul propriu, pentru a mai auzi susurul acela blând al Vocii Tatălui meu Ceresc, spunându-mi unde să mă duc şi ce să fac.

„Doamne“, m-am rugat, „de ce îmi este atât de greu să învăţ lecţii atât de simple?

Credeam că umblu cu tine. Tu ştii că nu voiesc decât voia Ta. Şi totuşi, sunt pe punctul de a da 2.400 de dolari pe o maşină, când, de fapt, Tu nu mi-ai asigurat decât 2.000 de dolari. Îmi pare rău, Doamne. Te rog să mă ierți. Nu vom cumpăra acea maşină – sau orice altă maşină – până ce nu ne vei arăta-o Tu pe cea avută în vedere de Tine, când ne-ai dat banii, înainte de a părăsi America!"

A doua zi dimineața m-am dus să găsesc un telefon cu plată unde să sun pentru a afla dacă au sosit banii de la banca noastră. Parcat pe stradă în fața unui hotel vecin se afla un microbus Volkswagen cu specificațiile americane. Îl observaserăm în seara precedentă, priviserăm înăuntru şi comentaserăm cu invidie despre proprietarii americani norocoşi. Era ultimul model – cu numai 3.600 de mile la bord!

Privindu-l din nou, deodată am avut convingerea fermă că Dumnezeu îl făcuse să vină acolo de la fabrica din Germania special pentru noi! Aceasta urma să fie maşina noastră. Sau nu cumva imaginația mea îmi juca feste, nefiind vocea Tatălui meu Ceresc?

Nu era decât o singură modalitate de a afla. Am pătruns cu hotărâre în hotelul de alături şi l-am întrebat pe manager dacă ştie cine este proprietarul microbusului VW ce era tras la scară.

„Da", a răspuns el, „este al unei familii de americani. Îl vor lua cu ei când se vor întoarce în Statele Unite. Tocmai l-au ridicat de la fabrică. Ei pleacă în dimineața aceasta să se îmbarce pe vapor la Southampton".

„N-ați vrea să-mi spuneți, vă rog, numărul camerei în care sunt cazați?"

Omul mi-a aruncat o privire ciudată. *Aceşti „crazy Americans" – nici nu se sinchisesc să fie mai întâi introduşi!* Însă omul mi-a luat-o înainte, iar eu l-am urmat pe coridor, la etajul unu. A urmat o bătaie la uşă.

O figură impresionantă de om de afaceri american mi-a deschis uşa. Camera de hotel trăda semnele unei împachetări grăbite. Oricine şi-ar fi dat seama că ei erau pe punctul de a pleca.

„Da?" a rostit el întrebător.

„Asta vă va părea cam ciudat", am început eu, „dar tocmai am sosit din Statele Unite împreună cu soția şi cei patru copii ai noştri. Suntem şase la număr şi avem mare nevoie de un microbus VW. Înțeleg că cel parcat în fața hotelului e al dvs.… N-ați vrea să ni-l vindeți?"

„Ei bine" spuse el foarte surprins, „dar deja avem bilete pentru vaporul care va pleca din Southampton. Cum vedeți, împachetăm de zor, urmând să pornim peste puțin timp spre îmbarcare". Apoi ezită, de parcă nu ştia dacă se merită să mă ia în serios sau nu. „Care credeți că ar fi prețul său rezonabil?"

„Nu am nicio idee de cât valorează", am răspuns eu cu speranță.

„Păi să vedem. Am plătit 1.900 de dolari la fabrică".

„Ce-ar fi să vă dau această sumă. În felul acesta, nu veți ieşi în pierdere deloc din tranzacția aceasta!"

El a privit întrebător către soția sa, dar ea nu i-a oferit niciun sfat. „Mai avem două vehicule VW acastă. Va trebui să-l vindem pe unul din ele, oricum", a scuturat el din umeri. „Nu văd ce mă împiedică să vi-l dau. *All right*, s-a făcut!"

M-am gândit: *Nu e minunat să vedem cum lucrează Dumnezeu? Chiar aşa!* Dar atunci au început şi problemele.

A scotocit după acte, descoperind că permisul în virtutea căruia cumpărase maşima în Anglia necesita ca el s-o şi scoată din ţară. Dacă o va vinde în Anglia, trebuia achitată o taxă vamală destul de pipărată.

M-am scuzat, ducându-mă la un telefon public de jos şi sunând la sediul vamei britanice. În fine, după ce am fost trecut de la o persoană la alta, în cele din urmă, am fost pus în legătură cu cineva autorizat. I-am explicat problema. El mi-a spus că nu era nicio posibilitate de a evita achitarea taxelor vamale. Dacă cumpăram vehiculul, trebuia să plătesc aproximativ 500 de dolari taxă vamală, iar maşinii nu i se va permite să părăsească Anglia înainte de a se achita taxa respectivă.

„Presupun că achitaţi taxa maşinii în *traveler's checks*" a remarcat noua mea cunoştinţă în treacăt, ajutându-şi soţia să închidă o valiză supraîncărcată. Ei păreau să-şi fi pierdut interesul în urma auzirii mesajului oficialului vamal.

„Aş plăti dacă aş le-aş avea", am răspuns eu, „dar nu am decât vreo 300 de dolari în traveler's checks la mine… şi unde mai pui că nu am nici măcar o carte de credit! Le-am predat înapoi la firmă când mi-am dat demisia înainte de a pleca".

Începeam să mă simt penibil; totul se părea atât de ridicol. Apoi mi-am adus aminte de ceva ce mi-a dat o rază de speranţă.

„Staţi puţin! Am telegrafiat băncii ieri să-mi trimită fonduri. Am să sun banca ce urma să-i expedieze la Londra, Poate că au sosit banii!"

M-am dus la telefon din nou. Banca londoneză mi-a comunicat că nu se întrevedeau semne despre niciun fel de fonduri, şi că nu trebuia să mă aştept la un răspuns atât de curând. De obicei, dura câteva zile.

Întorcându-mă în camera americanilor, m-am simţit ca un intrus. Acum abia dacă mă băgau în seamă.

„Fondurile nu au sosit încă", am spus eu. „Ştiu că sunteţi grăbiţi, dar dacă-mi mai puteţi acorda câtva timp…" Indiferent de ce spunea banca, eu mă încredeam în Domnul. El putea face ca banii să-mi fie transmişi într-un timp record.

„Nu vom termina de împachetat pentru cel puţin douăzeci de minute", spuse el. Da, Îl văzusem pe Domnul înainte făcând minuni. El putea face să ajungă banii în zece minute, ba chiar în cinci!

Apoi mi-am adus aminte de telefonul unui avocat englez pe care mi-l dăduse un prieten înainte de a mă îmbarca pe avion. Am dat fuga la aparatul de telefon şi l-am sunat, explicându-i problema, şi l-am întrebat dacă ştie cumva cum se poate evita plata vamală.

„Dacă aş avea la dispoziţie o săptămână sau două să studiez problema, poate am reuşi să găsim o soluţie – un aranjament care să nu încalce legea, dar care totuşi să vă permită să…"

„Dar oamenii aceştia vor pleca peste douăzeci de minute spre Southampton!" l-am întrerupt eu. „Va trebui să rezolv asta până atunci!"

El a murmurat ceva despre americanii care vor ca totul să fie gata *ieri*, şi că lucrurile nu se mişcă atât de repede aici! I-am mulţumit pentru timpul acordat, spunând good-bye.

Sunând din nou banca, mi s-a spus pe un ton politicos, dar ferm că nu are rost să întreb tot la jumătate de oră. Chiar şi o minune nu ar putea face ca fondurile să ajungă înainte de a doua zi, deoarece băncile sunt deschise numai între anumite ore şi când telegrafiasem cu o seară înainte, băncile erau deja închise în California.

Închizând telefonul, am rămas încurcat. Mă condusese Domnul cu adevărat la acea maşină, sau era doar o născocire a imaginației mele încinse? Nu era niciun motiv pentru care El trebuia să facă asta pentru noi. Toate erau din vina mea. Plecasem din America fără să fac aranjamentele de rigoare pentru obținerea maşinii, şi nu mă puteam aştepta ca Dumnezeu să strângă bucățile risipite şi să corecteze greşelile mele. Nu erau bani pentru achitarea maşinii, şi niciun mod în care să evităm regulamentul vamal!

„Doamne“, m-am rugat, „renunț la toate. Asta e problema Ta. Dacă vrei s-o rezolvi, atunci e la latitudinea Ta. Eu unul n-o pot rezolva!“

Întorcându-mă de la telefon, am trecut pe lângă biroul managerului, privirea lui dezaprobatoare urmărindu-mă până la uşa de la intrare şi apoi pe trotuar. Familia de americani era în faza ultimă a încărcării maşinii lor, împingând valize sub scaune, vârând bagaje în spațiul din spate al vehiculului.

„Ei bine, banii noştri nu au sosit“, am anunțat eu dezumflat. „Chiar dacă ar fi sosit, nu văd ce-am mai putea face. Ar trebui şi aşa să plătim taxa vamală, or, asta nu ne dă mâna s-o facem“.

„Ce acte de identitate aveți?“ m-a întrebat el. S-a prezentat şi din întâmplare s-a dovedit a fi directorul unui mic colegiu din mid-vestul Americii şi preşedintele departamentului de drept.

„Păi, nu am prea multe – doar permisul meu internațional de conducere. Şi o copie a unui contract de *lease*. Ne-am închiriat casa din California înainte de a pleca. Nu suntem nişte năluci“.

El s-a dus în camerele noastre împreună cu mine şi a inspectat leasul. Când ne-am întors pe stradă, familia lui era în maşină, aşteptând nerăbdătoare, uitându-se la ceasurile lor, dornici să plece. El şi-a pus mâna pe uşă, gata să ocupe locul şoferului. Am stat pe trotuar, dezamăgit.

„Ar fi fost minunat dacă am fi putut cumpăra această maşină“, am spus eu pe un ton trist. „Dar chiar dacă puteam ocoli regulile vamale, singurul mod în care aş putea plăti ar fi să vă dau un cec scris pe numele unei bănci din California de Sud. Dvs. nu ați avea de unde şti dacă e bun sau nu. Eu aş putea foarte bine să opresc onorarea cecului, dispărând undeva în Europa cu maşina dvs.! Pur şi simplu nu e fezabil“.

Am întins mâna să-mi iau la revedere.

„Uite ce e“, a spus el deodată. „Urcă! Vom merge împreună până la Southampton şi pe drum vom găsi o soluție!“

M-am uitat la Ruth nesigur. Părea la fel de năucită ca mine. Ne-am luat rămas bun şi am urcat lângă american.

Pe drum am avut o conversație încântătoare. Familia mi-a împărtăşit câteva din aventurile lor. Erau călători bine versați, ca unii care au călătorit în toată Europa de mai multe ori. Eu le-am vorbit despre *Campus Crusade for Christ*, şi ce bine ar fi dacă am face legă-

tura între profesorii colegiului său şi stafful de la Campus Crusade.

Părăsind Londra şi începând să pătrundem în câmpie, el a rugat-o pe soția lui să-i ia geanta diplomat şi să scoată din ea nişte coli cu antetul colegiului său.

„Acum scrieți acolo cum vă dictez“ mi-a spus el. Şi mi-a dictat o scrisoare de tipul *„to whom it may concern*“ [„adresată cui i se cuvine“, care declara că purtătorul acestei corespondențe, pe nume Domnul Dave Hunt, are permisiunea să ducă maşina sa oriunde în lume. Şi scisoarea dădea numărul de serie al motorului şi plăcuța cu numărul de înregistrare al maşinii ca semne identificatoare.

Când am ajuns la Southampton, el mi-a înmânat toate actele maşinii. Iar eu i-am dat un cec în valoare de 1.900 de dolari, datat cu o lună în viitor. La data aceea, nu mai eram în Anglia. De fapt, nici nu ştiam unde vom fi.

„Acum“ spuse el, „dacă fiind undeva în Europa, te decizi să păstrezi maşina, tot ce trebuie să faci este să-mi scrii o scrisoare în acest sens. Iar eu îți voi expedia un act de vânzare, şi d-ta îmi poți comunica să depun cecul la banca mea“.

Asta era ceva fără precedent. Eu nu aş fi încredințat prietenului meu celui mai bun asemenea facilitate!

I-am ajutat să descarce toate lucrurile, căutând sub bănci ca să fie siguri că au luat totul. Când a fost terminată operațiunea aceasta, am întins mâna şi i-am strâns-o pe a sa, neştiind ce să zic.

El era la fel de uluit ca mine, de parcă nu era sigur că se întâmplă ce se întâmpla. Mi-a ținut mâna vreme îndelungată, privindu-mă direct în ochi, pe față având o expresie impenetrabilă.

„Este cea mai ciudată experiență pe care am avut-o vreodată în viața mea!“

„În ultimii ani“, am răspuns, copleşit de emoție, „viața mi-a fost plină de ele! Unele chiar mai ciudate decât aceasta!“

Urcându-mă la volan, mi-a luat rămas bun de la ei, pornind înapoi spre Londra. Ultima imagine pe care am avut-o în oglinda retrovizoare, era cu el stând în mijlocul familiei, uitându-se insistent la cecul post datat din mână. Putea fi o hârtie fără nicio valoare, după câte ştia el!

Încadrându-mă în traficul ieşind din Southampton, am tot pipăit scaunul de lângă mine, tabloul de bord, tavanul, privind peste tot miracolul pe care-l conduceam, numai pe jumătate crezând că e aievea!

Dacă se mai iveau ceva îndoieli în zilele următoare, însăşi mijlocul nostru de transport era menit să ne aducă mereu aminte că Dumnezeu ne dăduse o maşină, care să ne ducă încotro doream să mergem. Şi nici măcar nu ştiam unde era se află acest „încotro“! Dar aşa se cădea să fie viața trăită pe muche – o măreață aventură conducând spre eternitate, mergând pe urmele Sale încotro ne conducea El.

Într-o dimimeață devreme, peste câteva zile, am primit un apel final că Domnul într-adevăr Îşi ținea mâna pe umărul meu. Ne încadraserăm pe „motorway“, maşina prinzând viteză, eu trecând pe banda rapidă, când motorul a început deodată să se înece şi să tuşească. Am acționat pedala de gaz, am pus motorul în neutru, încercând totul. Însă maşina a încetat să funcționeze. Am tras pe banda de refugiu şi, în timp ce maşina s-a oprit, fără

motor, mergând doar din inerție, am știut știat de ce!

Cât de puțin din cele făcute de Dumnezeu în inima mea îi împărtășisem lui Ruth sau copiilor! Petrecusem ceasuri întregi singur pe genunchi cu Domnul, vorbindu-I, lăsându-L să-mi vobească. Însă împărtășisem atât de puțin cu ei! Chiar în dimineața aceea, mă sculasem din pat și stătusem de vorbă cu Domnul ore întregi, înainte ca cineva să se trezească – dar nu-mi făcusem timp să citesc Biblia și să mă rog împreună cu familia. Stând acolo pe marginea drumului, cu motorul *mortua est*, le-am mărturisit toate acestea.

„Vom avea timpul nostru zilnic de părtășie, citind din Cuvânt și rugându-ne, chiar aici", am anunțat eu. „Cât despre viitor, nu voi mai umbla pe cărarea lui Dumnezeu singur, ci o vom parcurge împreună!"

Ochii îmi erau scăldați de lacrimi, citind Scriptura împreună. Ne-am rugat fierbinte. Când am rostit „Amin", am întors cheia de contact, știind că motorul va porni.

Și a pornit!

Prinzând din nou viteză, am intrat iarăși pe motorway, mergând spre sud, către Dover, unde aveam să ne îmbarcăm pe un *ferry boat*, transportându-ne pe continentul european propriu-zis. Nu aveam nicio idee încotro ne îndreptam sau de ce aventuri vom avea parte pe cărarea noastră cu Dumnezeu, însă, cel puțin, oriunde mergeam, prin Europa și prin viață, mergeam uniți ca o familie, cu toții punându-ne încrederea în El că ne va călăuzi.

Am împărtășit cu copiii, în timp ce conduceam spre sud, că El este un Dumnezeu care realmente ne va conduce viața și Se va îngriji până și de cele mai mici amănunte. Doar adineaori Îl văzuserăm oprind și pornind o mașină!

Am râs împreună, gândindu-ne ce reacție vor avea asultătorii, dacă le vom spune că acest lucru realmente s-a întâmplat. Ne va crede cineva? Suntem cu toții așa de sceptici în lumea aceasta! Dumnezeu era conceput ca fiind undeva departe – sus în ceruri, oriunde ar fi fost asta. Noi ne scoteam pălăria în fața Lui de la distanță, pe când unii din noi ne rugam stăruitor când dădeam peste necazuri, însă, în cea mai mare parte, încercam să ne conducem singuri viața.

Cei mai mulți oameni credeau că răspunderea pentru îndreptarea lumii rezida în organizațiile politice… Dumnezeu nu trebuie să Se amestece în aceste chestiuni importante; ele trebuie lăsate pe seama experților.

Însă eu eram încredințat că Dumnezeu avea dreptul și trebuia să Se implice! Și că dorea aceasta, dacă oamenii era dispuși să-I permită! Ce lume ar fi aceasta! O lume în care oamenii ar înceta să mai aleagă de ce parte să se ralieze – capitalismul împotriva comunismului, religia împotriva religiei, omul împotriva fratelui său – în care oamenii ar înceta să le spună altora ce să facă, rugându-L, în schimb, pe Dumnezeu să preia controlul și făcându-Și cunoscută voia Sa, în așa fel încât toți să urmeze cărarea destinului comun, dimpreună uniți în Cristos. Morți față de eul nostru, El trăind în fiecare dintre noi.

Atâția ani de zile considerasem Biblia a fi o carte de doctrină, dându-mi toate străduințele de a întocmi un sistem de teologie de pe paginile ei. Însă acum o priveam ca pe o succesiune de relatări privind felul în care Dumnezeu a încercat să-i câștige atenția omului, încercând să-i arate calea spre adevăratul său destin. Dumnezeu, care stătuse de vorbă cu Adam în grădina Eden, îl încunoștiințase pe Noe cu privire la potopul ce avea să se abată,

îi făgăduise Palestina descendenților lui Avraam, conducându-l pe Moise şi poporul său prin Marea Roşie şi prin pustie spre țara făgăduinței. Unul după altul, El Îşi trijisese profeții, pentru ca, în cele din urmă, să-Şi trimită Fiul.

Dumnezeu Însuşi păşise în spațiu, în timp şi în istoria umană pentru a deveni om. Pentru ca El să poată aduce o nouă naştere a Duhului Său în toți oamenii. El avea să ne refacă pe dinăuntru, dacă Îi dădeam voie. Noi trebuie să-L lăsăm înăuntru. Căci numai El e în stare să facă această lucrare. Avea să fie un miracol. Eu cred în miracole!

Isus venise să domnească, dar noi L-am alungat de pe pământ. El fusese disprețuit, respins, crucificat – şi înviat. El va veni din nou. Pretutindeni unde priveam, vedeam evenimentele prezise de El ca precedând întoarcerea Sa.

El prezisese că vor fi cutremure în multe locuri, sporind în frecvență şi intensitate. Războaie, tulburări, revoluții, nelinişte, foamete, ba chiar ciumă de pe urma viruşilor imuni la drogurile moderne. În toată lumea va fi o ofensivă mare pentru pace, dar din motive false. Oamenii se vor sătura de război, dar nu şi de păcat – tot mândri, lăudăroşi, încăpățânați, egocentrici vor fi, planificându-şi propria lor lume, pornind războaie ca să facă pace, dar încrezători în ei înşişi până la sfârşit când întreaga lor creație de plastic şi sticlă şi crom va exploda în fețele lor într-un preludiu la iad.

Israel va fi iarăşi în procesul de a dobândi tot pământul pe care Dumnezeu l-a făgăduit lui Avraam cu mii de ani în urmă. Şi apoi Ierusalimul! Isus făcuse din el un semn special al faptului că revenirea Sa va fi aproape! Legiunile romane l-au avut în stăpânire când Isus umbla pe străzile sale înguste. Iar Neamurile îl vom domina şi-i vor stabili rolul său minor pentru încă o mie nouă sute de ani. Dar apoi evreii îl vor stăpâni din nou. Iar aceasta, a spus Isus, va marca o nouă eră – începutul sfârşitului! În curând El va reveni pentru a domni asupra lumii de la Ierusalim!

Ne aflam în ultimele zile? Eu eram sigur de asta. Propria mea experiență aducea mărturie despre ce prevestiseră profeții. Am fost acuzat că făceam parte dintr-o „mişcare“ ce se răspândea pretudindeni, însoțită de miracole, vindecări, vedenii şi profeții. Un alt semn al sfârşitului! „În zilele de pe urmă, spunea Dumnezeu, Eu voi turna Duhul Meu peste orice făptură. Şi fiii tăi şi fiicele tale vor profeți, iar tinerii tăi vor vedea vedenii şi bătrânii tăi vor visa visuri… şi voi arăta minuni pe ceruri deasupra şi semne pe pământ dedesupt… şi oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit!“

Va fi o mişcare între tineri. Studenți, declasați, hipişi, drogați, rebeli, oameni ai străzii se vor întoarce la Isus şi vor spune lumii că El vine din nou să domnească!

El va fi propovăduit din nou ca Regele. Cel în fața căruia trebuie să ne supunem, Cel care trebuie să domnească suprem, căruia toți oamenii trebuie să I se supună şi să-L asculte. Aşa spusese Isus că se vor petrece lucrurile. „Evanghelia *împărăției*“, a spus El, „va fi propovăduită în toată lumea ca să servească de mărturie tuturor națiunilor – şi *atunci* va veni sfârşitul!“

Mai eretic chiar decât au realizat Frații, eu lucram pentru o dictatură mondială. Un om care era cu desăvârşite drept, infinit de înțelept – nimic nu ar avea mai mult sens decât să I se predea Lui întreaga lume.

Eu cunoşteam un astfel de om! El deja mă cucerise cu o dragoste atât de minunată, în-

cât bucuros mi-aş da viaţa pentru El! Murisem deja – faţă de propriile mele interese meschine – la crucea Sa. Împărăţia Sa, total diferită de împărăţiile tranzitorii ale lumii acesteia zidită pe expedientul politic şi forţa militară, fusese deja întemeiată în inima mea.

Călătorind împreună, eram în căutarea vibraţiilor trezirii, încercând să găsim semnele împărăţiei Sale viitoare… şi străduindu-ne să învăţăm de la El cum era să ne potrivim în planurile Sale, într-o revoluţie a dragostei care va stabili împărăţia Sa în toată lumea!

– Sfârşit –